

குப்புவார்கள் சரித்திரம்

1407

THE KUPPUSWAMI SASTRI
RESEARCH INSTITUTE.
MADRAS.

எ. ஆர். பிரதிவெள அம்பங்கள், பி. எ,
ஏழுபுது

உத்திரப்பு

Question :

“ஒரேநாள்கள்” என்க.

ବେଳେଣ:
“କୋତ୍ସମିତିରଙ୍ଗ” ପିରାଙ୍କୁ ପିରାଙ୍କୁ
1922

THE KUPPUSWAMY SASTRI
RESEARCH INSTITUTE, MYLAPORE
MADRAS-600 044.

முன் அதை.

இதுவரையில் ஆழ்வார்களின் திவ்ய சரித்துறவுற்றிப் பலர் எழுதியிருக்கிறார்கள். அவைகளுக்கெல்லாம் வடக்கில், தென்கணி குருபரம் பரையே முக்கியமான் ஆதாரமென்று எண்ணத்தகும். அவைகளுள் காலது சென்ற கும்பகோணம் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதா ஸ்ரீ. உ. வே. சடகோப ராமானுஜாசாரியர் அவர்களால் இயற்றப்பட்ட ஆழ்வார்கள் சரித்திரமே எவ்விதத்திலும் மேலானது. ஆனால் இதுவரையில் இயற்றப்பட்ட நூல் களில் ஆழ்வார்களின் சரிதம் மாததிரமே காணப்படுகின்றது. சரித்திர ஆராய்க்கி முறைப்படி அவர்களுடைய கால நிர்ணயம் செய்யப்படவில்லை. மேலும் அவர்களால் பாடப்பட்ட பாசாங்களின் விஷயம் வெளிப்படுத் தப்படவில்லை. இந்தச் சிறு நாலில் என்னுல் இயன்றவரையில் அந்தக் குறையைத் தீர்க்க முயன்றிருக்கிறோன. இந்நாலின் எல்லையால் இன்னும் விஸ்தாரமாய் எழுதமுடியாததைப்பறவே வருந்துகிறோன. ஆயினும் அவர்களும் பக்தகோடிகளும் இதை பாட்டுக் கூடிய இதனால் திவ்யப் பிராந்தத் தையும் அதற்கு மறுவன்களால் எழுநாட்டிருக்கும் வடமொழி தென் மொழிகளிலுள்ள உரைகளையும் படிக்கவேண்டு மென்ற ஆசை உள்டா வடே என் முயற்சிக்குத் தகுந்த பலமாகும்.

வி. ஆர். ஸ்ரீனிவாஸ அய்யங்கார்.

ஆழ்வார்கள் சரித்திரம்.

பிடிகை.

லக்ஷ்மீபதியாய், வைகுண்ட வாவியாய, அடையாதவை அடைய வேண்டியவை யாதொன்று மில்லாதவனுய், அனந்த கல்யாண குணகண பரிபூணனுய் விளங்கும் ஸர்வேச்வரன், ‘அபராகிருத லோகம்,’ ‘நலமநத மிலலதோர் நாடு,’ ‘சுட்ரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதி’, ‘தெளி விசம்பு திருநாடு’, ‘தெளிதாகிய சேண்விசம்பு’, ‘மாவைகுநத்’ மென்றும் சொல்லப்படும் ஸீ வைகுண்ட கரத்தில், செம்பொன் செய் ஜோவிலில், ஆயிரம் திருத்துண்களைப்படைய திருமாமணி மண்டபத்தில்,

“சென்றூற்குடையாம, இருந்தாற சிங்காதனமா
நின்றூன் மரவடியா — நீள்கடலு
ளென்றும், புணையா மனிவிளக்காம பூம்பட்டாம் புல்கு
மனையாந திருமாறகரவு” (முதல திருவந்தாதி, 53).

உன்றபடி ஸாவதேச ஸாவகால ஸர்வாவஸ்தையிலும் நிதய கைங்கர்யம் செப்பும அனந்தாழ்வாரின ஸ்வருபமான சீரிய சிங்காதனத்தில், ஸீதேவி ஸூதேவி நீளாதேவி யென்ற மூவரோடும் கூடி எழுந்தருளி, சங்கம், சக்கரம், கதை, வாள், வில்லென்ற பஞ்சாயுதங்களும் பெரிய திருவடியான கருடாழ் வாரும் புறஞ்சுழசு, சேனை முதலியார் பணிகேட்பத திருக்கொலு விருக்கை யில், தன் நித்ய விழுதியில் எப்போதும் உகந்த கைங்காயம் செய்யப் பெற்ற அனந்த கருட விஷ்வக்ஞோனர் முதலிய நிதயஸ்ருதிகளைக் குளிர நோக்கி,

“இவாகள் முக்குணங்களை வென்று, கரும பாதங்களை யுத்துவிட்டு, மாயையைத் தாண்டிப் பரமானத்ததை யனுபவிததுக்கொண்டிருக்க வில்லையா? இதைப்போல் ஸீலா விழுதியிலுள்ள எண்ணிறந்த ஜீவனோடு களும் பிறவியை வென்று இப்பெரும் பதவியை யடையலாக்கோதோ? என்னைத் தரிசிததுத சொழுது சேர்து தியானிததுத் துதித்து உய்யுமாறு, கருமேந்திரிய ஞானேந்திரியங்களையும் மனம் முதலிய அந்தக்கரணங்களையிம் கொடுத்தேன். அவைகளைச் சரியாய் உபயோகிக்கில்லை; அக்கினி ஹோத்ரம் செய்வதற்காக ஸமிததுகளைக் கொய்யக் கொடுத்த சத்தியால் ஏராம்பச்சின் வாலை பறுதவனைப் போலும், களையெடுக்கக் கொடுத்த

ஆயுதத்தால் கண்ணைக் குத்திக் கொண்டவளைப்போலும், ஆற்றைக் கடக்கக் கொடுத்த தெப்பத்தால் அவ்வெள்ளத்தின் வழியே சென்று கடவில் மூழ்கினவளைப் போலும், விஷய ஸாகங்களிலே புலன்களைப் போகவிட்டுத், தாகத்தைத் தீர்ப்பதற்கு உபய நீரைக்குடித்தவளைப் போல் ஆசைக்கடவி லலைந்து, மோக வளையில் சிக்கிப் பல பல பிறவிகளிற் பிறந்து, கரையேற வழிகாணுமல், துரும்புபோல் சுழல்கிறார்கள்.

அளவற்ற பெருங் கருணையாலே அவ்வாண்ம கோடிகளை அழிவிலாப பெரும் பதியடையிகக விரும்பிப், பாவபுண்யம் சியாயாந்யாயம் தாமா தர்மங்களைப் பகுததற்கிணது, நல்வழியைக் கைபைற்றித் தீ வழியைத் துறக்குமாறு நான்மறைகளை என சுவாஸ் ரூபமாய் வெளியிட்டேன், அவைகளின உட்கருத்தை விளக்கி ஜெயந்திரிபற உபதேசித்து, நடத்திக் காட்டும்படி ஸமிருதிகளையும் இதிகாஸ் புராணங்களையும் காம பந்ததை யொழித்து, ஞானக் கண்ணைப்பெற்ற தவமுனிவர்களையும் அருளினேன். நள்ளிருளில் அலைந்து தனிப்பவனுக்கு ஓர் தயாருகொடுத்த விளக்கால அவன அவ்வீட்டைக் கொள்ளுத்தினது போல, ஜீவனகள் அந்த நந்தாதனங்களையே கொண்டு கெடுத்தியை விளைவித்தாகள். தன கைவிளக்குப் பிறர்க் கண்ணித் தனக்குப் பயன்படுமோ? நனநுாலகளை நுணிப்புல் மேய்வது போல் கவனமிழவி அலட்சியமாய்ப் படிப்பதும், சநதேக விபரீதங்களால் தடுமாறுவதும், நிதத்தியா நிதத்தியதையும், காாயா காாயதையும், நயாயாந யாயதையும் விவேகத்துடன் பகுதற்றியாமல் மோகத்தால் விபரீதமாய்க் கிரகிப்பதும், சுருதி ஸ்மிருதி இதிகாஸ் புராணங்களுக்குத் தங்கள் மனம் போன்படி யெல்லாம் அர்த்தஞ செய்வது; தங்களுடைய தீயசெயல் கடலேலாம ஆதாரங்களைத் தேடி ஏறபடுத்திக் கொளவதும், பேரின பத்தில் கை சேர்ந்து சிறுவினபத்திலேயே ஆழ்வதுமாய்ச் சாருவாக நால்திக பாஷண்ட மதங்களைக் கற்பித்துக் கள், காமம், களவுகளையே கைவமாய்ப் போற்றவாரமயித்தாகள்.

4. அதைக கண்டு, வெறுப்பும் வியப்புமுறை, அரசன் தன் ஆணை கெல்லாவிடத்தில் தானே படையெடுத்துப் போய்ப் போடுபிரிக்கு கலகத் தை யடக்கி வசப்படுத்துவதுபோலும், ஆற்றில் விழுந்த மகவைப்பற்றி யெடுக்கத் தங்கையே அக்னைத்தில் குதிக்கத் துணிவதுபோலும், கானே அம்மனிதரைப்போல கருமதேகதை யெடுத்துக் கருப்பவாஸ துகதைத் தயூபவித்துச், சுகதுக்கங்களைப்பார்ட்டி, அழும்போதமுது மகிழுமபோது மகிழ்ந்து, இடைக்கிடையே என் இயற்கையான ஞானம், ஈக்தி, மனிமை முதலிய கல்யாண குணங்களை வெளியிட்டு, அவர்களில் ஒருவ னும் நானும் நடித்து, மாணைப் பிடிக்கும் வேடன் தானும் அதின் தோலைப் போர்த்து அவைகளுடன் கலந்து திரிவதுபோல், என்னருடைக் குழங்கத

களான ஜிவகோடிகளை வசப்படித்தப் பெரு முயற்சிசெய்து ராமகிருஷ்ணதி அவதாரங்களை எடுத்தேன். அப்படியும் அவர்கள் என் வலையில் அகப்படாமல் தப்பியோடினர். என்னைக் கேவலம் மனிதன்றே நினைத்தனர்; என்னைப்போல் தாங்களும் வேடம் பூண்டு கேளிசெய்கள்; என்னை எதிர்த்துப் போர்ப்புரிந்தனர். என் அமாஜுவந்யச் செயல்களையும் விசவரூபத்தையும் வெறும் இந்திரஜாலமென்றும் மாபாளித்தை யென்றும் இகழ்த்துரைத்தனர். இனிச் செப்வது யாதெ”ந்று கவலையுற்று,

5. அக்கருணைமுர்த்தி “நாம் போட்ட வேஷம் பலிக்கவில்லை; அவர்களைப் போலாகத் திறமையில்லை. அவர்களின் இனத்தோராய்ச், சேதனராய்ப், பரமபக்தியால் மாயையைவென்று பிறவிக்கடலைக் கடந்து, அந்தயத்தில் சுகந்தரும் பெரும்பத்தை யடைந்து, என் திருவடிகளில் தொண்டிபுரியும் பேறுபெற்ற இவரையே அனுப்புவே” என்று நிச்சயஞ்செய்து, ஸ்ரீதேவி ஸ்ரீதேவி ஸ்ரீதேவி பஞ்சாயுதங்கள் ஸ்ரீவத்ஸம் கெள்ள துபம் வனமாலை அனந்த கருட விஷ்வக்ஷேனர் முதலிய நித்யஸ்தாரிகளைப் பார்த்து “நீங்கள் உங்களுடைய அமசங்களால் மண்ணுலகி லவதரித்து, பல விடங்களில் பல சாதிகளில் பல காலங்களிற் பிறந்து, பக்தமார்க்கத்தைக் கைப்பற்றி, நம்மைப் பல பல நாமஞ்ச சொல்லிப் போற்றி, அநாதி கர்மவாலையால் கட்டுண்டு, பவக்கடலில் கிடக்கும் ஜீவராசிகளைக் கறையேற்றி நம் திருவடிகளில் உய்யுமாறு செய்யக் கடவீரே”ந்று திருவாணை விட்டார்.

6. அவர்களும் அக்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு, பாக்யமென்று மனங்களித்து ஆழ்வாராதியராய் அவதரித்தனர். பரமபுருஷ னுடைய தில்யமங்கள் விக்ரைகத்திலும், சௌலாப்ய சௌலசில்ய வாத்ஸஸ்ய தயாதி அனந்த கல்யாணகுணங்களிலும் ஈடுபாட்டுக், “காலாழும் ரெஞ்சழியும் கண் சமுலுமெ”ந்றபடி, ஆனந்தானுபவ வெள்ளப்பெருக்கில் ஆழ்ந்து பரவசப பட்டவராதலால், இவர்க்கு ஆழ்வாரெனத் திருநாமம் சாற்றப் பட்டது.

7. இவர்களில் பொய்கை பூதம் பேயாழ்வாரென்ற முதலாழ்வார் களும், திருமழிசைப்பிரானும் துவாபராயுகத்தின் முடிவிலும், முங்கு எண்மர், கவியுகத்திலும் அவதரித்தனர்.

8. இவர் ஆரியாவர்த்தமென்ற நமது புண்யபூமியில், திருப்பதிகள் பெரும்பாலுமூன்ள தென்னாட்டில், காஞ்சி, திருக்கடன் மல்லை, ஸ்ரீபூர், திருமழிசை, திருக்குருக்கர், திருக்கோளூர், கொல்லி, வில்லிபுத்தூர், மண்டகுடி, திருவாலையென பல புண்ய கேஷத்திரங்களில் பிறந்தனர்.

9. இவர்களில் பொய்கையார், பூத்தார், பேயார், திருப்பாணர், ஆண்டாளன்றவர்கள் மதுஷ்ய ஸம்பந்தமின்றி காப்பவாச துக்கமடையாமல் அபோனிழூராய் உண்டாளவர், குலசேகரர் அரசன்; எம்மாழ்வார் வேளாளர் குலத்திலும் திருமங்கை மன்னன் நான்காவது வருணத்தில் கள்ளக்குடியிலும் தோன்றினவர்; பெரியாழ்வார் தொண்டரடிப் பொடியார் மதுரகவிகள் இம் மூவரும் அந்தணை குலத்தில் தோன்றினவர்; திருமழிசையார் பார்க்கவமஹரிவிக்கும் தேவகன்யைக்கும் பிறந்தவர்.

10. இவர்கள் 14 வருடம் முதல் 4700 வருடங்கள் வரையில்

11. இவர்களில் திருப்பாணுழ்வார், தொண்டரடிப்பொடிகள் மூன்று திவ்யதேசங்களையும், பெரியாழ்வார் ஐந்தையும்; பொய்கையாழ்வார் குலசேகரர் ஏழையும்; திருமங்கை மன்னன் 86 திருப்பதிகளையும் மங்களாசாஸனஞ்சு செய்தருளினர்.

12. இவர்களால் இயற்றப்பட்ட பாடல்களுக்கு நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தமென்றும் திராவிட வேதமென்றும் பெயர். இதன் விபர மெப்படி

பெரியாழ்வார்	அருளிச்செய்த	திருவாய்மொழி	473
நாட்சியார்	,	திருப்பாவை	30
"	"	திருமொழி	40
குலசேகராழ்வார்	,	பெருமாள் திருமொழி	105
திருமழிசையாழ்வார்	,	திருச்சந்த விருத்தம்	120
தொண்டரடிப்பொடிகள்	,	திருமாலை	45
"	"	திருப்பள்ளியெழுச்சி	10
திருப்பாணுழ்வார்	,	அமலனுதிப்பிரான்	10
மதுரகவியாழ்வார்	,	கண்ணிதுண் சிறுத்தாம்பு	11

1047

(இந்த 1047 பாசுரங்களும் முதலாயிரமென்பது)		
திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த	பெரிய திருமொழி	1084
"	திருக்குறுந்தாயாடகம்	20
"	திருக்குறுந்தாண்டகம்	30

1134

கம்மாழ்வர்	அருளிச் செப்த	திருவாய்மொழி	1102
பொய்கையாழ்வர்	"	முதல் திருவந்தாசி	100
ஷுத்தாழ்வர்	"	இரண்டாம் "	100
பேயாழ்வர்	"	மூன்றாம் "	100
திருமழிசையாழ்வர்	"	நான்முகன் "	96
கம்மாழ்வர்	"	பெரிய "	87
"	"	திருவிருத்தம்	100
"	"	திருவாசிரியம்	7
திருமங்கையாழ்வர்	"	திருவெழுகுற்றிருக்கை	1
"	"	சிறிய திருமடல்	77½
"	"	பெரிய திருமடல்	148½

817

(திருவாய் மொழிக்குப் பின்னுள்ள 10 நால்களும் 817 பாசுரங்களுள்ள இயற்பா வெனப்படும்)

இவையனைத்தும் கூடி 4000 பாசுரங்களாகும்.

13. இந்த 23 ஏரபந்தங்கள் அடங்கிய தமிழ் வேதத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளின ஆழ்வர்களில் மதுரகணிகள் 11, திருப்பாணுழவர் 10, தொண்டரடிப்பொடிகள் 55, பொய்கையார் 100, ஷுத்தார், 100 பேயாழ்வர் 100, குலசேகராழ்வர் 105, ஆண்டாள் 173, திருமழிசைப்பிரான் 216, பெரியாழ்வர் 473, கம்மாழ்வர் 1296, திருமங்கை மன்னன் 1361 பாசுரங்களைப் பாடியிருக்கின்றனர்.

14. வீவர்கள் அருளிச்செப்த ஏரபந்தங்கள் எவ்வகளின் ஸார மென்றால்:—

பெரியாழ்வரின்	திருமொழி	ஞீமத் பாகவத புராணம்
ஈச்சியாரின்	திருப்பாவை	உபநிஷத்துகள்
"	திருமொழி	
குலசேகரப் பெருமாளின் பெருமாள் திருமொழி —	ஞீமத் ராமாயணம்	
திருமழிசைப்பிரானின் திருச்சங்த விருத்தம் —	ஈஸ்திரங்கள்	
தொண்டரடிப்பொடிகளின் திருமாலை	— வேதார்த்தம்	
திருமங்கையாழ்வரின் பெரிய திருமொழி	— வேதங்கள்	

கம்மாழ்வாரின்	திருவாய்மொழி	— ஸாமவேதம்
”	திருவிருத்தம்	— ரிக்வேதம்
” ”	திருவாசிரியம்	— யஜார் வேதம்
” ”	பெரிய திருவந்தாதி	— அதாவ வேதம்

15. இப்பொழுது கிடைக்கும் ஸ்ரீ கோசங்களில், திருவாய் மொழி யைத் தவிர மற்றப் பாசுரங்களின் பழைய பண்களையும் தாளங்களையும் விலக்கித் தற்கால கர்ணாடக ராகதாளங்களை அமைத்திருக்கின்றன. இசற் கென்ன ஆதாரமோ, சம்பிரதாயமோ, அறியேன். திருவாய் மொழியில் இம்மாறுதலில்லை. குறிஞ்சி, முதிர்ந்த குறிஞ்சி, நட்பாவை, நாட்ட ராகம், செருந்தி, வியநதம், கொலி, புறநீர்மை, சிகாமரம், பாலீயாழ், பழும் பஞ்சரம், தக்கராசம், பழந்தக்கராகம், தக்கேசி காநதாரம், இநதளம், கைசிகம், பஞ்சமென்ற பூர்வீக ராகங்களும் ஏழோதது, ஒன்பதோதது, இடையொத்து, நடையெததென்ற புராதன தாளங்களும் காணப்படுகின்றன. அவைகளுக்கு அடியில் எநத விதவானே கர்ணாடக ராக தாளங்களையும் வரைந்திருக்கிறான். இது திருஷ்டி பரிசாரம் போலும்.

16. உபசிஷ்டத்துக்கள், பிரும்ம சூத திரம், பகவத்கீதை, இதிஹாஸ புராணங்கள் முதலிய மதக் கிரங்தங்களால் வடமொழியில் உபதேசிக்கப் படும் வேதாந்தமே இப்பாசுரங்களாலும் போதிக்கப் படுவதால், இவனிரு மொழிகளிலுமுள்ள ஞான நூல்களுக்கு உபயவேதாந்தமென்று பெயர்

17. இந்தத் திவயயப் பிரபந்தத்திற்கு ஏற்றாட்டிருக்கும் வியாக்யானங்கள்:—1. திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளா ஞாடைய ஆளுயிரப்படி (வடமொழி). 2. பட்டரின் சிவ்யராண நஞ்சியரின் ஒன்பதாயிரப்படி 3. இவருடைய சிவ்யராண நம்பிள்ளையின் உபமியாஸரூபமான 36,000 படி 4. பெரிய வாச்சான் பிள்ளையின் 24,000-படி 5. வாதிகேஸி அழகிய மனவாள ஜீயரின் 12,000படி (ப்ரதிபதம்)

18. இவ்வழ்வார்களின் அவதாரம் வைபவம் முதலிய திவ்ய சரிதங்கள், பிரும்மாண்டம் பாத்மம் மர்க்கண்டேயம் பார்க்கவம் விருத்த பாதம் பிரஸ்திருத் த பாதம் பவிஷ்யம் முதலிய புராணங்களிலும், திவ்யக்குரி சரிதம் ப்ரபன்னமிருத மென்ற ஸம்ல்லிருத காஷியங்களிலும், பின்பழுகிய பெருமாள்ஜீயரின் ஆளுயிரப்படி குரு ரம்பராப்பிரபாவம், குருபரம்பாவிவரணம், பண்ணீராயிரப்படி குருபரம்பரப்பிரபாவம், திருதிய பிரும்ம தங்கிரல்வதங்கிரஸ்வாகனின் மூவாயிரப்படி குருபரம்பரை, சடகோப ராமாஜு

ஜாசாரியரின் ஆழ்வார்களின் சுரித்திரம், பழு நடை விளக்கம், தொன்னடைத் துவக்கம், பெரிய திரு முடியடைவு, ராமானுஜாசாரிய திவ்ய சுரிதை, வார்த்தாமாலீ, விசிவிட்டாதவைத் தினை விடை, நாலாயிரப்பிரபந்தம், படிகள் முதலிய நூல்களில் சிதறியுள்ளன.

19. இவ்வாழவார்களில் பெரியாழ்வார் திருஷ்ணவதாரததிலும், குலசேகராழ்வார் ராமாவதாரததிலும், ஆண்டானும் திருப்பானுழவாரும் ரங்கநாதனிடததிலும், மதுரகவிகள் நமமாழ்வாரிடததிலும் ஈடுபட்டவர்கள்.

20. இவாகளில் ஆண்டாள் ஸ்ரீதேவியின் அம்சம்; பொய்கையார் பாஞ்சஜன்ய மென்ற சங்கததையும், திருமழிசைப் பிராண் சுதாங்கமென்ற சக்கரததையும், பூதததார கெளமோதகீ யென்ற கதாயுதததையும், பேயாழ்வார் நந்தகமென்ற வாளீயும், திருமங்கைமணனன சாங்கமென்ற வில்லையும், திருப்பானுழவார் ஸ்ரீவத்ஸமென்ற திருமறுவையும், குலசேகராழ்வார் கெளன்துபமென்ற திருவர்ப்பரணததையும், தொண்டரழிப்பொடிகள் வைதூயநதீ யென்ற வண்மாலையையும், பெரியாழவார் பெரிய திருவடிகளையும், மதுரகவிகள், கருடாழவாரையும் குமுதரென்ற சிதய சூரியையும் அம்சமாய்க் கொண்டு தோன்வினா, நய்மாழ்வாரோ வென்றால், பரமபதாநன் பஞ்சாயுதங்கள் அனந்தாழ்வார் சேனை முதலியார் இவர்களின் எட்டு அம்சங்களிலிருந்துண்டானவர். ஆனதால், இவரையே பிரதானராயும் மற்ற ஆழ்வாகளை ஒவ்வருக்கு அவயவங்களாயும் கொள்வதுண்டு.

21. எளிதில் அறிய முடியாத ஸம்ஸ்கிருத பாஸ்தவில் எண்ணி றநத சிரந்தங்களால் உபதேசிக்கப்படும் அருமையான தத்துவங்களைப் பண்டி தரைத்தவிர மற்ற யாவரும் படித்துணாவது அளாத்தியமென்பதைக் கண்டு, மனமிரங்கி பிராமணரைத் தவிர மற்றுமுள்ளோரும் பெண்மரும் அவைகளை யற்றது நறக்கி யடையும் வண்ணம், அபாரமான கருணை பொழிந்து, ஸாதாரண ஜனங்களால் பேசப்படும் தென் மொழியென்ற தமிழ் பாஸ்தவில் அவைகளின் ஸாரததை எடுத்தோதின ஆழ்வார்களுக்கு நாம செய்யும் பிரதியுபகாரம் யாது முன்சீடா? பெளத்த ஜென மதஸ்தா பகாகளான புத்தபகவானும் மஹாவீரரும் தங்களுடைய போதனைகளைப் பாளிமாக்கி யென்ற ஜனங்களின பாஸ்தகளிலேயே இயற்றினார்களன்றோ? இக்காரணம் பற்றியே சைவ சமயாசாரியரான நால்வரும் (அப்பர் சவாமிகள், சந்திர மூர்த்தி சவாமிகள், மாணிக்கவாசக சவாமிகள், திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி சவாமிகள்) தேவாரம் திருவாசகமென்ற திருப்பதிங்களைத் தமிழில் அருளிக் கொட்டனர். ஆனால் ஜனங்களின சக்தியும் ஞானமும் கூற்றமையும் பஞ்சியும் சிரததையும் வரவரக்குறைந்தன; காலத்தின் வலிமையால் தமி

முன் இயல்பும் ஸ்ரூபமும் மாறி அப்பொழுது எல்லோரும் எவிதில் அறியக் கூடிய பரஷை இப்பொழுது செந்தமிழாய்ப், புலவரைத் தவிர மற்ற யர்க் கும் தெரியாமல் விரிவான உரைகளையும் அரும்பத விளக்கங்களையும் பாட்ட யங்களையும் ஸ்ரீரத்திகளையும் வேண்டிற்று. அந்தத் தமிழும் செந்தமிழாய் அதற்கே வேறு உரைகளும் மேற கோள்களும் வேண்டியிருக்கின்றன இதுவும் கனியின் கொடுமையே.

போய்கையாழ்வார் ஸ்வப்னம்:

நமிது ஆரியா வர்ததத்தில், முக்தியனிக்கும் ஸ்தானங்களை விளங்கும் ஏழிலொன்றுப்பு, “காசி முதலான நன்னானி யெல்லாம் கார்மேனியருளாளர் கச்சிக் கொவ்வாவெ”ன்று (அமிருதாஸ்வா, தினீயென்ற தேசிகப்பிரபந்தத்தில்) கொண்டாடப்படும் திருக்கச்சிப்பதியிலே, திருவெவங்காவென்ற திவ்ய ஸ்தலத்தின் வலதுபுறத்தில், நகூத்திரங்களால் விளங்கும் ஆகாச வீதி யைப் போன்ற ஓர் பொற்றுமரைப் பொய்கையுண்டு. அதில் ஒரு கம்லத்தில், ஸ்ரீ வைகுண்டீ நாதனுடைய நியமனத்தால், அவருடைய திருக்கரத்தில் விளங்கும் கூனற் சங்கமான பாஞ்ச சன்னியத்தின் அம்சமாய்ப், இவ்வாழ்வார் தோன்றியருளினார். இவருடைய அவதார காலம், இப்பொழுது சிகழும் சுவேதவராக கல்பம், வைவஸ்வத மன்வந்தாம், 28-வது மற்றாயுகத்தில், துவாபராயுகத்தின் 8 லக்ஷத்து 62 ஆயிரத்து 901 வதான் வித்தார்த்தி வருஷம், ஐய்ப்பசிமாதம், சக்ல பகுதம், அஷ்டமீ திதி, செவ்வாய்க் கிழமை, திருஷ்வான நகூத்திரம்.

ாழ்வார் வைப்பவம்,

“ஆரோமேரட்டு தொண்டை” யென்று, 108 திருப்பதிகளில் 22 உள்ள தொண்டை நாட்டில், கிழக்கு கடற்கரையில், “கச்சிக்கிடாந்தவளூர் கடன்மல்லைத் தலையனமெ”ன்ற திருக்கடன்மல்லையிலே (மாபளிபுத்திலே), ஓர் குருக்கத்திமலரில், கெளுமோதகியென்ற திருமானின் தொயுத்தின் அர்சமாய், இவர் அவதரித்தார். இவருடைய அவதார காலம், பொய்கையாழ்வார் தோன்றின தினத்திற்கு மறுஙள்.

“கடல்வண்ணன் பூதம்” “மறுத்திருமார்பண்றன் பூதமே” என்று பலோனின் அந்ததால், தனது உள்ளவனு பிருப்பதை யுடையவர்களும் பற்றி, விலகுக்குப் பூதந்தாழ்வாரென்ற திருமாழ்வாப்தது.

பேயாழ்வார் வைபவம்.

தொண்டை நாட்டில், “தேனமர்சோலை மாடமாமபிளை” யென்ற திரும்பிளை கேந்தத்திடுத்தில் (மைலாப்பூர்), மாதவப் பெருமாளின் ஸன்னிதித் திருக்கிணற்றில், ஒரு செவ்வல்லிப்பூனில், மஹாவிஷ்ணுவின் நாதகமென்ற கந்தியின் அம்சமாய், இவ்வாழ்வார் பூத்தாழ்வாரின் அவதார. தினத்திற்கு மஹாளில் தோன்றினவர்.

“அழுவன், தொழுவன, ஆடிக்காண்பன், பாடியலற்றுவன்”, “ாலாழும் நெஞ்சமிழும் கண் சுழுலும்”, “மொயததுக் கண் புனிசோர, மெய்சிலிப்ப, வேங்கியினதது, ஸின்றேயததுக், கும்பிடி நட்ட மிட்டெழுந தாடிப்பாடி யிறைஞசி, யெனனத்த னசன ரங்கதுக் கடியார்களாகி, யவனுக்கே பித்தராமவர் பித்தரல்லா காண், மற்றையாரா முற்றுமபித்தரே”, “பேயரே யெனக்கி யாவரும், யானுமோ பேயனே, யெவாக்கும், மிது பேசி யென்னுயனே, யரங்கா வென்றங்குக்கின்றேன், பேயனு யொழிந்தே வெம்பிரானுக்கே”, “பாமரெனக் காண்பிப்பார, பண்டிதத் திறமை காட்டார், உளமருமாவா ருள்ளதது வகையாம சிவன் முக்தமீ” என்றபடி, இவர பகவானிடத்தில் வைத்த எல்லையற்ற பிரேமமயால், எங்கும் அவரையே கண்டு, அவ்வானநதப் பெருக்கிலாழுநது, தனைன மறநது, ஆடிப்பாடி யெழுந் தோடி விழுந்து, அழுது சிரிததுத தேடிததின்து, உலகததைத் துறந்து மறந்து மதிக்காவிரிந்ததால், இவாக்குப் பேயாழ்வாரேன்ற திருநாமம் வாய்த்தது. பரமபக்தியிலும், பகவத குணஞ்சபவததிலும் இவர் மற்ற யாவரையும் மிஞக்கினதாலும், திருமழிகைச் சிராணத திருமாலுக்காட்படுத் தித் தான் பெற்ற பேற்றை யவரும் பெறுமாறு செய்தாலும், இவருக்கு மாத்திரம் ‘மஹதாற்வயரென்ற (மஹாண்ணறு சொல்லத் தகுந்தவா) சிறப்புப் பெயர் விளங்குகிறது.

(இம்மூவரின் அவதார காலத்தை மூவாயிரப்படி குருபரம்பரையில் 862, 962 என்றும், ஆழ்வார்கள் சரித்திரததில் 862, 932 என்றும் சொல்லி யிருக்கின்றது).

சேனை முதலியாரென்ற விஷ்வக்கௌனர் பரமபதத்திலிருந்து எழுங்கருளி, இவர்களுக்கு வகல ஈமஸ்காரங்களைச் செய்து, பெரிய திருமதிரத் தையுபதேசித்தார். அதனால் இவர்கள் தாமஸ ராஜை குணங்களை யொழி த்துச், சுத்த ஸத்துவமயராய் விளங்கினார்கள். எம்பெருமாலுக்குச் சேஷ பூதர்களாய், “எற்றைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கு முன்றன்னேடுந்தோமேயர வோம், உனக்கே நாமாட் செய்வோம், மற்று நங்காமங்கள் மாற்று” என்ற படி, பகவத் கைங்கப்பத்தையே பரம புருஷார்த்தமாய்க் கோறி, “உண்டிசை யுடையே யுகந்து” நிற்கும் “நாட்டு மானிடத்தோ டெனக்கரிவென்று, வானுறங்கின்றி, ஸர்வேஷனுடைய குணஞ்சபவாமிருத்பானம் செப்து,

ஒருவரை யொருவரறியாமல், பகலில் தங்கினவிடத்தில் இரவில் தங்காமல் திவ்யதேச யாத்திரை செய்துகொண்டிருந்கார்கள்.

எம்பெருமான் இவர்களுடைய அவதார காரியத்தைத் தலைக்கட்டி, ஜீவகோடிகளைக் கடைத்தேற்றுவிப்பதற்குச் சமயம் வந்ததைக் கண்டு, “சிரேஹ மனையாளர் நிறைந்த செல்வத திருக்கோவிலூரிலே” வந்து சேரும்படி தோற்றுவித்தார். அங்கே பெரு மழுமையையும் என்னிருளையும் உண்டாக்கி இம்மூவரையும் ஓரிடத்தில் சேர்ப்பித்தார். முதலில் பொய்கையாழ்வா மிருகண்டு மழாமுனிவரது திருமாளிகைக்குச் சென்று ‘இங்கே தங்க இடமுண்டோ’ வென்று கேட்க, ‘இலவிடைக்கழியில் ஒரு வா படுக்க இடமுண்டென்று அநத கிருஹஸ்தர் உபசரித்தார். சற்று ரேந்திற்குப் பிறகு பூதத தாழ்வாரும் அவ்விடத்திற்கு வந்து ‘அடியேன் தங்குவதற்கு இநதத திருமாளிகையில் சிறிது இடங்கிடைக்குமோ’வெனப், பொய்கையார் ‘ஸ்வாமி! இங்கே ஒருவர் படுக்கலாம், இருவரிருக்கலா’ மென்று உபசரித்தழைத்தார். சற்று ரேந்கழித்துப் போழ்வாரும் அங்கே வந்து ‘இங்கே ஒருவர் சபணிக்க இடங்கிடைக்குமோ’வென, மற ஶிருவரும் ‘ஸ்வாமி! இங்கே யொருவா படுக்கலாம், இருவர் இருக்கலாம், மூவர் நிற்கலா’ மென்று உபசரித்தழைத்தார்களா. பிறகு அவர்கள் ஒரு வரை யொருவர் தண்டம் ஸமர்ப்பிவித்து ரேந்மை விசாரித்துப், பகவத் குணங்களை எடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், அந்தத் திருப்பதி யில் வாழும் திரிவிக்கிரமன் அவாகனுடைய சேர்க்கையை விரும்பி அங்கே சென்று, அவர்களுடன் கலந்து நெருக்கினுன. அது கண்டு அவர்கள் ‘நம்மை யொழிய இங்கொருவருமில்லையே! இப்படி நம்மை நெருக்குவிறவா யாரே’ன்று அறிய விரும்பிட பொய்கையா ஞானதிருஷ்டியால் பார்த்து, ஈக்ஷமீ ஸமேதனுய சிதய சீடுதியில் விளங்குமாறு திவ்ய ஸேவை ஸாதிக்கும் எம்பெருமானைக் கண்டு ஈடுபட்டு,

“வைய, தகளியாக வார்கடலே நெய்யாக,
வெய்ய கதிரோன் விளக்காக—செய்ய
சுடராழி யானடிக்கே சூடினேன் சொன்மாலை
இடராழி நீங்கு சூக்கே யென்று” .

என்னும் பாசரம் தொடங்கி முதல் திருவந்தாழையைப் பாடினார். புத்தாழ்வார் ஞான திருஷ்டியால் திரிவிக்கிரமைனாக்க கண்டு களித்து,

“அண்பே தகளியா யார்வமே நெய்யாக
இன்புருகு சிங்கை யிடுதிரியா—நன்புரு
ஞானச் சுட்டாவினக் கேற்றினே நாரணர்க்கு
ஞானத் தமிழ் புரிந்த நான்”

ஏன்று தொடங்கி இரண்டாங் திருவந்தாதியை பாடியருளினார்;
போழ்வா தான் அகக்கண்ணால் கண்டறுபசித்த சட்ரொளியை, .

“திருக்கண்டேன், பொன்மேனி கண்டேன், விகழும்
அருக்கண்ணி சிறமுங் கண்டேன்—செருக்கிளரும்
பொன்னுழி கண்டேன், புரிசங்கைக் கண்டேன்,
என்னுழி வண்ணனபா லின்று”

ஏன்று தொடங்கி மூன்றாங் திருவந்தாதியைத் திருவாய்மலர்ந்
தருளி ஜகததை வாழ்வித்தார்.

இறகு இநத யோகிகள் எம்பெருமானிடத்தில் விடை பெற்று,
திவ்ய தேச யாதரை செய்துகொண்டு போக பலத்தால் இவ்வுலகில் 3325
வருஷங்கள் வாழ்ந்திருந்து, முடிவில் திருக்கோவலூரையடைந்து நித்ய
விழுதிக்கு எழுந்தருளினார்கள்.

இம்முவரும் ஆழ்வார்க் ளெல்லோர்க்கும் மூன்பே தோன்றினதா
லும், பிற்காலத்தில் செய்யப்பட்ட பிரபந்தங்கள் யாவற்றிற்கும் லக்ஷணங்க்
கிரந்தங்களாகுமாய்தி மூன்று திருவந்தாதிகளையும் இயற்றினதாலும், இவர்
களுக்கு முதலாழ்வார்களென்று திருநாமம் விளக்கும்.

முதற்றிருவந்தாதி

இது நாளையிரப் பிரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரத்தில் முத
லாவது பிரபந்தம், இதில் 100 பாராங்கள் உள்ளன. இதற்கு வியாக்
கியானம் செய்தருளினாவர் பெரிய வாசசாங்கிளீளா. இதற்கு, அரும்
பதம் ஸாதித்தவர் மணவாளமாமுனிகளின் அஷ்டதிக்கஜங்களில் ஒருவ
ராண் அப்பின்னோ. இதற்கு சிங்கபெருமாள் கோவில்மாடபூசி ராமானுஜா
சாரியர் பிரதிபதம் செய்திருக்கிறார். இதற்கு முதலியாண்டான் “கைதை
சீசரே” என்ற தனியனை அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

ஆழ்வார்களில் மற்றவரைக்காட்டிலும் எம்பெருமானிடத்தில் உள்ள
எல்லையற்ற பரேமையால் முதலாழ்வார்கள் மூவரையும் சித்யஸ்வரீகளுக்கு
இணையாய்ப் போற்றுவதுண்டு. “இன் கனி பாடும் பரமகவிகள்”, “செந்
தமிழ் பாடுவர்” என்றும் பெயர் பெற்ற இவர்கள், பகவத் விஷயத்தில்
ஆழ்ந்து ஈடுபட்டதால், உலக விரோதமான நடையும் ஒழுக்கமு முள்ளவர்.
முதலாழ்வார் ஞானதங்கையில் மேலானவர். பூத்தார்க்கு ஞானம் முந்தி
யாதியாப் விளக்கிறார். போழ்வாருக்குப், பக்தியுடையராப் அவனை பொ
ழிப் பெல்லாதவர்களுடைய ஸாஸாதாரம் பிறந்தது. ஆனாலும் இம்மு

வர்க்கும் அந்தம் ஒன்றே. முன்று ரிவிகள் கூடி ஒரு வியாகரணத்திற்கு ஆசிரியரானுப்போல, முனித்ரயம் சேர்ந்து பாடின ஒரே நாலாகும். பூமியை அகலாகவும் பெருங் கடலை நெய்யாகவும் ஸ-அரியனைத் தீபமாகவும் ஸர்வேசு வரை யறிந்து, அவனுடைய திருவடிகளில் துன்பமாகிற கடல் நீங்கவேண்டு மென்று பாட்டுகளால் தொடுத்த பாமாலையைச் சூட்டினேன்றார் முதலாழ்வார். இம் மூவர்க்காம லேவை ஸாதித்து ஞானக்கண்ணிற்கு விஷயமாய்க் கவிபாடசசெய்த திருக்கோவிலூரில் சித்யவாஸஞ் செய்யும் திரிவிக்ரமப் பெருமானையே பரம பொருளாய்க் கொண்டு இவாகள் அடிக்கடி போற்று வர்கள்.

இவாகள் அருளிச்செய்த பாரங்களில் குவாவொன்றும் ரத்னதீபம் போல் விளங்குகின்றதால், சிலவற்றைச் சிலாக்கியமாய் எடுத்துச் சொல்லப் படுகவது சாததியமல்ல. ஆயினும் இசைறு நாலின் எல்லையையே அளவாக வைத்துக்கொண்டு சொல்லத்துணிகிறேன்.

1. காப்பபையில் கட்டுண்டு கிடநக்காமுடே ரங்கநாதனுடைய விஷயங்களை ஸாக்ஷாத்காரமாய்க் கண்டேன், கைதொழுதோ, ஒரு அங்கத்தையாவது மறந்தறியமாட்டேன். அறிவில்லாதவாகளே! நான் இப்பொழுது அவனை மறப்பேனே?

2. என் வாய் அவனை யொழிய வேறேருவனைத் துதிக்காது; கை லோக மாநதவளையே தொழும், கண்கள் முதலையைக் கொன்றவளையே காஞ்சும், செவி அவனுடைய திருநாமல்லாததைக் கேளாது, வாக்கு, கண், செவி, மூக்கு, உடல் என்ற ஞானேநதிரியங்களும், பூதமைநதும், அழிவற்ற ஞானமும் யாகமும் தாமமும் ஸாலைவாரை அடைவாக்குத் தகுங்த உராயமென்று பெரியோ சொல்வதுண்டு.

3. பாம்பனை மேல் பர்ளிகொண்டாரை ஸாக்ஷாத்கரித்துத் தொழுதேன். பலைகலும் பழதாயப் போயினவேயென்று அனுசியழுதேன். கலக்கம் போம்படி உள்ளத்தை நன்றாக நிறுத்திப் புத்தியால் தெளிவாய் நன்கு அறிந்தவர்களுடைய மனது வருத்தமறத், தன் தாயைத் தேடும் கன்று போல், அவனுடைய திருவடிகளையே விரும்பிச் சென்று நாடிக்கொள்ளும்.

4. நான்முகனை உந்தியில் இருத்தி, அவனுக்கு வேதத்தை உபதேசித்த பெரியானுடைய திருநாமத்தை, புத்தியால் சிந்திக்காமல், ஜபித்துக் கணக்கெண்ணும் ஸந்தியாவநதனம் முதலை கர்மத்தால் கிட்டும் பயன்யாது?

5. மனமே! எக்காலத்திலும் வேறு காரணத்தாலாவது அந்த சக்கர பாணியைப் புத்தவாய். கைவிடமாட்டேன்ற சொல்லையே சிந்தித்து உறுதியாயிரு, இன்றமுதலாக மலைபோன்ற குற்றங்களைச் செய்யினும் அவன்

ஆழ்வார்கள் சரித்திரம்

அவைகளைக் குண்டுயிக் கொள்வானங்களே? அதற்காகவே/அவன் ஸ்லா
சிபுதிக்கு எழுந்தருளுவது.

6. அவனுடைய திருவுடிகளில் திருத்துமுடியைச் சாற்றி ஜலத்தை
ஸமர்ப்பித்து அடியார் தாங்களே தொழாநிற்பர். மனதீதிலுள்ள அக்.
ஞானம் திரும். அரிய வினோகளும் கிட்டா. தனமான பக்தியும் தானே
கைக்கடும்.

7. பிராட்டியோடு கூடின ஸ்ரோதை ஆக்கு உலாவும் பொழுது
திருவனந்தாழுவான குடையாயிருப்பார், எழுந்தருளியிருக்கையில் சிங்காதன
மாய் விளங்குவார், சினரூல் மரவடியாய்த் தேங்றுவார், சிசாலம்யான பாற
கூட்டில், பள்ளிகொள்ளும்போது தெப்பமாயிருப்பார், ரத்தினத்தால்
செய்யப்பட்ட தீபமாயிருப்பார், அழகியப்பிரிவட்டமாயுமிருப்பார், தழுகிக்
கொள்ளும் மீத்தையாயுமிருப்பார்.

8. திருநாமத்தை வாயில் வரும்படி பலகால் சொல்லுவதே
யொழிய எம்பிரானை யார் அஹ்வாரீ? அது சிறக, அவருடைய நாபியில்
உதித்த நான் முகனே அநத அடிக் கமலத்தை யறிந்தானே?

9. பக்கத்திலிருக்கிற பிராலமான பாபத்தைக் குறித்து அஞ்சிதே
நேன், அஞ்சிதுயயின் திருவுடிகளை அடைய இன்பமாயிருக்கும் பாமாலை
கொண்டு தொழுது, நமோ நாராயணுவை நும் சொன்மாலை சாறநக்கற்

10. அனுதிகாலமாய் என்னை வந்தடைநத கொடும் பாபம் துன்பம்
நோய் கெட்ட நடத்தை முதலியவை மறுபடியும் திரும்பிவராமல் போக
வேண்டுமென்றிருந்தால், மலர்மங்கையைக் கொண்டுபோன அரக்கனுடைய
பலம் அழியச் சரகதொடுத்த திருக்கையானே உபாயங்கான்.

11. சதுர்முக பிரப்மா முதல பல பல பிறவிகளில் கிடந்துமலும்
ஆத்ம கோடிகளுக் கெலலாம் ரக்ஷகனுண அவனை யன்றி வேறேன்றை
இவ்வுலகம் அழியுமோ?

12. ஸ்ரோதை ஆக்கு உலாவும் என்னுடைய பொருளான ஆத்மாவை என்னுடைய
தென்று கிருமபேன். தாந்த ஸ்ரோதை கேள்வேன். உயர்ந்த ணி
கை வீட்டினாலாக ஓல்லாதவர்களுடன் ஸஹவாஸம் செய்யேன். பூபதியை
யல்லாதுவேறு சிலரைத் தைவுமென்று ஏததேன். ஆச்சரியப்படமாட்டேன்.
என்மேல் பாபம் வருவதெங்கே?

13. சினைத்தறகு அரியனுய், தூரத்திலிருக்கிறவனுய், ஆயிரம் பெயர்
களையுடையவனுய், செங்கண்ணனுய், கரியானுய் வின்கும் அவனைக் கூக
தொழுதக் கால், கர்மபந்தத்தில் கட்டுப்படார், கொடிய கரலில் சோர்,
ஒருஊனும் கெட்டவழியில் செல்லர்.

14. காலை யெழுந்து, உலகத்தார் கற்கும்வை யெல்லாம் கற்று, அறிந்தவாகளாப் பயர்த்தியைப்படைய வைத்திகர்கள் ஆசைப்படுவனவும் ஆழியானுடைய பாதங்களையே, சொல்லுவதும் தியானிப்பதும் சாரங்கபாணி யின் திருநாமங்களையே உலகிலுள்ள ஆறுகள் யாவும் பெருங்கடலையே நோக்கிசெல்லும், அழகு வாய்ந்த கமலமும் ஆகாயத்தில் ஒங்கிவளரும் ஸ்ரீயணையே விரும்பும், தீவன்களும் முடிசில் காலனையே காண்பார். அப்படியே, ஞானமும் கமலா காந்தன்ன் திருமால் ஒருவணையே விரும்பும். பரமபதநாதா! ஸ்ரீலாஹிபூதியை படைந்தவனே! வேங்கடவா! நான்மறையின் அகப்பொருளே! காலமெல்லாம் ஒன்று கூடினாலும் உன் பெருமையை உணர்வார் யா? உன் உருவந்தனை உணர்வாரா யா? நீ கிடந்த பாற்கடலை உணர்வா யா? இவ்வுடம்பு விழுமாவும் திருமாலை அழிய மாலை களாலும் யாகங்களாலும் மந்திரமில்லாத கிரியைகளாலும், கிரியைகளில்லாத மந்திரங்களாலும் தொழுங்கள். வாக்கு சொல்லுமாவும் திருநாமங்களாலே புகழ்வீரா, அது உங்களுக்கு நன்று.

15. கம்பீரமான மனமே! நோயையும் கிழுத்தனத்தையும் நன்றாய்விட்டு, காலு யுகங்களில் ஸ்திரமாயிருந்து, பூமியோடு கூடின அண்டமெல்லாம் ஆண்டாலும், கண்ணனிடத்தில் அனடை என்றும் விடவேண்டாம். மன்றாய் வேண்டுகிறேன்.

16. பீரிதிக்கு ஆதாரமான மனம், திருவாழியானைக் கிட்டு என்று சொல்லும், நாவு அவனுடைய திருத்தோகளைப் பரச்சு சொல்லித துதி யென்று பேசும், கண் ஸ்ரீதாரையே பாரென்று சொல்லும், செனி அத்துழாய் மாலைக்குடையவனுடைய புகழையே கேளன்று சொல்லும்.

17. என் நெஞ்சே ஸ்ரீ அவளைத துதித்தாலும் துதி, பிந்தித்தாலும் சிந்தி, அனுதரவு செய்தில்லை செய், அல்லது விரும்பினாலும் விரும்பு. ஏழுகடலையும் என்மலையையும் திறந்த ஆகாயத்தையும் காற்றையும் உடலையும் உயிரையும் தரித்தவனவனே.

18. “ஏற்றுன், புள்ளுர்ந்தான், எயிலெரித்தான், மார்விடந்தான்,
ஸ்ரீருந், சிமூல்மணி வண்ணத்தான்—கூற்றெருபால்
மங்கைபான் பூமகளான் வாசடையான், நீண்முடியான்.
கங்கையான் நீள்கழலான் காபடு”

, எருதையுடையவனும், திரிசூரத்தை ஏரித்தவனும், சுடலைச் சாம்பலைப் பூசி வைனும், உடலைன் ஒரு பக்கித்தில் உமையைத் தரித்தவனும், தாழ்ந்து விளங்கும் சுடையை யுடையவனும், கங்கையைச் சிரமேல் தரித்தவனுன் ருத்திரைன், பெரிய திருவடியை வாழுமனமாயுடையவனும், ஹிரண்யதூயை மார்பைப் பிளங்தவனும், குளிராத ஸ்லமணி போன்ற வழிவையுடையவனும், கமலப்பூலில் வலிக்கும் பிராட்டியையுடையவனும், நீண்ட கீடத்தை

யுடையவனுப், நீண்ட திருவடிகளைடுடையவனுன விஷ்ணுவின் ரக்ஷியர் பிருப்பான்.

(இப்பாசரத்தில் ஆழ்வாரின் விசால நோக்கும் மதத்தேஷுமற்ற நேர்மையும் பக்ஷபாதமில்லாத ஸமபுத்தியும் விளங்கும். ஆனால் இதை மதாபிமானத்தால் வேறு அர்த்தம் செய்வாருமூலா. அதாவது “இது இவனுக்கு ஏற்றமாகச் சொல்லுவானேன். அல்லாத ருத்திரனும் இப்படிச் சேஷியாயன்றே விருப்பதெனனில, அவனுடைய பிரசாரங்களைப் பார்த்தால் ரக்ஷியமாய்த் தோன்றும், இவனைப் பார்த்தால் ரக்ஷகனு யிருக்குமென்கிறது”)

“இருவரின் குணங்களைக் கவனித்தால் ஏற்றத் தாழ்வு விளங்கும். திருமாலே ருத்திரனுக்குக் காப்பென்றும் பொருள் கொள்ளும். அவன் சேஷனுடைல் இவனைடு வாசியில்லை, உடறுமுயிரும் போல்வே”).

19. உன்னைத் தியானித்தால் ரக்ஷகரான யமன் முதலானோ நீங்கு வார்; உன்னைத் தியானித்தால் கருஷ்மான காமபந்தங்கள் விட்டெடாழியும்; உன்னைச் சிந்திப்பார்க்குக் கிழுத்தனம் முதலிய விகாரங்களிலில்லை, உன்னடியை வந்தனை செய்வார் ஒப்பற்ற பத்ததை யடைவார்.

20. பக்திமாககுத்ததில் ஸ்திரமாயிருந்து உன்னைத் தொழுபவர், அழிவில்லாத வேதத்தால் போற்றுபடும் ஸ்வர்ணத்தைடுடையவராவா. உன்னதிருப்பதியான திருமலை, ஒரு குறையும் பராத வண்ணம் பரமபதத்தைக் கொடுக்கும்.

21. இந்த ஸமஸர துக்கத்தை யார் படுவா? நெஞ்சமே! எழுங்கிரு. இனி நமக்கு இடையூறுகள் வந்தால் முத்திருப்பட்டபாடு படுவன்றே?

22. தானம் வாங்கின திருமலை உலகத்தார பழிப்பாரல்லது தானங்கொடுத்த மாபனியைப் பழிப்பாருண்டோ? ஸாவேசவரனுடைய பொருளான பூமியைத் தனதென்று அக்ஞானத்தால் மதித்து, அவருக்கே கொடுத்த அனிந்த அவனுடைய பனத தன்மையையார் கண்டு சிந்திப்பார்?

23. குன்றெழுத்துக் காத்த குணக்டலே! வீட்டிற்கு வெளியில் போகாமலும் உள்ளே புகாமலும் அழியை திருக்கோவலாரில் இடைக்கழியில் (நடுத்தலம்) நின்று சீயும் திருமகஞமாய் எனக்கு ஸேவை ஸாதித்தாய். என்ன ஆசசரியம்! (திரிசிர்மனுய் ஸக்ஷமீயுடின் முதலாழ்வார்களுடன் கல்து நின்று ஞானக் கண்ணிறுகுத தோன்றின விஷயத்தை இந்தப் பாசரத்தால் சிருபிக்கிறார்.)

24. உன் திருவடிகளைக் காண்பதற்கு இந்த ஜம்புதங்கிபத்திலுள் ஜோர் உபாயத்தை என்றாயறிந்தனர். ஆனாலின்பு ஏழுவிதமான நரத்தின்

ஏசல்களில் இனிப் புகுவார் யாரை கோடிததுக்கொள்ளாமல் உறுதிபான பூட்டைப் பூட்டுக்கள்.

25. விரும்பினுஹம் உள் பாதங்களையே விருமாவேன், நான் தோறும் பாடினுஹம் உன் புகண்மீபை பாடுவேன், சூழினுஹம் உன் பொன் எடுகளையே தலையில் சூடுவேன். எனக்கு இனி எப்படியானுலென்ன?

26. எனக்கு ஒப்பானவா யாருமிகீ. ஸர்வேகவரன் தானே தனக்கு ஒப்பாமல்லது எனக்கொப்பாவனே? தன்னிலதத்திலிருக்கிற காயாம்புனின் சிறமும் மலரும் உன் திருமேனியை ஒன்றாகக் காட்டும்.

27. மாம்ஸ மயமான இநதக்கு ருடிசையில் உள்ளே நாழுநது அக்ஞா னத்தை கீக்கி, ஞானமாகிற விளக்கை ஏற்றி உன் திருவாடிகளை நாளேதாறும் கீட்டாதவருக்குப் பரமபதம் கிடைமோ?

28 நா வாயிலுண்டே, நமோ நாராயணுவெவா ரு
நவாதுரைக்கு முரையுண்டே—மூவாத
மாக்கத்திக்கண் செலதும் வகையுண்டே, என செல்லுமாவா
தீக்கதிக்கண் செலதும் திறம்.

வாயில் நாக்கு இருக்கிறதே ரூபாமல் நமோ நாராயணுவென்று சொல்லும் படியான உன் திருமாதிரம் இருக்கிறதே. திருமாதலில்லாத மேலான மோசூ மாககததில் போவதற்கு உராயமிருக்கிறதே. ஒதுவா தனமாக்கங்களிலே போவதற்குக் காரணமென்ன?

29. எந்தெஞ்சமே! பாரம புண்ணவியம், பூமி உடல் காறும் ஆகாயம் கிலைகளுக்கும் மேலான தத்துவங்களுக்கும் அவனே ஸ்வாமியியென்று உறுதிகொள்.

30. பொன் போல பிரசகிக்கும் வடிவையும், பினாப்பாட்ட சடை, யையும், அழகிய புண்ணவியததையு முடைய ருததிரானும், வினரு உலகத்தை யளந்த ஸர்வேசவரனும், ஸ்வ காலததிலும் இரண்டு சீரததையுடைய வராய் ஸஞ்சித்தாலும், புண்ணவே ஒருத்தன் நெடுமாலாள ஒருவனுடைய சீரததைப்பற்றி எக்காலததிலும் உள்ளன. (இவவிடத்தில் விஷ்ணு ருதராகனுக்குள்ள ஸமபந்தத்தை ஆழ்வார் விளக்குகிறார்.)

31. நெஞ்சே! ஒருவேநாததமன் நமக்காகவே இருக்கிறோன், எக்காலத் திலும் நம்மக்காபதற்கே இருக்கிறோன், தியானிபவர்களுடைய நெஞ்சத்திலே எப்பொழுதும் விளக்குகிறோன், திருப்பாறகடலிலே உள்ளவறும், திருமஸீயில் வலிப்பவறும், நமது உள்ளத்தில் சித்ய வாஸம் பண்ணுகிற வனேயென்ற புத்திபண்ணு.

32. நெஞ்சமே! ஒரு அடியால் உலகை அளந்தவர்க்க, கேசவர்க்க, குளிர்ந்த திருத்தமாய் மாலையணியும் ஸ்ரீபகிணைய, மனததிலே நாட்டிக்கொள். இப்படிச் செய்தால் உலகை யளந்த ஓரடியையும், சுகடத்தை உதைத்த வேஷ்டியையும், சித்ய ஸ்வரிகளால் போற்றப்படும் இரண்டு திருவாடிகளையும் வண்டு கடைத் தேவாம்.

போய்கையாழ்வார் திருவாடிகளே சுன்னம்.

இரண்டாந் திருவந்தாதி

இது இயற்பாலில் இரண்டாவது பிரபந்தம். இதில் பாசரங்கள் 100. இதற்கும் முன் சொன்ன உரைகள் உள். இதற்குத் தனியன் திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளானாலும் அருளிச்செய்யப் பட்டது. முதல் திருவந்தாதியில், சிதயனிழுதி லீலாநிழுதியென்ற உபயிழுதிகளால் விளங்கும் மாதவனே ஜகத்திற்குச் சேவி யென்றார். இங்கே அந்த விழுதியையும் தம்முடைய பக்தியாலே தியானித்துப், பக்திபரவசராய்க் கவி பாடுகிறார். பொய்கையாருக்கு இந்தப் பக்தியில்லையோவென மூல், உண்டு. காரிய காரண ரூபமான பேதமேயுள்ளது. உபயிழுதியையும் தியானித்துப் பிறந்த ஞானம் அவருடையது. அது பக்வமாய்ப் பக்தி ரூபமான ஸ்திதி இவருடையது. ஆழ்வார்கள் ஒருவர்க்கொருவா உள்ளததை நன்றாய்விந்தவர்கள். இவர் பக்தியையே அகலாகவும், ஆசையையே நெய்யாகவும் ஆனந்தத்தால் கரைந்திருக்கிற மனததையே போடத்தக்க திரியாகவும் செய்து, மெய் ஞானத்தைப் போதிப்பதாய், தமிழ் ரூபமான பாசரங்களைப் பாடி, ஞானஸ்வரூபமான ஆத்மா உருகிக் கரைந்து, கேவனுக்குப் பரபக்தி யென்ற டட்டராளித் தீபத்தை ஏற்றினேனன்று.

1. “அன்பேதகனியா, ஆர்வமே நெய்யாக
இன்புருது சிந்தை யிடுகிரியா — நன்புருதி
ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றுவேன் நாராமாரு
ஞானத்தமிழ் புரிந்த நான்”

ஏன்று இத்திருவந்தாதியை ஆரம்பிக்கிறார்.

2. ஸர்வ சேவியான ஸ்ரீபதியின் திருநாமங்களையும், இதைக்காட்டி தூம் வேறுன் குணங்களைச் சொல்லும் திருநாமங்களையும் ஞானத்தால் நன்றாய்விந்து பக்தியால் சொன்னால், நமக்குப் பந்துவாய்க் கைங்களியமே செய் வோரான சித்ய ஸ்திரிகளுக்கு ஸமமாய் நம்மையும் அவன் ஸ்ரீ வைகுஞ்சத்தில் சேர்ப்பிப்பான்.

3. என் மனதை நகரமாகச் செய்து, பிரகாசிக்கும் மாணிக்க வைரங்களான என் எல்லையற்ற அன்பையே சேகரித்து, ஸ்நேஹமானிற முத்தை ஸேர்த்தியான மலராய் ஸமாபதித்து, ஒபில்லாத அழகிய தாமரப்பூவை எந்திக்கொண்டு, பிராட்டியை அந்தத் திருச்செனியில் வலது திருமார்பில் வைத்துக்கொண்டவுடைய திருவடிகளைப் பணிக்கொடுத்தன.

4. குணதோஷங்களையறிந்து, ஒருந்து இந்தியபங்களையும் சீரத்திற் குள்ளடக்கி, விஷய ஸாகங்களில் போகாமற் செய்து, சுத்தமான மலர்களை ஸம்பாதித்து, பீசியால் மிகுஞ்ச மன்னைதாட்டையவராய், நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டு அவனுடைய திருநாமத்தை ஓதித துதிக்கும் மஹாபாக்யசாஸிகள் அவனுடைய திருவடிகளை நேரில் காண்பார். மற்ற தைவங்களைப் போற்றி அனுபவித்த ஸாகம் இற்று; துக்கம் பெற்று. பிரஸ்மாதி தேவர்களும் உன் வாசனிலிருந்து தினந்தோறும் உன் பாதங்களைத் தொழுது மோக்ஷத் திற்கும் பூமிக்கும் கடுவிலிருக்கிற ஸாகத்தை யடைந்தார்கள்.

5. சரணடையத் தகுநத அந்தத் தேவாகளென்றும் சரணடையும் இம்மனிதர்களென்று பேதுமில்லை. அவனுடைய திருவடிகளைத் தொழுது துதிக்காதவர் யார்?

6. எயிற்றைப் பெரிய ஊராகச செய்து, பிறரால் ஏறிட்ட தீமைகளை யும் புத்தி பூர்வமாகச் செய்த தீமைகளையும் ஸம்பாதித்து, இவ்வுலகத்தில் பாக்யத்தை அனுபவிப்போர்களை மதிக்காமல், புத்தியற்றவர்களே! பகவானுடைய திருநாமங்களையோதி, ஸஞ்சித்து ஜகத்திலுள்ள மற்றவரை யும் பரிசுத்தப் படுத்துகிறவர்களாகக் கடவீர்.

7. தனக்கு எம்பெருமானிடத்தில் அடிமைக் தனம் நேர்ந்ததென்று நானே தெரிந்துகொள்ளாமற் போன்றும், அவனை மனதில் புகும்படி விடி ரப்படுத்துவதே நமது ஸகல அஷ்டங்களையும் அருளும். காட்டிலுள்ள மேட்டைத் தடாகமாக்கும்படி செய்வதே யல்லாது, அதற்கு மேல் மஜூயையா! பெய்யும்படி செய்வாருமுக்கோ?

8. அறியாமற் செய்யும்தப்புகளையும் அறிந்து செய்யும் தப்புகளையும் கைவிட்டு, எக்காலத்திலும் நன்மார்க்கத்திலிருந்து உன்னை அனுபவிப்பார்களும், ஒழிலில்லாமல் வாமனனுடைய திருநாமங்களைச் செவ்வையாய் அறிந்து அழகாய்த துதிக்கக் காரணங்களைப் பெற்றவாகளும், மேன்மேல் ஸாகத்தை அனுபவிப்பார்கள்.

9. செய்கிறவரான தாங்கள் இருந்தார்களே; தங்களுடைய கருளியான மனது சீரத்திற்குள்ளே யிருந்ததே, துதிப்பதற்குக் காலமுயிருக்கத்தே. ஜன்னாதனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டும்படியான தலையை யுடையரா யிருந்தார்களே, இப்படியிருக்கக் குருரமான நரகத்தை நேராக அடைவது

• 10. தாங்கள் ஸர்வசக்தி மானுதலால், ஓவனுடைய தொழில்களை வேறு படுத்தி மிகவும் முயலும் மஹா புருஷரை அடைந்தால் கிடைப்பதற்காரிய மோக்ஷம் எளிதாகும்.

11. என்னெஞ்சே! பூர்ணமான அருளாலடையத் தக்க போகத்திற் கும் ஸம்லாரத்திற்கும் அவனே பிரபு. பஞ்சேங்கிரியங்களுக்கும் அவனே ஸ்வாமி. பஞ்சபூதங்கள் குலவரைகள் மாகடல்கள் வடவாக்கினியென்ற வைகளுக்கும் அவனே நாதன். ஆகையால் சென்று அவனைச் சரணம் புகு.

12. திருமாலே! என் மனம் தியானத்தில் ஒருமைப்பட்டுப் பீரி தியை யடைந்தது. என் வாக்கும் உன் திருவடிகளையே துதித்து, சங்க க்ரங்களைப் பாடி மகிழ்ந்தது. என் உடல் நர்த்தனங்கு செய்வதில் நாடிக்

13. உன் திருவடிகளைத் தூபததாலும் அழகிய மலராலும் பூஜித் துத்ப்பீரி தியை யடையாவனுகச் செய்துகொண்டு துதித்து, இனி என்னிடத் தில் பண்ணின உன கடாகாநமாகிற புண்யத்தால் உனக்குக் கைங்கரியம் செய்கிறவனுனேன்.

14. ஸ்வாமியே! சுப்தாதி விஷயங்களை இனியவை யென்று சிலர் சொல்வா. ஜலம் ஆகைக் காட்டிடும் இனிதென்று சிலர் சொல்வர். விஷய ஸாகங்களையும் ஜலத்தையும் இனி தென்று ஆகை கொள்ளாமல், உன் பெரு மௌயை யறிந்து, அதில் கொஞ்சமாவது ஆகை கொள்வர்களோயானால் அது அவர்களைக் காபாற்றும்.

15. அறப மனிதாகளால் சினைக்கப்பட்ட தங்களுடைய பெருமை அந்த அறபத்தனத்திலேயே சோதனவிடும். பார்மணங்களை அறியாதவர் களும் புதுதிருந்யாகளாவாகள். மாயவீணா போல அறபுதமான செய்கை களைச் செய்யவல்லவன வேறொருவனில்லை யென்று நினைந்து உறுதிப்படு.

16. உன் திருவடிகளை ஏற்பாடு பணியாவிட்டால் நாங்களைடுக்கும் பல பிறவுகளும் துக்கநூரமாய விடுகிறது.

17. தனக்கும் பிறாக்குமான இருவருடைய தனத்தை நமக்கு வேண்டுமென்று பிரமிதத்திராமல், தங்களுக்கு எக்காலத்திலும் காப்பு இதே யென்று தெரிந்துகொண்டு, நமக்கு எக்காலத்திலும் மாதவனே அடைக்கல மென்கிற சிந்தையையடையவராய், அதற்கு மேல் அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்வதே வேதமாகும்.

18. வேதத்தின் தாத்பரியத்தை அறியாதவர்களே! வேதத்தின் அரதத்தை அறியமுடிந்தால் புருஷோத்தமங்கைய திருநாமத்தைத் துதி க்கும் திறமே வேதத்தின் முடிவென்றும், அதின் ஸாரஸங்கிரஹமென்றும் அறியுங்கள்.

19. வயது முதிர்ந்து, ஆவி மெலிந்து, சீரமெங்கும் கோழை பரவி வின்று கழுத்தில் அடங்கும்படி கிழுத்துக்கொண்டு அடைப்பதற்கு

முன்னமே எங்கீல் நாகதுடைய திருவடிகளை சினிக்கக்கூடியிருப்பதால் அவற்றை அவ்வழியில் பிரயோஜனமான திபாகத்தைச் செய்யாத ஸாகாஞ்சுபவத்தால் லாபமென்ன?

20. புருஷார்த்தமென்கிற புத்தியால் தேவலோகத்தில் பிரவேசிப் பதற்கு முயற்சி செய்யக்கூடாது. அவனுடைய கிருபையாலே புண்யலோகங்களை அவனே கொடுக்கப் பெறலாமானாலே? வைதிகங்களுக்கு அருளால் மோகந்த்தைக் கொடுத்த அநத மஹாவிஷ்ணுவின் திருவடிகளையே நீ மறவாமல் தியானஞ்சு செய்யக்கூடவாய்.

21. உன் சீண்டமுகிய தோளங்களைக் காண உன்னையே தியானிப் பேன். இப்படி சினிப்பவர்கள் ஒருங்கிமான பிறப்பையும் கிட்டார்கள். ஒரிடத்தில் பிறந்தவா, பிறந்து அடையும் பெரிய ஸாகங்களையும், உன்னைத் தொழுபவாகள் பொருட்படித்தாமல் தள்ளுவா.

22. அவனுடைய பாதகமலங்களையார் தொழுவரோ அவருடைய சரணங்களைத் தொழுவதே எனக்கழகு. என கைகள் பண்ணும் சிறப்பு.

23. சிரேஷ்டரான மூஈ வைஷ்ணவர்களுக்கு போகத்தக்க அர்சகிராதிமார்க்கத்திற்கு ஸஹாயமாய் இருக்கும் அவனுடைய திருநாமத்தை மறந்தவர்களை மனிதர்களாக சினியேன்.

24. அவனுடைய சரண கமலங்களை ஆகிரயித்துத் தனம் உண்டென்று காவப்படார், முன்பு உண்டாயிற்று, இப்பொழுது இல்லையென்று கவலை அவாகளைக் கிட்டாது.

25. திருமாலிருஞ்சோலை, திருயலையென்ற இவ்விரண்டும் நீ உகந்தருளின திருப்பதிலென்று, எண்ணுவதுபோல், என் மனதும் நீ உகந்துபள்ளிகொள்ளும் திருக்கோயிலென்று எண்ணவேண்டும். இதையே வேண்டினேன்.

26. வரதராஜனே! ஏழ பிறப்பிலும் எல்லா சிலைமையிலும் உன்னையே துதித்து, உன்னை விட்டகலாத இயற்கையை உடையவனுனநால், எக்காலத்திலும் உன்னை மறந்தறியேன். நீ எனக்கு ஆனந்தக் கடலைக் கொடுத்தருவவேஜுங்கான்.

27. திருமாலை ஓலைக்க வேண்டுமென்று பொங்கித்ததும்புனின்ற பிரிதி அமைக்கப்போகாமல் தோன்றினால், அடங்கி பிருக்க வேணுமென்று சிசாரித்தால் அடங்குமோ?

28. திருப்பகுடன் நின்றருளும் தைவத்தை நாவால் துநிக்கும் கர்மத்தில் உறுதியாயிருங்கள். நாங்கள் எமத்கு ஸ்வாமியான ராமானத்துடைய

திருவடிகளை சேஷ் சேஷ் பாவமென்ற ஸம்பந்தத்தை ஒட்டித், திருநாமங்களைக் கொண்டு துதித்தோம். எட்டுத்திக்கிலாமுள்ளவர்களே! கேட்மர்களோ?

29. ஒருபடியாயிருக்கும் ஸ்வரூபத்தையுடையவன்று; தன்னை அண்டினவர்க்கெளியவனுடைய விளங்கும் ஸ்வரூபமே உன்னுருவும்; இப்புலியினால்லோர் இவ்விரண்டு ஸ்வரூபத்தையுடையவனை உன்னைச் சொல்லுவர். ஆனால் அடியார்க்கெளியவனுடைய உன்னுருவுமே ஜகத் காரணமாய்த் தொண்டர் உய்யும் வண்ணமாய் விளங்கிறதென்று அறிவார்களே. எல் லோக்கும் உடதேசிடப்பதான் நியாயத்தால் இப்பூமியை எப்பொழுதும் ரகுப்பார்கள்.

30. கண்ணனே நம் பாவங்களுக்குச் சத்ருவென்று கிளைத்து வணக்கினேன். அறிவில்லாமையால் இதற்கு முன்பு இப்படி யொரு புருஷார்த்த முண்டென்று அறியேன், பெற்றறியேன்.

31. கண்ணு! இதிலூஸ் புராணங்களுடைய தாத்பரியத்தை உள்ள படியே அறிந்து துதித்தால் முக்யமான அர்த்தங்களும் உனக்கு வாசகமான திருநாமமாகவே விருக்கும். விசேஷமாய்ச் சொல்லப்படுகிற சப்தங்களுக்கு நியே பொருள். உன்னைப் பரிபூர்ணமான மொழிகளால் துதித்துக்காண எனக்கு அருள் செய்வாய்.

32. உன் திருமேனியைப் பணிந்தேன். உன் சேவடிமேல் அழியமலங்களை அண்பாய்ச் சாற்றினேன். விரும்பி உன்னை ஏற்றினேன். இந்தத் தேஹம் விழுநதபின் புகும் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் உன்னைஸாக்ஷாத்காரனு செய்து அவ்விடத்திலேயே யிருந்து துதி செய்து வாழுவதென்ற இர்ப்பு ஷார்த்தத்தில் துணிந்தேன்.

33. நன்னெஞ்சிசே! இந்த ஸம்ஸாரம் துக்கரூபமென்றும் தோஷங்கள் நிறைந்ததென்றும் கண்டாய். நாம் அனுபவித்ததெல்லாம் இந்தத் துக்கமே கண்டாய். ஸர்வ சேவியான அவனுடைய திருநாமத்தை ஒதிநரகம்போன்ற ஸம்ஸாரத்தினருகிலும் செல்லாமைக்குக் காரணம் இதே கண்டாய். இநத்த் தோஷங்களை ஆராய்ந்தறிய வளிமை யிருந்தால் பார்.

34. உன் திருமேனியைக் கனவில் கண்டதுபோல் கண்டேன். அக்கனவில் உன் திருக்கையில் விளங்கும் கடர் திருச்சக்கரத்தைக் கண்டேன். ஆத்மாவுடன் கூடியும் துக்கத்தை விளைவிப்பதுமான புண்பு பாபங்களின் கையும் தரத்தி விட்டுப் பின்னும் திரும்பி வரக் கடவுதாய்ச் செய்யும் வாஸனையைப் போக்கடிக்கும் உன் சக்தியையும் கண்டேன்.

35. எல்லையற்ற புகழும் தடையற்ற அதிகாரமும் கிளைப்பதற்காகிய செல்வழும் வரய்ந்து இப்புலியை யானும் ராஜ ராஜாக்களும், எண்ணிற்க

பிறவிலூம் அவனுடைய திருவடிகளில் நறுமலரைச் சாற்றினவர்களான பக்தாகளே.

36. ஏழு ஜனமங்களிலும் எல்லா ஸிலைமகளிலும் தபஸைப் பண்டானவன் நானே. தவத்தின் பலனை யடைந்தவனும் நானே. ஸகல வரைத் தெங்களாலும் நிறைந்ததால் தமிழ் ரூபமாய் விளங்கும் இப்பாமாலையை அவனுடைய திருவடிகளுக்கே சொல்லப் பெற்றேன். பெரிய தமிழ்ப் பண்டித ஆம் நானே. மிகவும் சிரேஷ்டஞ்சோனேன்.

37. மனமே ! புருஷோத்தமனுடைய பாத கமலங்கள் ஆசிரயிக்கத் தகுந்தவை. அவைகளை அழுகிய தாமரை மலரால் பூக்கீர்த்தகும். ஏற்றிப்பணிந்து அவனுடைய ஆயிரம் திரு நாமங்களை ஏக்காலத்தி ஆம் சொல்வதென்ற தவமீடு உங்க்கு உத்தேசம்.

38. கைங்கரியத்தைக் கிட்டினேன். அழுகிய உன் திருவடிகளை நினைத்தேன். அவைகளின் மேல் பிரீதி யுடையவனும்ப் பரிபூணங்களேன். அவைகளை அனுபவித்தவாகளுக்கு முன், திருமேனியின் அழுகைக் கண்ட காலம் எப்படியாவதோ ?

39. அக்ஞானமான நள்ளிருளாய் என் ஆயுள் முடியாமல் விடியுங்காலத்தைக்கண்டேன். அதாவது, ஸார்வ வியாபகங்களை ஸாவேசவரரினாக கண்டேன். விஷயங்களினின்றும் திரும்பி ஸ்வப்பாததைக காட்டிதலும் தெளிவாய் அவனை நேருக்கு நேராய்க்கண்டேன். அவனுடைய திவ்யமங்களை விக்ரஹத்தில் விளங்காவின்ற திருவாழியையும் திருச்சோதியையும் விசேஷமாய்க் கண்டனுபவித்தீர்த்தன்.

40. வேதங்களால் அனுவதென்று சொல்லப்பட்ட பெருமையை யுடைய திருமாலைப் பரிபூர்ண மில்லாத குறையுள்ள கொடிய சொற்களால் பாடினேன். அவன் எனக்குக் கொஞ்சமாவது பிராஸாதத்தைச் செய்வனே வென்று நினைத்து எக்காலத்திலும் ஏங்கியிருந்தேன்.

41. அமிருத மென்றும் தேனென்றும் சக்கரபாளி யென்றும் தேவாகளுக்கு அமிருதத்தைப் படித்து கொடித்தல்வனென்றும் வேதங்களில் சொல்லப்படுகிற அந்தத் திருமாலைத் துதித்து அமிருதம் போன்ற சொல்மாலையால் அவனுடைய திருவடிகளை அலங்கரித்தேன்.

42. அவனுடைய திருநாமங்களைப் பலகால் சொன்ன கவிகள் அவனைப்பூஜித்து ஆசிரயித்ததால் அடைந்த பயன் ஏதோ? அண்டினவர்களுடையசீரத்தால் செய்யப்படும் தவம் அவனைக் கணமுடியுமோ? மணி வண்ணுடைய திருமேனியை நான் இப்பொழுது எந்தத் தவத்தால் அனுபவிக்கப் பெற்றேன்?

43. யாதோரு ஸாதனத்தையும் செய்ய முடியாமல் தாயின் காப் பற்றையில் கட்டுண்டு கிடந்த பொழுது, திருக்கோட்டியூரில் எழுந்தருளி யிருக்கும் என் ஸ்வாமியின் மஹிமையைக் கண்டேன். அவருடைய திருவடி கணோ இப்பொழுதுதான் ஆசிரவித்தேனே?

44. திருக்கோயிலில் பள்ளிகொண்ட என் ஸ்வாமியின் வழியைப் பற்றினவாகருக்கேயொழிய, அனுபவித்து முடிக்கப் போகாத அபாரமான நரகத்தைப் போக்கித், தாங்கள் ஸர்வேசுவதனைக் கிட்டுவதற்கு முன், சிதய ஸாமுரிகள் வலிக்கு மிடமான ஸ்ரீ வைகுண்டத்தின் வாசற் கதவு தபபிற்று. இப்பொழுது தெரிந்து கொண்டேன்.

45. அண்டினவாகருக்குக் கறுபகவிருக்குமாய் விளங்கும் எங்கள் ஸ்வாமியைச் சரண்புகுஞ்ச பின், அவஜுடைய லீலாவிபூதியில் அடங்கின இந்த லோகங்கள் என் ஆளுகைக்குள் வரமாட்டாலோ? சிதய ஸாமுரிகளுக்கும் பெருமையுடையவனுயக் கொண்டு பரமபதத்திலே பொருந்தியிருக்கிறேனோ?

46. இந்தச் சீரம விழுந்த பிறகு கொடிய நரகங்களில் சேராமல், மனங்கலங்கி யிருக்கும் நீங்கள் இறுப்பாதற்கு முன்பே பல பல நால்களால் சிச்சயிக்கப்பட்ட எம்பெருமானை அடைக்கலம் குடும்ப முயலுங்கள்.

47. கொடிய நரகம் கொடியது கொடியதே. அங்கே சென்ற பின் பும் யமகிங்கராகள் செய்யும் தண்டனைகள் மிகாகும் கொடியவையேயென்று இப்பாடி சினித்து சினித்து மனநதளரா முன்னமே, சங்குசக்கர மேந்தின சேவதுணைய திருவடிகளது துதியுங்கள்.

48. “இறை யெம்பெருமா னருளெனாறு, இமையோர் முறையினினாறு மொய்மலர்கள் தூவ—அறை கழல சேவடியான செங்கணைடியான், குறஞ்ஞருவாய் மாவளியை மன் கொண்டான் மால்.”

அதாவது—‘எங்களுக்கு ஸ்வரமியான வாமனனே! கிருபை செய்யென்று தேவாள் வரிசையாய் சின்று அழிய மலாகணோ ஸமர்ப்பிக்க, ஒளிக்கும் ஹீரத்தன்டையை அணிக்க சிவந்த திருவடிகணோயுடையவனுயும், சிவந்த திருக்கணோயுடையவனுயும், யாவற்பிற்கும் மேலான ஸர்வேசுவரன் அவர். கணிடத்தில் அன்புகூர்ந்து வாமன ரூபியாய் அவதரித்து மஹா பளியின் யாக்ஷாஸிங்குச சென்று பூமியை வாங்கி வசமாக்கிக் கொண்டான். (இவ வாழ்வார் இத்திருவக்தாதியின் முதலிலும் முடிவிலும் திருக்கோவலூரில் தனக்கு வேலை சாதித்து ஆட்கொண்ட திரியிக்க மாவதாரத்தின் சிறப் பையே வர்ணித்து அதில் ஈடுபடுகிறோ.)

“ மாலே, நெடியோனே, கண்ணனே, வின்னைவற்கு
மேலாயின் துழாய்க் கண்ணியனே—மேலாய் .
விளான் காய் கண்றினுல் வீழ்த்தவனே, எண்றன்
அளவன்றுல் யானுடைய வன்பு ”.

அதாவது—குணங்களின் பெருமையை டுடையவனே! ஸ்வரூபத்தா
ஹம் கிழுதியாஹம் எல்லையற்றவனே! யாவற்றையும் தரிக்கிறவனே! நட
த்துகிறவனே! சித்ய ஸ்ரீராக்கிளி காட்டிஹம் மேலானவனே! ஆச்சரியர
மான திருத்துழாய் மாலையை டுடையவனே! அதற்கு மேல் கிருஷ்ணனுய்
அவதரித்து அஸ்ரானுன விளாமரத்தின் கனியை அஸ்ரானுன கன்றுலே
விழுச்செய்தவனே! உன் விதையமாய் என உடைத்தான அன்பு என்னிடத்
தில் அடங்கி சின்றதன்று. எனன ஆச்சரியம்.

புத்தாழ்வார் திருவடிகுளே சுரணம்.

THE KUPPUSWAMY SASTRI
RESEARCH INSTITUTE, MYLAPPOOR
MADRAS-600 006.

முன்றுத் திருவந்தாதி.

இந்தக் கிரங்தம் இயற்பாலில் மூன்றுவது பிரபந்தம்; இதில் பாசரங் கள் 100. இதற்கு குருகைக்காலல்ப்பன் தனியினை அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

முதலாழ்வார் மாயவளைசித்யவிழுதி லீலா விழுதி யென்ற இருவிழுதி களையுடையவனும்த் தியானஞ்சு செய்தார். நடுவிலாழ்வார் அதற்கு நாராயணனே பொருளென்றார். இவ்வாழ்வார் அதற்கு ஸ்தீ யென்று சப்தத் தைக் காட்டிக்கொண்டு லக்ஷ்மீ ஸமேதனுன கோவிந்தனைத் தியானஞ்சு செய்யென்றார். முதலாழ்வாரின் முதற்பாசரமான 'வையந்தகளி' யென்று ஞானததைச் சொல்லுகிறது; நடுவிலாழ்வாரின் முதற்பாசரமான 'அன்பேதகளி' யென்று ஞானம் முற்றின பக்தியைச் சொல்லுகிறது. இவ்வாழ்வாரின் முதற்பாசரமான

“ திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன, திகழும்
அருக்கணனி நிறமுங் கண்டேன—செருகளைறும்
பொன்னுழி கண்டேன, புரிசங்கங்கைக்கண்டேன,
என்னுழி வண்ணன் பாவினறு.”

என்றதில் பக்தியால் பூதவழை ஸாகநாத்கரித்தபடி சொல்லப்படுகிறது. அதில்து, ‘பக்வாஹுடைய ஆழ்வாரனமான கடாகஷத்தைப் பெற்ற நான் இன்னுசீன் ஸ்வாமியான் திருமாலிடத்தில் பெரிய பிராட்டியை வேலித்தேன். அழியீசு திருமேனியைக் கண்ணாரக் கண்டேன். கோடி ஸ்துரியப் பிரகாசமான வழிவை யறிந்தேன். திருவாழியையும் திருச்சங்கையும் திருக்கையில் காணலுற்றேன்.’

என் மனம் உன்னைப்பற்றி ஆசைகொண்டது. இப்பொழுதே உன் திருவடியை வேலித்தேன். எல்லையறை வளரும் பிறவிகளைப் போக்கி னேன்:’ கொடிய நரகங்களில் விழாமல் என்னைக் காப்பதற்கு அவனே அகுமருந்தாவான். என் மனதில் என்றும் குடிகொண்ட அவனுடைய திருவடிகளே அமிருதமும் நன்மூரகும்.

எனக்குனுக்கலமான நெஞ்சே! அவனுடைய பல பல நாமங்களையும் கலோ நாராயணு வென்ற திருமந்திரத்தையும் வாயாரச் சொல்லி கைப்பிச் சுரங்கைவோம். விருப்புற்றுவா. அவனையே நம்முடைய கண்கள் காணக் கடவுதாக.

அவனுடைய திருநாயுத்தைச் சொல்லி, அதின் பலத்தைப் பேசி குல் கெள்வமும் அழகும் மேன் குலத்தில் பிறப்பும் ஒளியும் திறக்கமயும்

மற்றுமுள்ள நன்மைகளும் தங்களுடைய மேன்மையை விரும்பித் தாமே வந்து நம்மை அண்டும். எப்பொழுதும் செவ்வையாப் வேதந்தை ஆராப் பீது கிடைத்த ஞானமாகிற பூட்டைத் தொடுத்து, பஞ்சேந்திரியங்களையட குதலென்ற வளிய கதவைச் சாத்தி, நன்றாயறியவல்லவர்களே. ஸ்ரே சுவராஜுடைய வகையை நாள் தோறும் அறிவார்கள்.

அவனுடைய திருவடிகளை ஆசிரவித்து அவனிடத்தில் மனதை நாட்டினால் பெண்ணுடைய மழித்து வேதங்களின் உட்கருத்தான் பரம் பொருளை படைவதெனிது.

திருப்பாற கடனில் திருவனந்தாழ்வா னுகிற பூங்படுக்கையில் பள்ளி கொண்ட ஸ்வாமியே அப்படுக்கையை கிட்டு வந்து அடிபேதுடைய மனமாகிற மலரளையில் படுத்தானன்றே ?

பத்மாஸனியான பிராட்டியுடன் அடியார்களுக்கு ஸேவை ஸாதிக் கை பரமபதத்தை கிட்டுத் திருவல்லிக்கேணியில் ஏழுங்கிருஷி யிருக்கிற பார்த்தசாரதியே எனக்கு ஸ்வாமி, (துவாபர யுகத்தின் முடிவிலிருந்த திவவாழ்வார் அருளிக் கெய்த இப்பாசரதால் திருவல்லிக்கேணி யென்ற திருப்பதி சுமார் 7000 வருஷங்களுக்குக் குறையாமல் விளங்கி வருகிற தென்று ஏற்பட்டது.)

ஸாவேசவரன் எங்களிடத்தில் ஆசை கொண்டவன் என்றறிக்க நாள், அதற்கு முன் கழிந்தாள், இனி வரக்கடவுதான் நாள்களாகிய எல்லா நாளும் நன்னாளே யாரும். அவனுடைய திருவடிக்குத் தாஸனுய், அவனை மறக்காமல் என் வாக்கு அவனையே மங்களாசாஸனம் கெய்யக் கடவுதாக.

அவனுடைய திருவடிக்கே மேல் வரும் ஜன்மங்களெல்லாவற்றிலும் ஆட்பட்டுப் பயப்படாதிருக்கும்படி அவனே அருள் புரிய வேண்டும். அவனுடைய படியைப் பேசவல்லா எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவே பேசவார்கள். பூர்ணமாய்ப் பேச யாவராலும் முடியாது.

அவன் சித்ய வாஸஞ் கெய்யும் ராஜஸ்தானங்கள் திருப்பாற் டெல், திருக்குடந்தை, திருமலை, பரமபதம், என் மாங்கம், சேதங்கள், திருப்பாடம், திருவனந்தாழ்வான் என்றவையே.

அவனுடைய அழிய திருமேனியைக் கணக்கள் காணவேண்டும் என வேண்டுமென்று ஆசைப்படாகின்றன. அவனுடைய திவ்ய சுரித்திரம் களைப் பாட்டில் கைத்துப் பாடி அவனுடைய திருவடிகளைக் காணஞ் கெய்து நழும் கைகளால் தொழுவோம்.

ஈகல வன்றுக்களையும் தனக்குச் சீரமாயுடையவனுப், தவமீம உருவன அனிஷ்டாதிகளையும் கஷத்திரிக்களையும் தனக்குப் பிரகாரமாயுடைய

வனுய், அக்னியையும் குலவரைச்சொடிம் எட்டுத் திசைகளோடும் ஸாம்ய சங்கிரகளோடும் சரீரமாடுடைய ஸ்வாமிக்கு அவனே ஒப்பானவன்.

நன்னெஞ்சே! புகுஷோத்தமனு அவனிருக்கிறுனென்று மற வாடே. எப்போது மிருக்கிறுனென்று தேறு. தியானாஞ் செய்யுமவர்களுடைய உள்ளத்தில் னின்குகிறுனென்று உறுதி கொள்.

தனக்கிணையற்ற லோகநாதனுடைய ஸங்கல்பத்தில் இவ்வுலகம் உள்ளதென்ற தன்மையைப் பெற்றிருக்கிறது. அவனுடைய பெருமையைக் கலைமகளான ஸரஸ்வதியும் நன்றாய்ப் புகழுவல்லவளோ?

“தாழ் சடையும் நீண்டமுடியு மொன் மழுவும் சக்கரமுழ்
குழரவும் பொனஞ்சூந தோன்றுமால்—குழும்
திரண்டருவிபாடும் திருமலை மேலெநதைக்கு
இரண்டுருவு மொன்று யிசைந்து”

நாற்புறத்திலும் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிற திரண்ட அருங்கள் பாயா கிள்ற திருமலையில் எழுந்தருளி யிருக்கிற என் ஸ்வாமிக்குத் தொங்குகிற சடையும் நீண்ட திருமுடியும், அழகிய மழுவென்ற ஆயதமும் சக்கர மும், இடுப்பில் சுற்றி யிருக்கிற பாமுபும் தங்கமயமான அளவு நாலுமாகிய இவ்விரண்டு ஹர ஹரி ரூபமும் அமாநது ஒரு படியாப்தோன்று சின்றது ஆச்சரியம். (இவ்வாழவாருக்கும் சைவ வைத்தனவு பேதமின்றி ஸமதிருஷ் டியாய்ப் பரம்பொருளீப் பாததனு பனிக்கும் ஞானமே வாய்ந்ததென்று இதனால் அறியலாம்). ஆனால் இதற்கு ஸம்பிரஸ்தாய உரை பின் வறு மாறு:—

(1) விதத்தமான வேஷத்தையும் ஸாதகமான வேஷத்தையும் ஒக்குத்தரிப்பதே; இது ஒரு சிலைத்தையே யெனகிறு.

(2) இரண்டுருவு மொன்றுயிசைந்து ஒன்று ஸாதகமாய் ஒன்று விதத்தமானால் கேராச் சோததியாயிருக்குமோ வென்னில், இரண்டுருவும் இசைந்து ஒன்றுயிருக்கும், (பொருந்தியிருக்கும்.)

ஓஞ்சி நகரத்திலுள்ள திருவெங்காவில் பள்ளிகொண்டு, கச்சியில் எழுந்தருளியிருந்து, திருப்பாடகத்தில் சினநது, ஸமுத்தத்தைக் கடையும் பொழுது வாஸ்கியையும் மாதர பாவத்ததையும் திருப்பாற்காலையும் சேர்த்து, அதில் அமிருதத்தை உண்டாக விருப்புறை ஆடியாடுக் கடைந்த சிரமத்தினுலேயோ?

அந்த ஸ்ரீகாந்தனுடைய திருவடிகளீப் போற்றுவதே ஈவினுல் பெற்றத்தக்க பயன்.

ஐஞ்களே! நிங்கள் தவம் செப்பகைக்காக மலைச் சாரல்களில் முழும் வேண்டாம்; டொட்டாக்களில் முழுவும் வேண்டாம்; பஞ்சாங்கி

மத்தியில் வாடவும் வேண்டாம். பலத்தை அபேக்ஷிக்காமல் கண்ணயிரா ஆக்கு அன்புடன் மலர்களை ஸமர்ப்பித்துக் கை கூப்பினால், பாபங்கள் இவ்விடம் தமக்கிருக்கத்தகாதென்று அனுசித் தாங்களே விட்டுப்போகா வேரே திருவாழியை வலது திருக்கையில் எந்தினவனுய் நம்மை ரக்கிக்கு மிடத்தில் நமக்கு ஞானமேது, அனுவந்தானமேது, ஜனமமேது என்று ஆலோசிக்காதே. யாதொன்றையும் பார்க்க வேண்டாம். ஸீசெய்ய வேண் டியது அவனைத் தியானித்துச் சொல்லவதே.

அவனைபே ஸ்திரமாயிருந்து தியானிக்கும் மன முடையவர்களாய்ப், பாஞ்சேந்திரியங்களையடக்கி, விதிய ஜாகங்களிலுள்ள கோவத்தை ஆராய்ந்து, அவைகளினின்று மனதைத் திருப்பினால், மேல் வரப்போகிற ஜன மங்களையெல்லாம் போக்கலாம்.

மனதால் சின்னக்க முடியாதவனுகிலும் மனபே, ஸ்திரமாயிருந்து, அவனைச் சொல்லப்பாராய். ஒருக்கால் சினைக்கில் மனதை விட்டுப்போக மல ஸ்திரமாய் வாஸஞ்செய்யும் ப்ரமபுருஷனை அறிவு சினையாதிருப்பது எந்தக் காரணத்தாலிருக்கலாமா?

அறியப் பார்க்கில் அறிவதற்கு அஸாத்தியன். வறிநுதபாந்தில் புகுந்து சோந்திருந்தாலும் உள்ளாடியாகக் காணாதற்கு அஸாத்தியன், அவனை தீட்பொழுது எங்கே போயக் காணபோம்.

அவன் இப்பொழுது காண்பதற்கிய மாயானியென்று சொல்லப் பட்டாலும், அவனை ஸாகாந்தகாரஞ்செய்வது அஸாத்தியானதாலும், என மனத்தினுள்ளே சிறைந்திருக்கிறான்.

நானமறைகளிங் உட்பொருள்ராஜ்ன வாசோ ஸங்மேஹா¹¹ கோயிலில் எழுந்தருளியிருப்பவனுய் ஆராய்ந்து அபிந்தாகலையாகி யா, அவனைக் கவிபாடுவதற்கு ஆசைப்படுவாரல்லது ஸாகாந்தகாரமாய எவ்வாராக்க முடியும்?

அந்தப் பகவத் விஷ்ணுயமநன்று, தீர்த் தமிழரம் தயது என்ற அங்கத்தில் எந்தேறுப்படாமல் ஜுங்னாதனுடைப் பிருவடியைபச் சரணம் புகுங்கள். அப்படி யடைவதற்கு முயன்ற பொழுதே ஸகல பாபங்களும் உங்களை விட்டு நீங்கும்.

ஞானமென்ற ஒளியையுடைய திருவிளக்கை உள்ளத்தில் ஏற்றி வைத்து, அந்த ஜனூர்த்தனை ஆராய்ந்து கீட்டி வலையில் கட்டிவிட்டேன். எனக்கு வசமாக்கிக் கொண்டேன். அவனும் என் மனத்தை விட்டுப் பிரியாமல் புகுந்து மென்ன எழுந்தருளி சின்றூன், வீற்றிருந்தான், பள்ளி கொண்டான்.

ஆச்சரியப்படத்தக்க குணங்களையும் செய்கைகளையுமடையவனுண
பத்மநாபன் செய்த வியாபாரங்களில் இந்திரன் பிரஹ்மா ருத்ர னென்றவர்
குருக்கும் கொருஞ்சாகிலும் சினைக்கத்தான் போமோ?

இமய மலையையும் பெரிய ஆகாசத்தையும் காற்றையும் மற்றும்
யாவையும் ஊடுருவி சின்ற அச்சீரிதரன், யமனால் ஆளப்பட்ட நரகத்தில்
கிட்டாதபடி நம்மைக் காத்தருளுவன்.

“தொட்ட பகடையெட்டும் தோலாத வென்றியான்,
அட்ட புயக்கரத்தா னன்னுன்று—குட்டத்துக்
கோள் முதலை துஞ்சக் குறித்தெறிந்த சக்கரத்தான் ,
தாள் முதலே நங்கெட்டுச் சார்வு.”

அதாவது, திருக்கையிலெடுத்த ஆயுதங்கள் எட்டினாலும் தோலா
மல் ஜயசிலனைய், முன்காலத்தில் மடுவிலுள்ள சத்துருவான் முதலை சாகும்
படி குறிவைத்து எறிந்த திருவாழியையுடையவனுண மாதவ னுடைய பாத
மூலமே நமக்கு அடைய வேண்டும் பொருள்.

“சார்வு நமக்கென்றும் சக்கரத்தான், தன் டுழாய்த
காா ஓழுஷ்வர மாராடன கான முயங்கும்—காரார்ந்த
வானவரு பின்னிமைக்குட வண்டாம்வர நெடுங்கண்
தேனமரும் டூ மேல திரு.”

அதாவது—திருவாழியை யுடையவனுய் குளிர்ந்த திருத்
நுழைய் மாலை விளங்கி சின்ற மலை போன்ற திருமார்பை யுடை
யவனுண ஸ்வேசவரன், தானே ஆசை கொண்டனையு மவளாய்,
மேகம் சிறைந்த ஆகாசத்தில் பொருாதியிருக்கிற மின்னலைப் போல் பிரகா
கிக்குமவளாய், அழுகிய தாமரைப் புத்தைதப் போல் விசாலமான திருக்
கண்களை யுடையவளாய், தேன் சிறைந்த தாமரை மலர்மேல் வலிக்கிறவ
ளான ஸி மஹாலக்ஷ்மியே நாம் எப்பொழுதும் அடையவிரும்பும் பரம்
பொருள்.

போய்வார் திருவடிகளே சுரணம்

திருமழிசையாழ்வார் வைபவம்

முன்னெருகாலத்தில் அத்திரி, வலிஷ்டர், பிரேரகு, புலஸ்தியர், அங்கிரஸ் முதலிய மஹரிவி களைலோரும் பிரம்மாவிடத்திற் சென்று “நான்கள் தங்குவதற்குத் தகுந்த ஓர் புண்யஸ்தலத்தைக் காட்டவேண்டு” என்று “நான்கள் முகன் ஞானமென்ற தராசில் பூமியை ஒரு தட்டிலும் திருமழிசையை ஒரு தட்டிலும் வைத்துச் சொதுக்கிப்பார்த்து, மழிசையை வைத்தெடுத்த பக்கம் வலிதென்று கண்டு அதற்கு மஹரிஸார கோதூரமென்று பெயரிட்டு, அங்கே அவர்களைப் போகச்செய்தார். பிறகு அவர்களில் பார்க்கவர் தனியே ஓர் பெரிய யாகம் செய்துகொண்டிருக்கையில், இநதிரன் அதைத் தடுக்க சினைத் துக்க, கனகாங்கியென்ற அப்ஸரரை அனுப்பினான். அம்முனிவர் அவனுடைய வலையில் சிக்கி அவளுடன் கிலகாலம் கழித்தார். அவள் கருத்து திரித்துப் பன்னிருநாள்கள் கழிந்தபேற்கு, ஓர் பிண்டாருபமான குழந்தையைப் பெற்றார். அவர் எம்பெருமானுடைய ஈாதர்சனமென்ற திருச்சக்கரத் தின் அம்சமாய் அவதரித்தவா. அவருக்குப் பக்கிலாரரென்றும் திருமழிசைப்பிரோ என்றும் நாமங்களுண்டு. முதலாழ்வார்கள் அவதாரஞ்சு செய்த வருஷத்தில் தைமீர் திருஷ்ணபாக்ஷம் பிரதமை ஞாயிற்றுக்கிழமை கூடின மகங்கூத்திரத்தில் அவதரித்தாரென்று சொல்லப்படுகிறது. பெற்றோர் அந்தப் பிண்டத்தை அங்கேயே விட்டுப் போனார்கள். பிறகு பெரிய பிராட்டியின் திருவருளால் ரக்கிக்கப்பட்டு எல்லா அவயவங்களும் பூர்ணமாய் விளங்கிப், பசிதாகத்தால் மெனிக்கு அழுது கொண்டிருக்கார். அப்பொழுது திருவாளனென்ற ஓர் பிரம்பறுப்போன அங்கே வர கோர்ந்து, அந்த அழுகுரைக் கேட்டுக், குழந்தையைக் கண்டெடுத்துத், தன் மீனாவியிடத்தில் கொடுத்து, வெகு அன்புடன் வளர்த்து வந்தான். இவ்வாழ்வார் எம்பெருமானுடைய திவ்ய ஸேவையையே தாரகமாய்க் கொண்டு, அண்டுறக்கம் மலம் முதலிய பிராகிருத குணங்கள் அற்றவராய் என்பொழுதும் தியானத்திலேயே ஆழ்ந்துளின்றார் இதைக் கேள்வியுற்ற ஓர்குத்திரன் அவரிடத்தில் பக்கி மிகுந்து, பாலமுது காய்ச்சிக்கொண்டு வந்து ஸமர்ப்பித்து மிகவும் வேண்டினான். ஆழ்வார் அவனுடைய மனத்தூய்மையைக் குறிவைத்து அதை ஸ்வீகரித்தருளினார். இப்படியே வெகுநாள் செல்ல, அந்தத் தம்பதிகளின் மனக்குறையை யறிந்த ஆழ்வார், அந்தப் பாளில் சிறிது அவர்களுக்குக் கொடுத்து “இதை யுண்டால் உங்களுக்குப் புத்ரபாக்கியம் கிடைக்கு” என்றார். அவ்வாறே கேவனுடைய அடியாரில் ஒருவனுள் கணிகன்னென்ற புத்திரன் அவர்களுக்குப் பிறந்தான்.

கிடிபுத்திரராகையால் ஆழ்வார் வைத் தொலை வேத சாஸ்திரங்களையும் தானே பறிந்து, யோக மார்க்கத்தில் மனம் வைத்து, அதற்குமூன் ஜகத்காரணமான

வல்லு இன்னதென்று சிச்சயித்தறிபவேண்டி, ஒவ்வொரு மதத்திலும் புதுந்து அதற்குரிய நால்களைக் கற்று அம்மதத்தினருடன் கலந்து பழகி, முடிவில் சைவத்தில் ஆழ்ந்து சிவவாக்கியரென்ற பெயருடன் பல நால்களைச் செய்து சிவதீசைக் கெற்று ஸஞ்சரித்துக் கொண்டு வருகையில், திருமயிலையில் வந்துசேர்ந்தார். அப்பொழுது அங்கிருந்த போழ்வார் இவருடைய அவதாரத்தின் மஹிமமையும் அதற்கு இடையூருக் கெந்து நேர்க்கைவமதப் பிரவேசத்தையும் கண்டு, இப்படிப்பட்டவரைத் திருக்கிப் பரமவைஷ்ணவராய்க் கெய்து, இவரால் லோகத்திற்கு அரிய தக்வோபதேசம் செய்விக்க வேண்டுமென்ற எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தை சிறை வேற்ற விரும்பி ஒருஷபாயானு செய்தார்.

வழியிலுள்ள தன் நந்தவனத்தில் சில பூஞ்செடிகளைப் பிடுங்கித் தலைகிழாக நட்டு, ஒரு மண்குடத்தில் நாறு துவாரங்களைச் செய்து, அறுந்தாம்புக் கயிர்க்குல் ஜலம் எடுத்து அந்தச் செடிகளுக்குஊற்றிக் கொண்டேயிருந்தார். அதைக்கண்ட திருமழிசைப்பிரான் கைகொட்டிச் சிரித்து “நீர்யார் கானும், பிததரோ! அறுந்த கயிற்றையும் ஒட்டடைக் குடத்தையும் கொண்டு, வேறொப்பிடுங்கித தலைகிழாக நட்ட செடிகளுக்கு நீர்பாய்ச்சி வளர்க்கப் போகிறோ? ஒரு சொட்டாவது செடியின் மேல் கிழவில்லை யென்று காண உமக்குக் கண்ணில்லையோ” யென்று கேவி செய்தார். அதற்குப் போழ்வார் “தேவாதி தேவனுப், ஒப்பாரும் மிக்காரு மில்லாதவனுப், அநந்த கல்யாண குண சிதியாய்க், கருணைக் கடலாய் விளங்கும் வாஸாதேவனை விட்டு, அநித்யமான மற்ற தைவங்களைப் போற்றி, ஒவ்வொரு மதமைய்ப் புதுந்து பார்த்து ஆடுளை விணுக்கும் பேயன் நீரே கானும். அதை வாய்திறந்து சொல்லவும் பொருமல் வெறுப்படைந்து இப்படிச் செய்து காட்டினேன். இதை அழியாத நீரோ, உம்மையும் உம்மைச் சேர்ந்தவரையும் காரக்க வல்லவரென்று விருது கூறிக்கொண்டு திக் கிழையஞ் செய்ய வெளிப்பட்டாரே” வென்றார்.

இறகு அவ்விருவர்க்கும் சைவ வைஷ்ணவ மதங்களின் உயர்வு தாழ்வை, பற்றிக் கடுமையான வாதம் நடந்தது. முடிவில் போழ்வார் வாஸாதேவனுடைய பரதவதை ஸ்தாபித்துத், திருமழிசைப்பிரானத் திருமாலுக்கு அடிமையாக்கி, பெரிய திருமதிரத்தை உபதேசித்துப், பஞ்ச ஸம்ஸ்காரஙு செய்வித்து, அவர் அவதரித்த உத்தேசத்தை சிறைவேற்றுவதற்குத் தகுந்தவராகச் செய்தார். திருமழிசைப்பிரான் எல்லையற்ற ஞான நெந்த சக்திகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, ஆசாரியனுடைய ஸங்கிதியிலேயே வெகு காலம் யோக ஸமாதியில் எழுந்தருளி யிருந்தார். அப்பொழுது கேசவன் தன் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தையும் ஆறுகுணங்களையும் திவ்யமங்கள் கிருவது முதலிய பரிவாரங்களுடனும் அவருக்கு ஸேவை ஸாதித்தார். அந்தப் பேறுபற்ற ஆழ்வார் மட்டில்லாத ஆண்தமனைந்து,

"சாக்கியகறோம், சமணங்கறோ மச்சங்கரனு,
ஆக்கியவாகம் நாலாதாயகதோம்—பாக்கியத்தால்
செங்கடக்கரியானை சோந்தியாங் தீதிலேயே
எங்கட்கரிய தொன்றில்"

என்று பல பல மதங்களிலும் புகுஞ்சு உண்மைப் பொருளைக் காணுது தடுமாய் நின்ற எனக்குப் பூரவ புண்யவசத்தால் கண்ணாலுடைய திருவருள கிடைத்தது. பாவம் விளகிறது. இனி நான் அடைய முடியாதது முன்டோ" வென்று மாதட்டிப், பேயாழ்வாரிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக் கொண்டு திருமழிசைக் கெழுந்தருளி, 700 வருஷங்கள் வரை பில கஜோந்திர ஸ்ரவணை கஷரயில் யோகத்தில் பழுந்தருளியிருந்தார்.

பறபல சித்தாகரும் யோகிகளும் அவரிடத்தில் வந்து தங்களுடைய அழுவமான சக்திகளைக் காட்டி அவருடைய மறிமையைக் கண்டு வெட்க மடைந்து, அவரை வணங்கி அடிபணிந்து போனாளன். பெரு காலங்குமித்து முதலாழுவர் மூவரும் திவ்ய தேசயாதரை செய்துகொண்டு அந்த மார்க்கமாய் வருங்கையில், ஒர் திவ்ய சுடற்சோதியைக் கண்டு, அதைத் தொடர்ந்து குகைக்குள வந்து, திருமழிசைப் பிராணைக் கூவி யழைத்து ரேஷமம் விசாரித்தாளன். அவாளன் சிலகாலம் வரையில் அங்கே ஒகூத் ருணங்களைப் போற்றுக்கொண்டு தங்கியிருந்து பிறகு எல்லோரும் திருப்படிகை கெழுந்தருளி, பேயாழ்வாருடைய அவதார நிலத்தைத் தரி சித்து, அங்கேயே யோகத்தில் ஆழந்திருந்தாளன்.

இறகு திருமழிசைப்பிரான் அங்கிருந்து ஸ்தய விரத சோதர மென்ற திருவெங்காவுக் கெழுந்தருளி, யதோக்த காரியை ஸேவித்துப், பொயகை யாழுவாரின அவதார ஸ்தலமான பொறையரைக் கணரயில் 700 வருஷங்கள் யோகாபயாஸங்கு செய்துகொண்டிருந்தார். அங்கே கணி கணனாள ழிவரை வந்தடைந்து அருள பெற்றுப் பணியிடை செய்து கொண்டிருந்தான். அவஸூரிலுள்ள ஜா கிழுவேசி அந்த ஸ்தலத்தைப் பெருக்கி மெழுனி அலங்கரித்துக் கொண்டு வெகு பக்திபுடன் கைங்கரியம் செய்துகொண்டிருந்தாளன். ஒரு நாள் அவன் ஆழவாருடைய கருஞ்சுப் பிரவாழத்தில் மூழிகிண் கிழுதனம் மாயி, யெள்வனத்தை யடையும் வரத ஸ்தைப் பெற்றாளன். அவஸூரசனுன பல்லவராயன அவளைக் கண்டு ஆசை கொண்டு மணமபுரிந்தான். தனக்கு நாளுக்கு நாள் கிழுதனம் அதிரிப் பிரதைதும் அவஸூரக்கு யிபளவனம் மாருமலிருப்பதைம் கவனித்து, அதினா காரணத்தை யற்றிந்து கொண்டு, கூப்கண்ணரை ஸேவித்துத் தனக்கும் கித்தம் யெளவனம் கிடைக்கும்படிய் வரந்தர, ஆழவாரத தன்னிடத்திற்கு அழற்றுவர வேண்டினான். அது அணாதயமென்று கணிகணனர் செல்ல, 'எனமேல் ஜா கவியாவது பாடவேண்டுமென்று பிராததித்தான்.

கணிகண்ணர் சிரித்து, வாய்க்கொண்டு மானிடம் பாடவந்த கவியல்ல வென்று அவனுக்கு வறபுறுத்த, அப்படியும் அவன் நிரப்பங் தஞ்செய்தான். அப்பொழுது கணிகண்ணர் அவனைப் பாடாமல் அவ்லூரையும் தெய்வத்தையும் பாடினார். அவ்வரசன் கோபங்கொண்டு “என் ராஜ்யத்தில் இராமல வெளியில் போ” மென்று ஆக்ஞாபிததான். கணிகண்ணர் நடந்த வரலாற்றை ஆழ்வாரிடத்தில் தெரிவித்து விடைபெற நுக்கொண்டா. “ஆனால் எனக்கின்கே வேலையில்லை யென்று நானும் எம் பெருமானும் உன்னுடன் வருகிறோமே” என்று, யோகசிதரையில்பள்ளிகொண் டிருக்கும் பெருமானிடத்திற் சென்று,

“கணிகண்ணன் போகின்றான், காமறு பூங்கச்சி
மனிவண்ணூ நீ கிடக்கவேண்டா—துணிவுடைய
சென்னுப்புலவனும் போகின்றே நீயுமுன்றன
பைன்னுகப் பாய் சருட்டிக்கொள்”

என்று, விண்ணப்பான் செய்தார். உடனே அந்த எம்பெருமானும் பாம்பனையைச்சருட்டிக் கொண்டு இவரைப் பின்தொடர்ந்தார். மற்ற ஆலயங்களிலுள்ள தெய்வங்களும் அவருடன் சென்றன. அதைக்கண்டு ஜனங்களும் மந்திரிகளும் அரசனைப் பலவிதமாய் நின்தித்து ஆழ்வாரைப் பின்தொடர்ந்து, ‘ஒரிரவிருக்கை’ யென்ற கிராமத்தில் பரமபதத்தில் போல வீற மிருக்கும் கணிகண்ணருடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்து, அபராதத்துறைப் பொறுக்க வேண்டுமென்று கெஞ்சி, மறுபடியும் நகாக்கு எழுந்தருளும்படி விண்ணப்பான் செய்து கொண்டாகா.

கணிகண்ணர் ஆழ்வாரை வேண்ட, ஆழ்வார் கிருபைகூங்கு தொன்ன வண்ணஞானு செய்த பெருமானோ வணங்கி,

“கணிகண்ணன் போக்கொழிந்தான் காமறு பூங்கச்சி
மனிவண்ணூ நீ கிடக்கவேண்டும்—துணிவுடைய
சென்னுப் புலவனும் போக்கொழிந்தே நீயுமுன்றன
பைநாகப்பாய் படுத்துக்கொள்”

என்று வேண்டினார். பெருமானும் திருவெவங்காவுக்குத் திரும்பி எழுங் தருளி ஆழ்வாருடைய மகிமையை உலகத்தார்க்கு வெளிப்படுத்தினார்.

இலகாலங்கழித்து ஆழ்வார் திருக்குடன்தையில் விளங்கும் ஆர்வமுதனை ஸேவிக்க விரும்பித் திவ்ய தேசங்களைக் கடந்து செல்லுகையில் பெரும்புனியுரென்ற கிராமத்தில் உஞ்சவிருத்தி செய்துகொண்டிருக்கார். அப்பொழுது அங்குள்ள கோயிலிலிருந்த எம்பெருமான் இவர் போகும் விதிகள் தோறும் அவரைப் பார்த்துத் திரும்பி நின்றார். அந்த ஆச்சரி பத்தைக் கண்ட அங்கூர்களும் மற்றவரும் அங்கே யாகம் செய்துகொண்

டிருந்த தீவிதரிடத்தில் அதைக் கெரிவித்தார்கள். அவர் ஆழ்வாரை அடிபணிந்து வகல் உபசாரங்களுடன் யாகஶாலைக்கு எழுந்தருளிவித்துக், கடவுளைப்போல் போற்றிப் பூஜித்தார். அதைக்கண்டு அங்கிருந்த அந்த ணர் அது பொறுக்காமல், “அந்யாயமாய் யாகத்தைக் கெடுத்து விட்டீர்; ஊரும் பேருந்தெரியாத இந்தப் பாதைஞ்சௌ எல்லோர்க்கும் நேராய்ப் பூஜித்த நீர் பிராயச்சிததம் செய்து கொள்ளக்கூடலீ” ரென்னுர்கள். தீவிதர் ஆழ்வாரை அடிபணிந்து “ஸ்வாமி! உங்களுடைய மஹிமையை வெளியிடவேண்டு” மென்று விண்ணப்பம் செய்ய, ஆழ்வார் மனமுகங்து தன் ஹிருதய கமலத்தில் நித்ய வாஸந்தசெய்யும் எம்பெருமானையும் ஆயிரம் முளைகளுடன் தீயிற் பொலின்ற செஞ்சுடராழிதிகழ் திருச்சக்கரத்தையும் அனைவாக்கும் காட்டும்படி.

அக்கரங்களைக் கரங்களென்று மாவடுதென்கொலோ
யிக்குறம்பை நீக்கியென்னை ஈசனுக்கவல்லை யேற்
சக்கரங் கொள்கையனே சடங்கா வாய்டங்கிட
வட்டிடந்த வண்ணமே புறம் பொசிது காட்டிடே”

யென்று பாடி வேண்டினார். அப்படியே சக்கரபாணி இவரது திருமேனி யில் ஸேவை ஸாதிக்க, அவர்கள் பயந்து எடுங்கி ஆழ்வாருடைய பாதங் களில் விழுந்து “எங்களுடைய அறியாமையால் செய்த அபராதத்தைப் பொறுக்கவேண்டு” மென்று கெஞ்சித தில்யோபசாரங்களால் கொண்டாடி னர்கள்.

பிறகு ஆழ்வார் திருக்குடந்தைக்கு எழுந்தருளி அங்கே தான் செய்த நூல்களைத் திருக்காவிரியில் விட்டார். அவைகளில் திருச்சந்த விருத்தமும், நான்முகன திருவந்தாதியும் எதிர்த்துவர, அவற்றை எடுத் துக்கொண்டு ஆராவமுதனை ஸேவிதது, அவர் சயனத்திருக்கோவமாய் எழுந்தருளியிருப்பதைக் கண்டு

“நடாத கால் கடனைத்தவோ நடுங்க ஞாலமேனமா
யிடந்த மெய் குறுங்கவோ விலங்கு மால்வரைச் சரங்
கடந்த கால் பரநதகா விரிக்கரைக்குடந்தையுட்
கிடந்தவா தெழுந்திருந்து பேசு”

என்று விண்ணப்பந்து செய்ய, ஆராவமுதன் அவரிடத்தில் வைத்த ஆகையால் அர்ச்சாவதாரத்தின் எல்லையை மீறி விபவாவதாரத்தின் தன்மையை படைத்து, சயனத்திலிருந்து எழுந்து பேசப்போகும் பொழுத, ஆழ்வார் “இந்த எந்நாளுங்காலைத் தெளைப்பயத்திற்கு ஒரு தீங்கும் வராமலிருக்க வேண்டுமே” யென்று “வாழி சேசே”யென்று மங்களாசாலைஞ் செய்தார். ஆராவமுதன் அந்த நிலையிலேயே படிக்கையிலிருந்து எழுந்த வராய் இப்பொழுதும் ஸேவை ஸாதிக்கிறார்.

ஆழ்வார் அங்கேயே அந்தத் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைத் தியானம் பண்ணிக்கொண்டு யோகஸமாதியில் 2300 வருஷங்கள் எழுந்தருளி யிருந்தார். இப்படி துவாபரயுகத்தில் ஆயிரம் வருஷங்கள் அன்னிய மதங்களில் புகுந்து விண்று, மிகுநத 99-ம் கல்யுகத்தில் 3601-ம் சேர்ந்து 3700 வருஷங்கள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மத ஸ்தாபனங்கு செய்து உலகத்தாரைக் கடைத் தேற்றுகித்து, இந்த விழுதியில் 4700+வருஷங்கள் எழுந்தருளி யிருந்தார். இவருக்குரு பக்திஸாரரென்றும் பெயருண்டு.

திருச்சந்த விருத்தம்.

இது சாஸ்திரங்களின ஸரமெனப்படும். இதற்குத் திருக்கச்சி, நம்பிகள் தனியளை அருளிச் செய்திருக்கிறார். இது 120 பாசரங்களுள் எது. இதற்குப் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை அருளிச் செய்த வியாக்டானமும் அதற்கு அரும்பத விளக்கமும், அண்ணுவய்யங்கா ஸ்வாமி இயற்றின பிரதிபத வியாக்யானமும் கிடைத்திருக்கின்றன. இவ்வாழ்வார் சைவ சமயத்திலிருந்து திருத்தியமைக்கப்பட்டு வைஷ்ணவம் புகுந்தமையால், சிவனிடத்தில் அலக்கியமும் தாழ்ந்த புத்தியும் மட்டறை வெறுபடு முள்ளவர். விஷ்ணுவிற்குக் கீழானவனுயச சங்கரனை மதிப்பதுமல்ல தனக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கும் அவன தாழ்ந்தவனென்று சொல்வதால் இது விளங்கும். இவருடைய சரித்திரத்தில் காணப்படும் சிற்கில கதைகள் இவருடைய மதாபிமானத்தையும் தன்னைப்பற்றித்தான கொண்ட மேலான எண்ணத்தையும் விளக்கும். இவா கிஷ்ணுவதாரத்தில் அதிக மாய ஆழ்ந்தவா. கண்ணகோபோல தானும தாழ்ந்த சூலத்தில் வளாந்து, தாழ்ந்தவாக்கு முகங்கொடுக்கக்காக அவாகளுடன் கோபாலனைப்போல தானும் கலந்து பார்க்கின்றென்று சொல்லத்தகும்.

இவாக்கு ஸவேஸ்வரன மட்டுப்படாத கருணையால் தன ஸ்வரூபத் தையும் கலயாண குணங்களையும் அவதாரப்பருமையையும் லீலா விழுதியில் ஈடுத்தின திவ்ய சேஷ்டி தங்களையும் காட்டிக் கொடுத்து, இப்படி மற்று மூளேஞ்சூரும் பாகவானை அடைந்து அனுபவிக்காமல் அதோகதி அடைகிறார்களே யென்று, யோகபலத்தால் நெடுங்காலம் இவவுலகத்தில் தங்கி ஜீவகோடிகளைக் கரையேற்றும் பொருட்டு, தூமதங்களாலும் புத்தியைப் பயக்கும் வாதகங்காலும் ஞானமழிந்து ரகில் புகும் மனிசரைக்கண்டு பொறுக்காமல், பரதத்வத்தை உபதேசித்து வேதங்கிரோதமான மதங்களைக் கண்டித்து “பாக்யவீனர்களே! மாதவளை அடைவதற்கு அவனுடைய பர விழுத ஸ்வரூபங்களை நம்மைப் போன்றவர்கள் அடையும் தேசம் இதல். அவை லீலா விழுதியில் கிட்டா. அவதார ரூபங்களோ இக்கோலத்தில்

நமக்குக் கிடைப்பதற்கு. ஆனாயால் அவனை அர்ச்சாவதாரத்தில் திருக்கோவில்களிலும் நாதம் விடுகளிலும் எழுந்தருளி நம்மை ஆட்கொள்ள நம்மைத் தேடி வந்திருக்கும்பொழுது சரணடையாவிட்டால் வேறு கதியுண்டோ” என்று இப்பிரபந்தத்தை இயற்றித் தன் அனுபவத்தையும் வெளியிடுகிறார்.

“பூனிலாய வைந்துமாய்ப் புனர்க்கணின்ற நான்குமாய்த்
தீனிலாய மூன்றுமாய்ச் சிறந்த காவிரன்மொய்
மீனிலாய தொன்றுமாகி வேறு வேறு தன்மையாய்
நீனிலாய வண்ண நினைபார நினைக்கவல்லரே.”

அ—து. பூமியிலுள்ள ஐந்து ரணங்களுமாய், ஜலத்தினுள்ள நான்கு குணங்களுமாய், தீயிலுள்ள ஏங்கு குணங்களுமாய், வராயிலுள்ள இரண்டு குணங்களாய், ஆகசத்திடுள்ள எரு குணமாய், வேறு வேறு தன்மையாய், காரிய காரண வள்ளுக்களில் விளங்கும் உ.நைனை நினைக்கவல்லவர் யார்? (அவனே ஐதந்திறகு உாதான காரணம், எருணை ரூபி, யாவுக்கும் அந்தராத்மா).

லோகத்திலே ஒன்றிற்கொன்று தாரகமாயும் நரிக்குப் படுவதாயும் உள்ளவை யாவுக்கும் தேவீரே தாரகம். இந்தத் தத்வத்தை ஒருவரும் தன சக்தியால் காணமுடியாது.

எல்லோராலும் ஆசிரயிக்கத் தகுந்தவனென்பதால் அவனையே உபாவிக்க வேண்டுமென்று ஏற்றாட்டது. மேலும் ஐகத்திற்கு அவன் காரணமானதாலும் அவனை நாம் போற்றுவது தகும்.

அவனுடைய அவதார ரஹஸ்யத்தை யாவரும் அறிய முடியாதோ வெனில் கோபாலாகனுடன் கலந்து பழகின அவனே காட்டித்தர வேண்டுமே யல்லாது நமது ஸாமர்த்தியத்தால் காண முடியாது.

ஆனால் நீ எப்படி அறிந்தாயென்றால், வேறு பிரயோஜன மற்றவர் களுக்காக சேதனுகேதன பதாத்தங்களாய் வந்து அவதரித்த உன் குணங்களை நான் முறையும் அறியமாட்டேனுகிலும், உன் திருமேனியின் அழகு வேதத்தாலேயே நன்றாய் அறியத் தகுந்ததென்றறிந்தேன். இது போதாதோ.

பரம பதத்தில் சித்ய விஷுதியில் எழுந்தருளியிருப்பவன் அதைத் துரும்பாயென்னித் துறந்து விழுகம் முதல் ஸ்தாவரங்கள் வரையில் அவதிரித்து ஸீலா விஷுதியைக் கைக்கொண்டதும், இவை ஒவ்வொன்றே பிரமாணங்களால் அறிய முடியாதிருக்க அர்ச்சாவதாரமெடுத்து அண்டின வர்க்கெளியனும், அடிபாருடைய கோறிக்கைகளை நிறைவேற்றுகிறவனும்

உலகத்தில் தன்னை வியமித்த உன் ஸௌலப்பத்தை சினைக்க நினைக்க ஆச்சரியமுண்டாகிறது.

• பிரஹ்மாதி கணங்கள் போற்ற, திருப்பாற்கடலிலே கண் வள்ளுத் தருளுகிற இம்மேன்மைதானே உன் ஸ்வபாவத்தை விளக்கிற்று. ஸமுத்தாத்தைக் கடைசது 'அமிருதத்தை' எடுக்கும்பொழுது ஆமையாய் நின்ற விலைமையே உன் மேன்மைக்கு எல்லையாயிற்று. இவைகளைப் பிரித்து என் நெஞ்சிலே பட அருளிச் செய்ய வேண்டும்.

உன் கல்யாண குணங்களின் எல்லையை நித்ய ஸ்மரிகள் அறியார் பிராட்டியைத் தவிற வேறு யாருக்குத் தெரியும்?

தன்னை அண்டினவர்களுக்கு நேரும் இடையூறுகளைப் போக்குமிடத் தில் நீ எதைச் செய்தாலும் செய்வாய். அரசனுய்ப் பிறந்து அரக்களைக் கொல்வாய். வாமனானுய்ப் பிறந்து பிசசையுமிடுப்பாய்.

இப்படி உன் பிறவிகளுக்கு ஏற்றத் தாழ்வைப் பார்க்காததுபோல். உன்னை அண்டினவர்களின் பிறபடு நூனம் சிலம் முதலியவைகளையும் நீ பொருட்படுத்துவதில்லை.

தேவதைகளை ரக்ஷிப்பதல்லாமல், பிராட்டி முதல் அசேதன பதார்த்தங்கள் வரையில் தன்னை வந்தடையாமற போகக்கூடாதென்ற ஒரு காரணத்தையே மேற்கொண்டு அவாகளுக்கு நேரும் இடையூறுகளைப் போக்கி அவாகளைக் காப்பாற்றும் ஆச்சரியத்தை வாணிக்க முடியுமோ?

உன் கருணைக் குகந்தவரைக் காப்பாற்றுமிடத்து, நீயும் அவரைப் போல் பிறந்து அவர்களுடன் கலந்து பழகுகிறோய். உன்னைத் திரும்பிப் பராத ஓவைகளையும், உன் ஸங்கல்பத்தால் உனக்கனுக்கலமாகும்படி செய்து கொள்ளுகிறோய்.

உன் ஸௌலப்பத்தைதயும் கருணையையும்பயனினால் செய்து, அதை அதிகரித்த என்னைப்போன்ற ஸம்ஸாரிகளின் தீய காம லாஸனையை என்ன சொல்வேன்? அவாகளி லொருவனுன் எனக்குத் தேவரீருடைய பரதவத்தையும் ஜொலாய்த்தையும் அடியாக் கெளியனுய்ப் போற்றுதாக்கு அரியனுயிருக்கும்படியையும் காட்டி என்னை உனக்கே தகுந்தவனுய்ச் செய்தது என்ன ஆச்சரியம்?

ஓயா! அனந்தன்மேல் கிடந்த எம் புண்ணியா! வென்று ஸ்வரூபத்தை அறிவிக்கையாலே; ஸம்ஸாரத்திலே வந்து பிறந்தும், பெரிய திருவடிகளின் தோளிலே ஏறி அடியாரிருக்கு மிடத்திற்குச் சென்று காப்பிடற்றின காலத்தையெல்லாம் இழந்தேன். இனியாவது இடையூறுகளைப்போக்கி நான் உன்னைப் பெறும் உபாயத்தை அருளிச்செய்.

பர விழுக விபவங்கள் நீ ஆசிரயிக்கத் தகுந்தனவையன்றோ? அவை களில் ஓரிடத்தைப்பற்றி நமபைப் பெறுமாட்டுரோவெனில், அவ்விடங்கள் எனக்குக் குறிப்பல்ல. நான் கைப்பற்றி ஆசிரயிக்கக்கூடிய ஓரிடத்தை அருளிச் செய்யவேண்டும்.

“நீ ஒன்னறப்பற்றி என்னைச் சர்வமடைந்தால் அதற் கனுக்குமாக பலததைக் கொடுவதே யொழிய நீ பற்றத் தகுந்த ஸ்தலங்களைக் காட்டி கொடுப்பது நம கட்டையோ” வெனில், உண்ணை அண்டினவர் அண்டாதா ரெஞ்சுபேதமின்றி எப்பொழுதும் பிறர்க்கே இதத்தைச் செய்யும் இயற் கையை முடையவனைன்று ஏற்பட்டதிற்கு நான் வேண்டினதைச் செய்வதும் உன் கடமையே.

நான் இருந்தனிடத்திலே என பார்வைக்கு விஷயமாய் அவதாரங்களி ஹண்டான் மேனமைகளும் இடுக்கி வேண்டாதபடி ஸ்கல் கல்யாண சுணங் களோடும் திருக்கோயிலில் கண்வளர்ந்தருளும் காக்கிணையக் காட்டக் கண்டு அனுபவிக்கு பெற்றேன.

“நடந்த கால்கள் நொந்தவோ! நடுங்க நாலமேன மாய,
இடந்த மெய் குறுங்கவோ விலங்கு மாலவரைச்சராம
கடந்தகால பரந்த காவிரிக் குடந்தையான
கிடந்தவா சொழுந்திருந்து சோசுவாழி கேசனே.”

அ—து—உலக,தனைக் குளங்கள் திருவடிகள் நோவரா ட. து ரீராமுகம்பா பீஸர் ராமானுப்பக் காட்டி அம் மேட்டு அம் நடந்த திருவடிகள் நோவராட் ட்டு போருமையா பீஸர் காலால் சோவாலே நநிங்குகிற பூமிக்கை வராற்றுமாய் அண்டசாலரிலேயே புகுந்து தூக்கிபெறுத்த, திருமேனியில் சேர்ம்பலா லோ? திருக்காவிரிக்கரையில் திருக்குடந்தையில் கண்வளர்ந்தருளுகிற விதத் தூத சமூநதிருந்து அருளிச்செய்

(இங்கே ஆழ்வார் ஆராவமுதனுடைய திருவடிகளில் தன்னை விழுந்து அனுபவித்து அவர் அரசாவதார மெனபதையும் மறந்து தன்னுடன் சேஷவேண்டினா. இவருடைய பக்திக்கு வசபைப்பட்டு ஆராவமுதனும் செயனித்த திருக்கோலத்தை விட்டு சுற்றுச் சமூநதாரென்றும் அப்படியே இப்பொழுதும் ஸேவை ஸாதிக்கிறென்றும் இவருடைய சுரித்திரத்தில் காணலாம். அதைக் கண்டே இவர் எம்பிருமானுசுகு திருஷ்டித்தோஷம் வராய்வு மங்களாசாலனம் செய்தார்.)

கடல் வண்ணுனுன கண்ணன் அன்பிற் கெளியவன். நமது ஆழு தோ காப்பவாஸத்தில் முடிந்தாலும் முடியும். நாறு வருஷங்கள் சென்றுதும் செல்லும். இப்படி எல்லையில்லாத பிரஹ்மா முதலானவர்களும் பதினுன்கு புவனங்களும் அவனிடத்திலேயே உண்டாகி, இருந்து அழி

கின்றன. இந்த ஸமூர்ச்சோ அலபம், அஸ்திரம், ஈவரீனை ஆசிரயித்தால் மறுபிப்பில்லாத மோக்ஷம் கைமேல் கிடைக்கும். இப்படியிருந்தும் ஸம்ஹாரிகள் அவீனை அடைய எண்ணுமலிருப்பது எக்காரணத்தாலோ?

இப்படி அவாகள் தங்களுக்கு ஸிதம் கின்னதென்று அறியாகிட்டாலும் இதில் ருசி பிறநதபொழுது, இதை கிழக்கக்கூடாதென்று பாத்து, இவாகள் கொடிய நரகங்களை அடைவதைத் தடுக்க முயன்று அதற்குத் தகுந்த ததவேப தேசத்தைச் செய்வது நமது கடமை. அச்சிராதி மர்க்கமாய்ப் போய் என்று மழியாத பரமபதத்தை அடைய விரும்பும் மானிடாகனே! பகவானே உங்களுக்கு உடாயம், பகவானே உங்களுக்கு அடையிக்கிறவன், பகவானே நீங்கள் அடையும் பயன், அவீனையே சரணம் புகுங்கள்.

முக்குணங்களின் வலிமைக் குடபட்டு, ராஜஸ் தாமஸ் தேவதைகளைப் போற்றிக் கடைத் தேற பாக்கும் மூடாகாள்! ஸதவகுணம் தலை யெடுத்துப், புருஷாத்தமீனை ஆசிரயித்துக் கடைத்தேறும் வழியைத் தேட மாட்டாகளா?

அந்தத் தேவதைகளைக் கைப்பற்றினால் கடைத்தேற வொண்ணுதோ வெனில், ஐயோ! அவாகளீராய்வாது எளிதா? அபாரதிப் புஜித்தா யும் நமக்கு லோண்டிய பானகளைக் கொடுப்பதில் அவாகளுக்குச் சக்தி புண்டிடா? ஆகையால் ஜகாரண வளதுவான் பரமார்த்தருளை அண்டிஸம்ஹாரப் பெருங்கடலைத் தரணுங்களா.

தேவதைகளுக்குச் சக்தியில்லை யென்று சொல்வதேன்? அவர்களோ! புஜித்துத் தங்களிஷ்டங்களை சிறைவேற்றிவரிலிலையோவென்றால், ருகரனை அண்டின் பானுஸ்ராண கதியைப் பாருங்களா.

எம்பெருமானுடைய கிருபையே மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமானால் அதை விரும்பும் ஸமஸாரி அனுஷ்டிக்க வேண்டும் காரியமென்னவென்றால், அவனுடைய திருவடிகளிலே தலை சாய்த்தல, அவனுடைய திருநாமங்களை வாய்ச்சி சொல்லுதல, இவைகளால் புருஷாத்தமீன்கள் விதிக்கும்.

அவனுடைய கடாராத்தால் இடையுறுகளைப் போக்க அவீனப் பெறுவதைத் தனிற வேறு உபாயங்களைக் கைப்பற்றுவது வினே யாகும். ஓம்யோகம் முடல் பரம பக்திவளரயில் ஸாதிக்கும் தீவனகளின் முயற்சி என யாவும் நமது மனையீஷ்டங்களைக் கொடுக்காது.

திருவியதை ஸம்பாதிப்பதாலுண்டாகும் வருத்தமும் பர ஸிம்ஸல் முதனியலையால் வருமாபமும் நிறைந்த கர்ம யோகத்தைக் காட்டிலும்

மேலான படி யென்று நினைத்து இந்திரியங்களை அடக்கிச் செய்யும் ஞான யோகத்திலே ஆரம்பத்தில் புகுசிறவர்களுடைய முயற்சிகளும் பயன்படா. ஆகையால் கர்ம ஞானங்களை உதவியாகக் கொண்டு சிருத்தியடைந்த பக்கி பாலே பகவானை யடைய முடியும்.

ஸர்வாந்தர்யாமியான பரமாத்மாவை சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரங்களே செய்து அவனுடைய திருமந்திரத்தால் அவனை யா ஆராதிக்கிறார்களோ அவாகனுக்கே பரமபதம் உரியது.

ஆனால் சுவேத தவிபத்தில் வஹிக்கும் புண்யாத்மாக்களுக்குத் தவிர மற்றவர்களுக்கு இந்தப் பாழும் ஸம்ஸாரத்தில் அது கிடைக்குமோ வென்றால், பத்து அவதாரங்களுக்கும் இருப்பிடமான பாறகடலிலிருந்து தன் மேன்மையைப் பாராமல் இவ்வுலகத்தில் வந்து நமக்கு ஸாலபனுண அவனுடைய திருவடிகளிலே அந்த அவதார ராற்றிய ஞானத்தையே கொண்டு பக்கி பண்ணினவர்களுக்கல்லாது மற்றவாக்கு மோகாத்தில் ஸம்பந்தமில்லை.

இடைச்சீரியில் வந்து தாழ்ந்தவர்களுடன் பழகி அவர்களைத் தன் திருவடிகளில் சரணடையச் செய்து அவர்களுக்கு கேர்க்க இடைழுறுகளைப் போக்கின கண்ணானுடைய திவை சுரிதங்களில் மனம் ஸயித்தா லல்லது நித்யஸ்மரிகளுடன் ஸமாப்ப பரமாத்தத்தில் விளங்குவதற்கு வேறு உபாயமில்லை.

பர விழுக விபவ முதனிய நிலைமைகள் வேறு தேசக்திநாம் வேறு காலத்திலுமே பயன்படக்கூடியவை யென்றால்து அதில் சக்தியற்ற ஸம்ஸாரிகள் அக்ஞானத்தால் அழியாதபடி திருமலையில் வந்து ஸேவை ஸாதித்தருளும் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளோ யடைந்து நற்கிணையை பெறுங்கள்.

துக்கக் கடலான இவ்வுலகத்தில் ஸாகங்கிடைப்ப தேடென்றால் உண்ணைப் பரம்பதத்தில் வந்தடையும் ஆனாதம் இந்த ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்து உன் திருவடிகளில் இடைவிடாத அன்பு செலுத்தி பக்கி செய்வதாலுண்டாகும் ஆனாதத்திற்கு ஈடாமோ.

ஐயோ! இவ்விதமான பக்கிணை என்னிடத்தில் காணேனே. கேவலம் மாயைக்கும் முக்குணங்களுக்கும் அடிமையா யிருக்கிறேனே. எம் பெருமானே ஸ்வதந்திரன். அவன் நினைத்தால் மோகங்கும் கிடைக்கும், என் விஷயத்தில் அவன் என்ன என்னியிருக்கிறானே. அவனுடைய திருவடித் தாமரைகளில் பரமபக்கி செய்யும் பாக்யத்தை அருளிக் கெப்

வானே; அல்லது, எப்பொழுதும் இந்தப் பிறவிக்கடலில் தடுமாறும்படி கெட்டதுவானே.

என்னை இப்படி சீர்கேட்டில் வைத்தபோதே உன் எண்ணம் இன்ன தென்றறிகிலேன். ஆயினும் உன்னருளால் உன் திருவடிகளில் பிறந்த பக்தியை மாற்றி மற்றவைகளில் என் மனம் செல்லாதபடி செய்வது உன் கடமையே.

இப்படி என்னைப்பற்றி ஸங்கேதமுடிவுதற்குக் காரணமென்ன வென்றால், எனக்கு நேரும் இடையூறுகளைப் போக்கவல்ல நீ மாயையின் பாசத்தைத் தெறித்து, என்னை யாட்கொள்ளாம் விருப்பதே காரணம் போதாதோ.

என்னைத் தனிற உனக்கு வேறு அடைக்கலமில்லையோ வென்றால், பிரஹ்ம ருத்ராதிகள் தங்களுடைய மேன்மைக்கும் அதிகாரத்திற்கும் காரணமாய் உன்னையே உபாவிக்கிறார்களான்றே. எல்லாம் வல்ல உன்னைத் தனிற வேறொரு பற்று எனக்கில்லை.

நீயே எனக்கு அடைக்கலமானதும் உன்னை யடைய உன் திருவடிகளைத் தனிற என்னிடத்தில் வேறு உராயமில்லை.

பெரும் பயனை யடைய விரும்பும் நீ உனக்கு நேரும் இடையூறுகளை நீயே தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டாமோ, என்னை வேண்டுவதேனென்றால், அசோகவனத்தில் சிறையிலிருந்த சிதாபிராட்டி தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள சினைக்கும்போது எனக்கும் அந்தப் புத்தி தோன்றட்டும்.

என்னை வெளன்றும் முடியாது; வேறொருவரைச் சரணடையேன்; என்னை நானே காப்பாற்ற நினைக்கும் புத்தியைக் கொடுக்க வேண்டாம்.

நான் உன்னை விட்டுப் பிரியாதிருப்பதற்கு நீ செய்யும் உபாய மெனனை நான் உனக்குச் செய்ய வேண்டியதென்ன வென்றால், உன்னைச் சரணடைவதற்கு வேறு யோக்யதை வேண்டுவதில்லை. நான் அசுக்தன்; அக்ஞானி. பாடியென்றதும், நீ ஸர்வேச்வரனென்றதுமே போதும். உன்னைச் சரணமடைதேன். ‘இனி பயப்படாதே, உன் காரியத்தை நான் பாத்துக்கொள்ளுகிறே’ என்று உறுதி சொல்.

இவ்வளவே போதுமல்லவாவென்றால் வேறு உபாயங்களைக்காட்டி என்னைத் தள்ளிவிடாமலிருப்பதற்காக நான் சொன்ன வார்த்தையல்லவா அது. உம்முடைய ஒப்பற்ற அழகைக் கண்டு அனுபவிக்க ஆசைகளைத் தனக்கு மற்ற சிஷ்டயங்களிலிருந்து என்னைத் திருப்பி உன்னையே அது பவிக்கும்படி என்னிடத்தில் இருக்கம் காவ.

உன்னைய யதுபவின்பதற்கு விரோதிகளைப் போக்கவும் அதற்கன்று மாணவர்களை உண்டாக்கவும் அதை அனுபவத்தை நித்யமாகச் செய்யவும் வேண்டுமென்று ஸி விரும்பாமல் என்னிடத்தில் இரக்கம் வை யென்று கேட்கலாமோவென்றால், ஜகத்தில் யாவும் உனக்கு உட்பட்டதேயொழிய ஸ்வதந்திரமாய் ஒன்றுமில்லையே. என் எண்ணம் நிறைவேறுவதற்கு உன் அருளே போதும்.

வெள்கை ஸாகங்களில் ஆசையைத் தனிர்த்து உன்னிடத்தில் ருசியை யுண்டாக்கி உன் கைங்கரியத்தையே வேண்டும்படி என்னைச் செய்த ஸி, பிறகு எண்ணம் மாறிக் கைவிட்டு விஷய ஸாகங்களில் கிடங்குமுதும் படி செய்தாலும் உன்னைத் தனிற வேறு கதி எனக்குண்டோ.

இது போகட்டும். உனக்கு வேண்டியதை நிச்சயித்துச் சொல் வென்கிறோ, ஸம்ஹாரத்தை யறுத்து, உன் திருவடிகளிலே பொருங்கும் படியாக அருள்புரிவதே.

என் விசேஷ கடாகந்தத்திற்கு உன்னிடத்தில் ஒரு முதல் வேண்டாமோ வென்றால், உன் திருமர்பில் பிராட்டி எழுந்தருளியிருக்க, திருக்கையிலே திவ்யாயுதங்களிருக்க ஒரு முதல் வேண்டுமோ. அப்படி உனக்கு நிர்ப்பங்தமிருந்தால் என் இடையூறுகளை நீக்கி உன்னையண்டி அடிமை செய்வதற்கு ஒர் உபாயத்தை ஸீபே தாந்தருளவேண்டும்.

உன்னைய யடைய வேண்டுமென்று ஆசையும், அவ்வாசையால் இடையூறுகள் ஸீங்குவதுமே பற்றாக்க கொண்டு இந்தப் பிறவி துயாங்களையொழிக்குமபடி ஸீபே பண்ணியருள வேண்டும்.

இதையே உனக்கு முதலாகச் சொல்வாயானால் அனுதி காலமாய் கரக ஹேதுவாய் ஸி செய்த இடையூறுகளுக்குப் போக்கடியாக ஸி ஸினைத் திருந்ததென்னவென்றால் பிராட்டியைப் புருஷாகாரமாகவைத்துக்கொண்டு ஸமஸ்த பாபங்களிலிருந்தும் உன்னை விடுவிக்கிறேனென்று உறுதி சொன்ன உன் திருவடிகளிலேயே ஈகல பாரத்தையும் வைத்தேள்ளுபதை யொழிய வேறு போக்கடியுண்டோ. ஆகையால் கீழ்க் கொண்ன கர்மத்தின் பயனுக வரும் யம பாதையை நீக்கி உன் திருவடிகளில் இடை விடாது பக்கி செய்ய அருள்வாய்.

இந்திரியங்களை ஜயித்து இடையிடாது உன்னையே தியானஞ் செய்யும்படி அனுக்ரஹிப்பாய்.

அதற்கு இந்தச் சரீரம் போக வேண்டுமென்றால் உன்னைக் காப் பாற்றுகிறேனென்று ஒரு உறுதி வார்த்தையாவது சொல்,

பிரஹ்ம ரூத்ராதிகளுடைய லோகங்களையும் இந்திரனுடைய பதவியையும் சேர்த்துக் காலமுள்ள வரையில் ஆளும் பாக்யத்தைப் பெற்றாலும் அந்த மோகங்கும் வேண்டாம். உன்னைக் கூட வேண்டுமென்று ஆசையைத் தவிற வேறொன்றையும் என் மனம் வேண்டாது.

எனக்கு முன்னிருந்த தேவர்களும் முனிவர்களும் உன்னைப் போற்றினால் நான் துதிக்க வல்லேன். என கொடிய சொல்லையும் பொறுத்தருளி, ஏதோ ஆசையால் சொன்னுடென்று மன்னிப்பாய். நீ என்னையாட்கொள்ளும் வரையில் காலம் போக்குவதற்காகச் செய்யும் உபாயமன்றே

மற்றக் கருமங்கள் போன்றும் பிராப்தம் அனுபவித்தே தீருமென்றார்கள். ஆனால் உன்னை யடைந்து உன்னிடத்தில் அன்னயமாய்ப் பிராப்தத்திசெய்தவர்களுக்கு அந்தப் பிராராதமும் ஒழியும்.

“இயக்கராத பஸ் பிறபவிலென்னை மாற்றி இன்று வந்துயக்கொண் மேக வண்ணனன்னை என்னிலாய தன்னுளே மயக்கினான் தன் மன்னு சோதியாதலா வென்னுவிதான் இயக்கெலா மருத்தராத வின்ப விடு பெற்றதே”

அ—து—இடைவெளியில்லாத பல பிறப்புகளில் புகுச்ததால் அக்ஞானியான என்னை மாற்றுவதற்காக என்னிடத்தில் யாதொரு யோக்யதையுமில்லானிட்டாலும் கேவலம் கிருபையால் நீயே வந்து கடைத்தேறும்படி நானிருக்குமிடத்தைத் தேடி என் மனத்தில் உன் நித்யமான ஒளி வீசும் தில்யமங்கள் விக்ரஹத்தை நாட்டிய பிரிக்க முடியாதபடி கலந்தாய். ஆகையால் என் ஆத்மா மாயை முக்குணங்கள் கர்ம வாஸை முதலியவை களைத் திரும்பாதபடி யழித்து நித்யமாயும் ஒப்பற்றாயும் துக்கக் கலப்பில்லாததாயுமிருக்கும் ஆனந்த மென்கிற உன கைங்கரிய ரூபமான மோகங்களை யடைந்தது.

ான்முகன் திருவந்தாதி.

இது இவ்வாழ்வார் அருளிச் செய்த இரண்டாவது பிரபந்தம். இதில் பாசரங்கள் 96. இதற்கு சிராமப் பிள்ளை தனியணையும் பெரியவாசசான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தையும் அருளிச் செய்திருக்கிறார். முதல்முழுவார் பரஸ்வனாபத்தையும் அதை யடைவதற்குப் பக்கியையும் ஞானத்தையும் உபதேசித்தார்கள். இவர் இந்தப் பிரபந்தத்தால் அதற்குக் களைப்

பிடிக்குகிறீர். வெது பாசுரத்தில் “அழியார் சமணர் அயர்த்தார் பெளத்தார்” என்று சொல்லுவதைக் கொண்டு இந்த நூல் செய்யப்பட்ட காலம் ஜெயின் பெளத்த மதங்கள் உண்டான கி. மு. 7-வது நூற்றுண்டிழ்க்குப் பிறகு இருக்கவேண்டுமென்று தோன்றும். ஆனால் துவாபரயுகத்தின் முடினில் இவ்வாழ்வார் அவதாரம் செய்தாரென்பதற்கும் எப்படிப் பொருள் தும். ஆனால் இவர் கலியுகம் பிறந்து 3600 வருடங்களுக்குப் பின்பே வைகுண்டம் சென்றுரென்று சொல்லியிருப்பதால் அநத மதங்களுக்குப் பல நூற்றுண்டுகளுக்குப் பின்னும் இருந்ததால் இதில் முறணில்கீ. இந்தப் பிரபந்தத்தில் இவ்வாழ்வார் நாராயணனுடைய பரத்வ ஸ்தாபனத்தையும் இதர மத கண்டனத்தையும் உத்தேசித்தாரென்று “நான் முகனை நாராயணன் படைத்தான். நான் முகனும் தான் முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான் படைத்தா” என்றதால் விளங்கும்.

திருமழிசை யாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்,

THE KUPPUSWAMY SASTRI
RESEARCH INSTITUTE, MYLAPPODE
MADRAS-600 004.

பெரியாழ்வார் வைபவம்.

இவர் கலியுகத்தில் 47-வதான குரோதன (ஞ) ஆனிமீ சக்லபஷ்ணம் ஏகாதசி ஞாயிற்றுக்கிழமை ஸ்வாதி நகூத்திரத்தில் பாண்டிய நாட்டிற்குச் சிரோமணிபோல் விளங்கும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவதாரஞ்செய்தார். இவர் வேதாதமாவான பெரிய திருவடியின் அம்சத்தாற் பிறந்தவர். இவருடைய பிதா முகுந்தபட்டர், மாதா பத்மவல்லி. இவருடைய குடிப் பெயர் வேயா குலம். சோழிய ரெஞ்சு சொல்லப்படும். முன் குடுமி பிராமணர். இவருக்கு விஷ்ணுசித்த ரெஞ்சு பெயருக்குத் தகுந்தபடியே பிறந்தது முதல எமபெருமானிடத்திலேயே நாடின உள்ளுமுடைய வராய் மனோ வாக்குக் காயங்களால் அவரிடத்திலேயே ஈடுபட்டிருந்தார். ஸ்ரீவெகுண்டத்திலிருந்து சேனை முதலியார் வந்து இவருக்குப் பஞ்ச ஸமஸ்காரங்களையும் மநதிரோபதேசத்தையும் செய்தார். இவருடைய மனம் இயற்கையாய்த் தசாவதாரங்களில் மிகவும் மனோஹரமாயுள்ள திருஷ்ணவதாரத்தில் நாடி, அவனுக்கு உகந்த கைங்கரியம் யாதென்று ஆலோசிதது ராமகிருஷ்ணர்கள் கோகுலத்தினின்று மதுரைக்குச் செல்லுகையில் ஒரு மாலைக்காரன் அவர்களுக்கு அழகிய மாலைகளைக் கட்டி ஸமர்ப்பிதது அனுக்கிரஹம் பெற்று, நீங்காத செல்வமும் ரேம்மையும் நீண்ட ஆயுளும் நல்ல ஸந்ததியும் தர்ம சிந்தையும் பெற்றதைக் கவனித்துத்தானும் அப்படியே செய்தார். ஒரு திருந்தவனத்தை யமைத்து அதில் வளரும் பலவகைப் புஷ்டபங்களாலும் திருத்துழாயாலும் பலனிதமான மாலைகளைக் கட்டி அத்திருப்பதியில் ஸ்ரீமுந்தருளியிருக்கிற வடபெருங்கோவிலுடையானுக்கு ஸமாப்பிதது வந்தார்.

இப்படியிருக்கும் நாளில் அந்த நாட்டை யாண்டிகொண்டிருந்த வல்லபதேவ பாண்டியன் மதுரையில் ஓரிரவில் மாறுவேடம் பூண்டு நகர் சோதணை செய்ய வந்தபொழுது, அங்கோர் திண்ணையில் தனியே படித்திருந்த ஒர் அந்தணைக்கண்டு யெழுப்பி “யாரெ” என்று கேட்டான். அவரும் “நான் கங்காஸ்நாநஞ் செய்து திரும்பி ஸேதுவக்குப்போகும் யாத்ரை பிராமண” என, அரசன், “நீர் பலவிடங்களில் சுற்றித்திரிந்தவர்; பலரைக் கண்டு பேசியிருப்பீர். இதுவரையில் உமக்குத் தெரிந்ததனுள் முக்கியமான நன் மொழியா” என, அந்தப் பிராமணன் “மழைக் காலத்திற்கு வேண்டியவற்றை மிகுந்த எட்டு மாதங்களிலும், இரண்டாக்கு வேண்டியவற்றைப் பகளிலும் கிழவயதிற்கு வேண்டியவற்றை இல்லை இல்லையோ என்று பாலோகத்திற்கு வேண்டியவற்றை இல்லை

அம் ஸம்பாதிக்கக் கடவுளே”ன்ற கலோகத்தைச் சொன்னார். அரசன் அவரையடிபணிந்து போற்றி, அரண்மனைக்கு வந்து, “இவ்வுலகத் தில் நான் விரும்பும் பொருள் யாதொன்றுமில்லை; பர லோகத்தில் கல்லக்கி யடைவதற்கு வேண்டிய உபாயத்தை இதுவரையில் செய்யாமலிருந்ததே குறை”யென்று நிச்சயித்துத், கனக்கு நண்பரும் புரோஹிதரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவரும் வேதவேதாந்தங்களில் கரைகண்டவருமான செல்வங்மபியையடுத்து, அடிபணிந்து “ஸ்வாமி! மறுமையில் பரம மங்களத்தையடைவதற்கு நான் போற்றவேண்டிய தெய்வம் யாது? அதை நிச்சயிக்கும் வழியென்ன” வென்றார்கள். நம்பி “மன்னவா! தத்வக்ஞானிகளான பல மதங்களினாடும் பாகவதாகளையும் தருவித்து ஒன்று சோத்து அவர்களுடைய திருமொழிகளைக் கேட்டு முடியில் பர தைவம் யாதென்று வித்தாந்தமாகிறதோ அதையே கைப்பற்ற வேண்டும். உன் ஸபா மண்டபத்திற்கு முன் ஒரு தோரணக் கம்பத்தை நாட்டி. அதன் உச்சியில் பெரிய் தனத்தைக் கட்டி வைத்து, ‘எந்த மதஸ்தரானாலும் பூர்ம் பொருள் இன்னதென்று சிர்ஜனயம் செய்பவா அதை யெடுத்துக் கொள்ளலா’மென்று நாடெடங்கும் பறை சாற்றக் கடவா” யென்றார். அரசன் அப்படியே செய்ய, தேச தேசங்களிலிருந்து பெளத்த ஜெயின சைவசாக்த மர்யாவாத சாங்கிய வைசேஷிக பாகுபதாதி மதங்களில் முதன்மை வாய்ந்தவர் யாவரும் திரள் திரளாகத தென்மதுரைக்கு வந்து, குறிப்பிட்டாளில் ஸபா மண்டபத்தில் கூடினார்கள்.

அதற்குள் எம்பெருமான் இவ்வாழ்வாரின ஸ்வபனத்தில் எழுந்தருளி “நீர் பாண்டியனுடைய ஸதவிற்குப் போய் நமது பரத்வத்தை நாட்டி அநதக் கழியை யறுத்து வாரு”மென விஷ்ணுசித்தர் “அது பண்டிதரகன்றே. சாஸ்திரக்ஞர்களுமற்ற எனக்கு அநத போக்யதையில்லையே” யெனக், கோவிந்தன் “உமக்கு அந்த சிசாரமேன்? உம்மையனுப்பும் நான் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்யாமலிருப்பேனு” வென்று வறபுறுத்திச் சென்றார். ஆழ்வார் தான் கண்டகனவை அவ்விடத்திலுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத் தெரியிக்க, அவர்களும் ஸகல விருதுகளுடன் அவருக்குத் துணையாய்க் கென்றாகள். அவர் மதுரையில் திருப்பல்லக்கில் பாகவத கோஷ்டியுடன் எழுந்தருளுவதைக் கண்ட அரசனும் செல்வங்மபியும் அவரை எதிர்கொண்டழைத்து விசேஷ உபசாரங்களுடன் ஸபையில் எழுந்தருளப்பண்ணி, அடிபணிந்து உத்தமமான சிங்காதனத்தில் விற்கிறுக்கச் செய்தான்.

அதைக்கண்ட யாவரும் சாஸ்திர வாஸனையே யில்லாத இந்த வறட்டு பிராமணத்துக்கு அளரணமாய் இவ்வரசன் செய்த உபசாரம் யாவும்

நம்மும் அவமதித்துபோ ஸாகுமென்று கோபத்துடன் ஆரவாரித் தார்கள். அப்பொழுது அரசனும் நம்பியும் ஆழ்வாரைக் கைகூப்பி நம்ஸ்கரித்து “ஸ்வாமி தேவரீர் இந்த மஹா ஸதவில் திருவாய் மலர்ந் தருளி, இதர மதங்களை ஆராய்ந்து பரிசீலித்துக் குணதோஷங்களை எடுத்துச் சொல்லி பரதெய்வம் யாதென்று வேதசாஸ்திர பிரமாணங்களால் விரண யம் செய்ய வேண்டு” மென்று பிரர்த்தித்தார்கள்.

அப்படியே எம்பெருமானுடைய கிருபாகடாக்ஷத்தால் விஷ்ணு சித்தர் ஸகல வேத சாஸ்திர இதிஹாஸ புராணத்தியாய் விளங்கிக் கங்காப் பிரவாஹம்போல கம்பீரமாய்த் தடையின்றி வைத்திக மதங்களையும் அல்லாத வறநையும் ஒவ்வொன்றைய் எடுத்து விசாரித்துப் பூர்வபக்கம் வித்தாங்தஞ்சு செய்து, முடிவில் புண்டரீக்கக் கண்ணான மஹாவிஷ்ணுவே பர தெய்வ மென்று ஸ்தாபித்து, ‘அந்த வடபெருங் கோவிலுடையாணீச சரணமடைகி ரேன். நீங்களும் ஐனனமரண பிரவாஹஞ்சாமான ஸ்ம்ராத்திலிருந்து கார்யேற விரும்பினால் அவனுடைய திருவடிகளிலேயே சரண் புகக் கடனீ’ ரென்று பரதவ நினையாகு செய்தார். அங்கிருந்த மற்ற சமய சிபுணர்கள் தங்களுடைய மதக் கொள்கைகள் வெசு விமர்சையுடன் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டுத், தாங்கள் கூறும் ஆகோஷபங்களும் எடுத்துக் காட்டி கண்டிக்கப்பட்டு, அவைகளுக்கு மேல் தாங்கள் எவ்வகையிலும் ஆகோஷபிக்க முடியாத விததாங்கம செய்யபபட்டதைக்கண்டு, தலைகுளிந்து, மௌனமா யிருந்தார்கள். அப்பொழுது கமாத்திற் கட்டியிருந்த பொற கூழி தானே தாழு வளைந்து ஆழ்வாரின கையண்டை வர, இவரும் அதை பறுத்தருளினார்.

பிறகு அரசனும் செல்வநம்பியும் ஸபையிலிருந்த பண்டிதர்களும் ஆழ்வாரை அதிகப் பிரீதியிடன பட்டத்து யாணைமேல் ஏற்றுவித்து, அங்கா விதியில் வலம் வந்து அவருடைய பெயரையும் பிருதுகளையும் வேதப் பயன் கொள்ள வல்ல விஷ்ணுசித்தரென்றும், விலஸிபுத்தூர் வேதக்கோ ஜென்றும், பட்டர்பிராணன்றும் எடுத்துக்கூறி மஹோத்ஸவங் கொண்டாடினார்கள். அப்பொழுது வடபெருங்கோவிலுடையான் தேவிமார்களுடன் பெரிய திருவடிமேல் சிதய ஸ்மரிகளால் சூழப்பட்டுத் தன் மகன் பெற்ற கெளரதையையும் கீர்த்தியையும் கண்டுகளிக்க ஆகாசனிதியில் எழுங்கருளி அவருக்கு ஸேவை ஸாதித்தார். ஆழ்வார் அந்தப் பெரும் பேற்றால் தான் சிறிதும் இறுமாப்புக் கொள்ளாமல் அவரை வணங்கி அதுப வித்துத் தனக்கு வேண்டியவற்றைக் கோருமல் தன்னை மறந்து, மரம் புருஷங்கள் திருமாலுடைய ஸெளங்தரியத்தில் எடுப்பட்டு ஸ்வைத்துண்டத் தில் திருமாமணி மண்டபத்தில் விளங்கும் இப்பரம் பொருள் எல்

யாபி இவ்வுலகத்தில் வந்து ஓவண்களுடைய கண்களுக்குப் புல் பட்டால் இந்தத் திருமீனிக்கு என்ன தீங்கு நேருமோ, என்ன திருஷ்டாஷம் நேருமோ வென்றஞ்சி, ஸாவேசுவரனுன் மாதவனீத்தான் மங்களாசாஸ் னஞ்சு செய்து, 'உனக்கு ஒரு குறையும் வராதிருக்கக்கடவு' தென்று வாழ்ததி, யானையின் மனியோசையையே தாளமாய்க்கொண்டு திருப்பல்லான்டை! பாடியருளினா.

சிறகு பாண்டியனையும் செல்வாம்பியைடும் கடாசித்து ஹிதோப தேசஞ்செய்து ஸ்ரீவில்லிபுத்துருக்கு வந்து அந்தத்தனத்தை வடபெறுங் கோயிலுடையானுக்குக் கைங்கரியம் செய்வதில் உபயோகித்துத் தான் முன் டோல் நந்தவனத்தில் திருமாலை கட்டி ஸாம்பரித்துக் கொண்டிருந்தார். திருஷ்டஞ்ஜூவதாரததில் வெசுவாய் ஈடுபட்டவராக்கயால் அந்த அவதார சேஷ்டதங்களை ஆகிமுதல் ஞானக் கண்ணால் ராத்துத, தானே யசோதையாயும் கோயியாயுமிருந்து அனுபவித்து அதைப் பெரியாழவா திருமொழி பென்ற பிரபந்தரூபமாய் அருளிச் செய்து உலகத்தாரைக்கடைத் தேற்று விததார.

தனக்கு எமரி ருமான் திருவநூலால் கீட்டக் கோதைநாச்சியா ரை ரங்காதனுகரு மனையியாய் ஸமர்ப்பித்தது, ஸாவேசுவரனுக்கு மாமனு ராய் ஸிளங்கி மறுபடியும் ஸ்ரீவில்லிபுத்துருக்கு வந்து புஷ்டி கைங்கரியம் செய்துகொண்டு 85 வருஷங்கள் வறையில் இடிபூஷலலில் எழுந்தருளி யிருந்து பேராணந்தாபெரும் பத்தை யடைந்தார்.

திருப்பல்லாண்டு

இது பெரியாழவார் அருளிச்செய்த இரண்டு பிரபந்தங்களில் முதலாவது, இதில் 12 பாசரங்கள் உள். இதற்கு நாதமுனிகள் தனியனை அருளிச்செய்திருக்கிறார். தெங்கலை ஸம்பிரதாயத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த யியாக்பானமொன்றும், வடகலை ஸம்பிரதாயத்தைச் சேர்ந்த இரண்டு முன்று யியாக்பானங்களும் இதற்குண்டு.

பெரியாழவார் பாண்டிபதுடைய ஸபையில் கைஷ்ணவ மத வித்தாந்தஞ்சு செய்து, கிழிபறுத்து, யானைமேல் விதி வலம் வரும்பொழுது, எம் பெருமான் பரிவாரம்களுடன் ஆதாசமார்க்கத்தில் எழுந்தருளிக் காலி நந்தனன். அந்தக்கண்டு ஆழ்வார் தனக்குண்டான் மேன்மையைக் குறித்துக் கொடுக்குமேஜும் கர்வ மடையாமல் கோவித்துடைய வடிவமுகை முதல் முதலிற்கண்டு அவதூடைய அனந்த வெயான குணவகளையும் ஸாவுக்குன்

கார்வகத்திமான் ஸர்வசகூதனென்ற காதயும் மறந்து, சித்ய விழுதியில் எழுக தருவியிருக்கும் எம்பெருமான் இவ்வுலகத்தில் வந்தாரே. அந்தத் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்திற்கு ஸம்ஹாரிகளின் திருஷ்டி பட்டு என்ன தீங்கு நேரு மோவென்று அவைகளைத் தீர்ப்பதற்காக அவரை மங்களாசாஸனம் செய்து திருப்பல்லண்டு பாடுகிறார். பகவான் பிரத்யக்ஷமானபொழுது தனக்கு வேண்டியதை அவரிடத்தில் பெறுமல் அவதுடைய வாழ்வையே தனக்குப் பரமபுரூபார்த்தமாய் இவர் சினைத்தாலும், எல்லோரையும் ரக்ஷிக்கும் நாதனை மற்ற ஆழ்வார்களைப்போல் இவர் ரக்ஷகனு பெண்ணுமல் தன்னுல் ரக்ஷிக்கப்படுகிறவனுய் சினைத்து, அவதுடைய மங்களத்தில் ஈடுபட்டதாலும் தான் மகளாய் வளர்த்த சூழ்க்கொடுத்த நாக்சியாரை அவதுக்கு மகைனி யாய் ஸமர்ப்பித்து, அவதுடைய மாமனுரென்று பெயர் பெற்றதாலும் சிசேஷ் பெருமையை யடைந்த இவருக்குப் பெரியாழ்வார் என்ற பெயர் தகும்.

பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லா பிரதாண்டு
பல்லோடி நுரூயிரம
மல்லாண்டுதின்டோள் மணிவண்ணை உன
சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு.

ஆ - கு. கொடிய மல்லர்களை ஜயித்த பெருந் தோள்களையுடைய வனுய் ஸீலமணியை யொத்த சிறம் பொருந்தினவனே! பல பல வருஷங்களிலும் அநேக பிரம்ம கலைங்களிலும் இப்படி யுண்டான காலமெல்லாம் உன் சிவந்த திருவடிகளின அழகுக்குக் குறைவற்ற ரக்ஷந் யுண்டாகக் கூடவது.

இதில் எம்பெருமாதுடைய திருவடிகளுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார்.

2. உபய விழுதி யோகத்தைத் தியானித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார்.

3. பகவானை யடைய விநும்புகிறவர்களைப் பார்த்து சீக்குமு லோகநாதனை மங்களாசாஸனம் பண்ண வாருங்க'வென்று அழைக்கிறார்.

4. ஆதமாதுபவமா யிருக்கும் கைவல்யத்தில் ஈடும் மனமுடைய வர்களை பல்லாண்டு பாட அழைக்கிறார்.

5. ஜெளகிளமான ஜூசுவரியங்களை விரும்புகிறவர்களையும் அழைக்கிறார்.

6. முன்றுவது பாட்டில் அழைக்கப்பட்ட அடிவார் தங்களுடைய ஸ்வரூபம் முதனியைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்து புதுகிறார்கள். “

7. நாலாவது பாகாத்தில் அழைக்கப்பட்ட ஜைவல்யம் ஜேண்டு இவர் வரும் விதம்,

8. சீ-ம் டாகரத்தில் அழைக்கப்பட்ட ஜகவரியத்தை விரும்புவேர் ரின் வருகை.

9. மூன்றாவது பாசரத்தில் அழைக்கப்பட்டவர்களுடன் கூடிப் பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

10. முதலில் கைவல்யம் விரும்புவார்களைக் கூடித் தாலும் பல்லாண்டு பாடுதல்.

11. ஜகவரியத்தை விரும்புவேர் பல்லாண்டு பாடுதல்.

பெரியாழ்வார் திருமீமாழி

இதில் 461 பாசரங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. இதற்குத் திருவாய் மொழிப் பிள்ளை செய்த வியாக்யானம் பூர்ணமாய்க் கிடைத்திருக்கிறது. பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் உரை என்கு பக்து வரையில் கிடைக்கவில்லை. அவைகளுக்கு ஒரே மணவாள மற்றாமுனிகள் வியாக்யானஞ்சு செய்திருக்கிறார்.

இவ் வாழ்வார் எம்பெருமானுஸ்டய் பத்து அவதாரங்களிலும் கிருஷ்ணவதாரத்தில் அதிகமாய் ஈடுபட்டவர். அதற்குக் காரணம் கண்ண அங்குண்டான எண்ணிற்குத் துபாயங்களோ. மற்ற ஆழ்வார்களைப் போல் கூரயினிருந்து ஏற்றுமல்ல, விஷ்ணு ஐத்தன் மனத்தீர் கோயில் கொண்டு கோவல னென்னும்படியும் அந்த அவதார சேஷ்டிகள்கள் யாகவயும் தானே அனுபவிக்கக் கோறி, அதில் மனத்தை நாட்டித், தன்னையிழுந்து, யகோவை யாயும் கோவிக்களாயும் தண்ணை யெண்ணி, அவர்களுடைய அனுபவத்தைத்தானே யனுபவித்த வகையை இப் பாசரங்களில் அருளிக் கெய்கிறார்.

கண்ணபிரான் திருவாய்ப் பாடியில் அவதரித்த பொழுது அங்குள்ளவர் செய்த மஹோத்ஸவம், யோரதை கண்ணானுடைய தில்ய விக்ரஹத்து னமுகை பாதாதிகோந்தமைப் வர்ணிததறு, தாலாட்டுதல், அவனுக்காக சந்திரனை யழைப்பது, செங்கிரையாடுதல், சப்பாணி கொட்டுதல், தளர்கடை கடப்பது, தானே ஒடிவக்குத் தாயை முனின்றுகொள்வது, ஒடி வங்குத் தாயை முதலில் கட்டி கொள்வது, பூச்சிடாட்டுகல், முகையுண்ணை அழைக்கல், எதுகுத்த வகைமுதல், மஞ்சலுமயாட்டுதல், குழல்வரக் கருதிக் கங்கையை அழைத்தல், கோல்கொண்டு ‘ருகல், பூச்சுட்டுதல், காப்பிடுதல், கோயிக்கைச் கண்ணானுடைய தீம்புரளை யகோவதயிடத்தில் முறையிடுதல், ‘காங்கள் இனி இங்கிருக்க முடியா’ தென்ற முறைப்படுதல், பகோவத் கண்ணானுடைய அமாலாஷ்ப சுதந்திரைக் கண்டு பால்கொடுக்க அஞ்சதல்,

அதை மறந்து மகனென்றெண்ணி மாடுமேய்க்கப் போகவிட்டதைப் பற்றி வருந்துதல், அவனுடைய வரலைக் கண்டு மகிழ்ந்து 'இனி ஸி போகவேண் வெதில்லை' யென்றது, கோபியர் கண்ணைக் கண்டு காழுறுதல், தோபாலன் கோவர்த்தனத்தைக் குடையாய்ப் பிடித்தது, அவனுடைய குழுலோசை யைக் கேட்ட கோபியரும் மற்றப் பிராணிகளும் பட்டபாடு, இல்லை ஆம்ப முதல் 360 பாசரங்களில் வெகு அழகாய் வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

இவர் மற்ற ஆழ்வார்களைப் போல் எம்பெருமானை அனுபவிக்க விரும்பி, அப்பொழுதே அது கணக்குக் கிடைக்காததால் மனந்தளாந்து, தன்னை மறந்து, ஒர் கோபியின் தன்மையை அடைந்து, அவள் படும்பாட்டை அவனுடைய வாயாற்சொல்ல சக்கியற்று, அவனுடைய தாய் சொல்லும் விதமாய், மூச்சுவது பத்து ஏழார் கிருமொழியில் அருளிச் செய்கிறார்.

8. எம்பெருமானிடத்தில் தன் மகனுக்கு மிகுந்த காதலுண்டென்ற நின்து தாய் அவளை அவனிடத்தில் கொண்டு போய்விடும்படி பஞ்சுக்கள் சொல்லியும் 'கேட்கவில்லை'. ஒருநாள் இரகில் அவனே வந்து தாயுடன் படுத்திருந்த இவளை எழுப்பித் திருவாய்ப் பாடிக்குக் கொண்டுபோனார். தாய்கள் விழித்துப் படுக்கையில் பெண்ணைக் கானுமல் பலவகையாய்க் காறுகிறார்.

9. கண்ணாலுடைய வைபவத்தையும் ராமபிரானுடைய வைபவத் தையும் ஒரே காலத்தில் அனுபவிக்க விரும்பி, இரண்டு கோபிகைகளின் தன்மையை அடைந்து, ஒருத்தி கண்ணையும் பாடுவதாயும், ஒருத்திராமனைப் பாடுவதாயும், ஒருவாக்கொருவா 'தீர்' நின்று 'உந்திபற'வென்ற விளையாட்டுப்படி சோானங்களைக் கொட்டிப் பாடுவதை யருளிச் செய்கிறார்.

10. சிறிய திருவடி (மாருதி) கீதாபிராட்டியை அசோகவனத்திற் கண்டு அவனுக்குத் திருவாழி மோதிரத்தைக் கொடுத்து மகிழ்வித்து விண்ணப்பாக செய்த அடையாளங்களை வர்ணிக்கிறார்.

நான்காம் பத்து.

பகவானுடைய அவதாரங்கள் யானவயும் கண்ணாலே கண்டு அனுபவிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை ஒரு புறத்திலும், அப்படியே தான் கண்டு விட்டதாய் ஒரு தோற்றும் ஒரு புறத்திலும் குழ்ந்து, இவ்வாழ்வார் தன்னை இரண்டு வகையாக வகுத்துக்கொண்டு, எம்பிரானைக் கண்ணாலே கண்டுமென்று மென்று தேடுவதை ஒரு கஷ்மீரயும், அப்படி கீங்கள் தீங்கி நூல் 'புவனீயுள்ளாரா' கண்டவானுடைன்று விடை சொல்லுதல் ஒரு தழியங்கும் வர்ணிக்கிறார்.

“கொலையாளைக் கொம்பு பறித்துக் கூடலர் சேகிட்டபொரு தழிய
சிலையால் மரமா மெய்த தேவனைச் சிக்கென நாடுதிரேல்
தலையால் குருக்கினம் தாங்கிச் சென்று தடவை கொண்டதைப்ப
அலையார் கடற்கரை வீற்றிருந்தானே பங்குற்றுக் கண்டாருளார்.”

அ—து. தன்னைக் கொல்லவாந்த குவலயா பிடமென்ற யாளையின்
தந்தங்களைப் பிடுங்கினவாலும், ஜன ஸ்தானத்திலுள்ள ராக்ஷஸ் லேஜினைய
அழித்தவாலும், ஒரு பாணத்தால் ஏழு ஸ்ராவனரங்களைப் பின்தவாலுமானால்
எம்பிராளை விடாமுயற்சியுடன் தேடுகிறீர்களோ? அவனிருக்குமிடப்
சொல்லுகிறேன். வானரசேஜை தலையால் உமநது கொண்டுபோய்க் கூடவில்
அணைகட்ட, கடற்கரையில் எழுந்தருளியிருந்த ராமமூர்த்தியை அந்தந்
திருக்கோலத்துடன் கண்டவருமுண்டு.

மேற்கொண்ண அவதார வை வாய்கள் அந்தந்தக் காலங்களில்
இறந்தவர்களுக்கே கிடைக்கும். பின்வந்தவர்கள் ஏமாறாதபடி எம்பெரு
மானே அச்சாவதாரமாயக் கொண்டு உங்தருளின திருப்பாதிகளில் அந்தந்
பெருமைகளை நன்கு விளக்கிக்காட்டி சிற்கிறுன்னல்வோ.

அவைகளில் மேலான திருமானிருநு சோலையென்ற தென்திருக்
கோயிலை யடைந்த அழகைாக் காட்டிலும் அம்மலையே மேலென்று அதை
வர்களிக்கிறார்.

திருக்கோட்டிழூரென்ற திவ்ய ஸ்தலக்கை மங்களாசாஸனம் செய்த
வர்கள் இவ்வாழவாரும் திருமங்கை ஈன்னை அமே.

எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் அண்பில்லாதவர்களைப் பழித்தும்
அன்புள்ள பாகவதாகளைப் புகழந்தும், இந்தத் திருமொழியில் வெகு
உருக்கமாய்ப் பாடுகிறா. ஐயோ! எம்பெருமாளை நெஞ்சாலும் நினையாத
பாரிகளை மிரவும்மா எதற்காகப் படைத்தானே அந்யோம்.

யாதொரு குற்றமுமின்றி நறகுணங்களையே பெருக்கிக்கொண்டு
குடுக்குக்கு அனுகூலராய் பொருமை கொட்டுமேதுமில்லாமல், உதார
மான கையைபுடைய மீவைஷ்ணவர்கள் வாழும் திருக்கோட்டிழூரில்
விளக்கும் பெருமாளை வணக்காதவர்களைப் பொற்ற தாப்களின் வயிற்றைப்
ஷுண்டுத்துவதற்காகவே அவர்கள் பிறந்தவர். அவனுடைய திருநாமங்
‘வீணங்ஜூவதற்காகப் படைக்கப்பட்ட விரல்களாலே, அப்படி சுதான
மாவது ஜாரியை வெளியிற் சென்று, வலிந்தை வளர்ப்பதற்காக செய்
பாதை செய்கிறுக்களே. அந்தப் பாபிகள் குடுக்கின்ற திரும் உழிக்கும்
உழவியும் என்ன பாபம் செய்தனவோ! அந்த வக்கெனஞ்சர்கள் பூமிக்குச்
காழுமியை தழிய வேறால். அவர்கள் உண்ணும் சோற்றைப் பிடுக்கியெறி

துகிட்டு அறிவற்ற பசுக்களுக்கு உணவான புல்லைக்கொண்டு அவர்களுடைய வயிற்றை நிரப்புகின்றன.

பஞ்ச பூதங்களால் அமைக்க சீரத்தாலும் பஞ்ச மஹாயக்ஞங்களாலும் பஞ்சேந்திரியங்களாலும் யாதோரு குற்றஞ் செய்யாதவர்களும் உதாரமான கைகளையடைய முதி வைஷ்ணவர்கள் வாழும் திருக்கோட்டிழூரில் விளக்கும் எம்பெருமானுக்கு, அடிமை செய்யம் பாகவதர்களின் பாததுனிபடுவதால் இவ்வுலகம் பாக்யம் பெற்றதே: வேத வேதநாந்தங்களில் நிபுணர்களாய் ஈசவரதுடைய குணங்களிலே ஆழ்ந்து அவனுடைப திருவருவை எக்காலத்திலும் மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு வாழும் முதி வைஷ்ணவர்களால் நிறைந்த திருக்கோட்டிழூரிலுள்ளவர்கள் என்ன தவஞ் செய்தார்களோ! அந்தப் புண்யழூமியில் விளையும் தான்யத்தையும் ராகநல்லர்கள் தீண்டத்துணியார். அந்தப் பரம பாகவதர்கள் என்னை இஷ்டப்படி விற்றுவாங்கவும் அதிகாரம் பெறுவார்கள்.

ஜூந்தாந் திருமோழி.

தமக்கு ஆசையுள்ள கிடத்திலேயே போய்ப் பதிக்த நெஞ்சையுடைய வராய், என் தாய், என் தகப்பன், என் பிள்ளைகள், என் மூமி, என் மனைவி யென்று மயங்கி, மாரும் ஸமயத்தில் வாயைக் திறக்கு, அவர்களுடைய பெயரைச் சொல்லியழூக்காமல் கேசவனே, புருஷோத்தமனே யென்று சொல்லுகிறவர்கள் அடையும் பெருமைகளை நம்மால் சொல்லிமுடியுமோ.

சியால் நிறைந்த புண்ணின் மேல் ஈ திருந்து முட்டையிட்டு அவை புழுத்து ரீராய்ப்பாயும் பொழுது, உடல் முழுதும் ஈக்களாலே அரிக்கப்பட்டு வேதனை பொருக்கமாட்டாமல் மூர்ச்சையடைந்து சாவதற்கு முன்னே, வாயால் நமோ நாராயணை வென்று கைக்கப்பிச், சீரத்தைவிட்டுப், பரமபதம் போய்ச் சேர்ந்தால், சித்ய முக்தர்கள் இவர்களை ஒருஊனும் இவ்வுலகில் மறுபடியும் வரவொட்டார்கள்.

ஈனு செய்தாவது, என்கொனும் திருவியம் வைக்கப்பட்டிருக்கால் அதைச் சொல்லு, சொல்லின்று குழ்ந்து கொண்டு, அன்பர்கள் பலனிதமாய்க் கேட்டாலும் அவர்களுக்குப்பதில் சொல்லவும் வாய் திறக்கமுடியாமல், மரணகாலம் கிட்டுவதற்கு முன்னே, ஹிருதயமென்ற ஒரு கேயிலை அமைத்து, மாதவனென்ற கைவத்தை நாட்டிப் பக்கி யென்ற மலரால் அவளைப் பூஜிப்பவர்கள், பமகிஞ்சர்களால் வருப் துன்பத்தினின்றும் தப்பிப் பிழைக்கலாகும்.

மேல்முக்கக் கிளம்பி நெஞ்ச கிழே கிடிக்கு விழ, கொங்கள் பறை பறைக்கத், திரும்பாத பாத்ரைக்குப் போகுமுன்னே, வேதங்களுக்கு

மூலமான பிரணவத்தை முறைப்படி யுச்சித்து, எம்பெருமானீசு சரணமகட்டால், ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் அடியார் கூட்டத்தில் கைந்து வாழுமாம்.

யமதுதர்களைக் கண்ட பயத்தால் மலமுத்திரகளை கிட்டு, வாழில் ஊற்றின கஞ்சி கழுத்தைப்படைக்க, வாயால் வழிந்து, அப்படியே உயிர்போக முன்னம் எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லித் துதித்தால், யம லோகத்திலுள்ள செங்காய்கள் உங்களைத் துடையிலே கல்வாறு; யமதுதர் கள் சூலாயுதத்தால் குதகமாட்டார்கள், நடுவழியில் வள்கிரத்தையும் பறி கொடுக்க மாட்டார்கள்.

பஞ்சப் பிராணங்களும் தேவுத்தைகிட்டுப் போனபின்பு, பக்கத்திலுள்ளவர்கள், முக்கில் கையை வைத்து மூச்சிருக்கிறதா இல்லையா வென்று பார்த்து, இல்லை யென்றாலென்த பின்பு, அவன் இனிப் பிழைக்க மாட்டா வென்று கை கிடுகிறார்கள். அங்கு வந்தவர்கள், இவர்க்கு இப்பொழுது கிருமேனி எப்படியிருக்கிறதென்று கேட்டால், அதற்கு வாய் கிட்டுப் பதில் சொல்லாமல் ஜாடையாகக் கையை விரித்துக் காட்டி கிட்டு, ஒரு முளையில் தலை குனிந்து அழுவார்கள். அதற்குமுன் எங்கள் பொருமானை மனதில் வைத்தால் எங்களும் குறையில்லை.

எருதுகளை அதட்டி ஒட்டுவதுபோல், பமிக்கரர்கள் வந்து பாசுகளால் கட்டி அடித்துத், தலைகிழாக இழுத்துக் கொண்டு ஓராவதற்கு முன், அந்தக் காலாக்கும் காலனுண எம்பெருமானுடைய ஸ்வாநுபத்தையும் மஹிமைகளையும் சொல்லிச் சொல்லி நெஞ்சால விணாத்து, மனதிலுள்ள அக்ஞானம் சீங்கும்படி அவனையே வேகித்து, தேவுமுள்ளவரையிதும் அவனுடைய திருநாமங்களையே ஜபிப்பவர்கள், ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் சித்ப ஸ்ரீவராமாக மன்றாவர்கள்.

இறந்தபின்பு, உற்றூர் கூடிக் கூடியிருந்து, செத்தவன் செய்த குற்றுங்களை கிட்டு, நலங்களைச் சொல்லிச் சொல்லிப், பலாக்கணம் பாடி ஒரு பாடையிலே வைத்துக்கட்டி, கோடித்துணியால் மூடி, நரிக்கூட்டத்திற்கு ஒரு பாகுக் குடத்தைப் பச்சையாகக் கொடுப்பதுபோல், இப்பினைத்தைக் கொடுக்கச் சுடுகாட்டிற்குக் கொண்டு போவற்கு முன், எம்பெருமானிடத் தில் நெஞ்சத்தை நாட்டினால் யமைக்கத்தைத் தாண்டிப் பரஷ்பதஞ்சோந்து உழைக்கலாம்.

“வாயேரு பக்கம் வாங்கி வலிப்ப, ஸ்ரீகுழிமிக் கண்கள் மிழற்ற, தாவைரு பக்கம் தங்கதபொரு பக்கச் சாரமும் வெரூபக்கம் மற்றத் தீவொரு பக்கஞ் சேர்வதன் முன்னம் செங்கண்டா லொடுஞ்சிக்கென கற்ற மாயேரு பக்கம் சிற்பவல்லஸ்ஸாக் காவதன் -த்திலுப்பதுமானா,”

அ - து. வாடிவால் வாய் ஒரு பக்கம் இழுத்து வளிக்க, உள்ளே இடிந்த கண்களில் சீர் பெருந்த, தாயொரு பக்கத்திலும், தங்கையொரு பக்கத்திலும், மனைவியொரு பக்கத்திலும் இருந்து கதறி யழ, மற்றொரு பக்கத்தில் சுடும் நெருப்பு மார்ட்டில் வந்து விழுா முன்னாம், கண்ணனையே பந்து வாய்க் கொண்டு அவனிடத்திலேயே மனதை நாட்டினவர்க்கு யமதண்டனை ஒருநாளுமில்லை.

ஆருந்திருமோழி.

உலகத்தில் பெற்றோ பிள்ளைகளுக்கு ஏயர் கைப்பறது, திருவியம், ஆடை ஒரு கட்டு கற்றை கிடைக்குமென்ற எண்ணத தாலல்லது, தனக்காவது அந்தப் பிள்ளைகளுக்காவது இஹபர ரேஷமம் உண்டாகவேண்டுமென்றில்லை. மிகவும் கொடிய அல்ப தேவதைகளின் பெயர்களை வைக்கும் மூடர்களே! எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களை வைபுங்கள். கொடிய நாகங்களில் விழுமாட்டர்கள்

மனுஷ்ய ஜாதியில் பிறந்த ஒரு மனிதனுடைய பெயரையே மற வேறு மனிதனுக்கு வைத்தால் மோக்ஷத்திற்கு வழியுண்டோ?

“நம்பி பிம்பியென்று நாட்டு மானிடப் பெயரிட்டால்
நம்பும் பிம்புமெல்லாம் நாலு நாளிலமுங்கிப்போம்
செம்பெருந் தாமரைக் கண்ணன பெயரிட்டழைத்தால்
நம்பிகாள் நாரணன தமமனை நரகம் புகாள்.”

அ - து. எம்பியென்றும் பிம்பியென்றும் அல்ப மனிதர்களுடைய பெயர்களை உங்களுடைய பிள்ளைகளுக்கு இட்டால் அதற்குக் காரணமான மேன்மையெல்லாம் நாலு நாள்களுக் கெல்லாம் அழிந்துபோம். திருமானின் பெயரிட்டழைத்தால் அப்பிள்ளைகளின் தாய ஏரகத்தில் புகமட்டாள்.

“தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளிலுள்ள சிதகுரைக்குமேல் என்னடியாரது செய்யார் செய்தாலேல் கன்று செம்தாரென்பார் போலும் மன்னுடைய விபேணற் காமதினிலக்கைத் தினச தோக்கிமல் கண்வைத்த என்னுடைய திருவரங்கற கண்றியும் மற்றொருவர்க்காளாவரே.”

அ - து. எம்பெருமானுடைய அடியார்களைப்பற்றிச் சிபாரிசு செய்ய வேண்டிய திருமகள், தானே அவர்களிடத்தில் குறறங்களைக்கணக்கிட்டுச் சொல்லத் தொடங்கினாலும், ‘என்னடியார் அப்படிச் செய்யார். அப்படி என் பொறுமையை நமபிக்கின்றே செய்தாலும் நன்மையைபை’ செய்தார்

வெளன்று வாதனுசெய்யும் ஜூஸ்வரியம் பொருந்திய எம்பெருமானுக்கல்லால் வேறொருவக்குக் கைங்காயம் செய்கிற வருமுண்டோ?

அடியரைக் காப்பதில் ஸாமர்த்தியமுடைய உம்மை ஆசிரயிப்பது ஏனென்றால், எல்லா இந்திரியங்களும் சிதைவிப்போகுங் காலத்தில், தேவீர் துணையாயிருக்கு மென்ற எண்ணத்தினால்லவா? அப்படி உமக்கு வேண்டியவர்களுடன் என்னை ஒப்பிடமுடியாது. ஆயினும், யானையைக் கார்த்தது போல் என்னையும் கார்க்கவேண்டுமென்று சரணம் புகுந்தேன். வாத பித்த கரங்களால் நெஞ்சடைக்கும்பொழுது, நான் உன்னைக் கொஞ்சமேனும் நினைக்கமாட்டேன். ஆகையால் தேவேநதிரியங்கள் செவ்வையாயிருக்கும் இப்பொழுதே என் வினாண்டாதகை செய்துகொண்டேன்.

யமபடாகள் வெகுகோபததுடன் நாக்கை மடிக்குதுக்கொண்டு என்னைப்பலவகையாயத் தண்டித்து இழுத்துக்கொண்டு ஓராகும்பொழுது, என்மனம் என்னிடத்தில் கொஞ்சமேனும் நாடாதாடி மாயை செய்ய நீவல்லவனன்றோ? ஆகையால் இப்பொழுதே உன்னைச் சரணமநடந்தேன். என்னை ஆட்கொண்டருளே.

யமகிங்கரர்கள் அடித்துப் பிடிக்கும்பொழுது அவாகளை நெருங்காடேதென்று சொல்ல ஒருபாயமும் என்னிடத்திலில்லை யாகையால், உன் திருநாமங்களையெல்லாம் சக்கியிருக்கும்பொழுதே வாய்விட்டுக் கொன்னேன. ஆகையால் அடியேனை ஞாபகம் வைத்துக்கொண்டு துன்பம் வராமல் காக்கவேண்டும்.

யமபடர்கள் இவனுக்கு வாழாள் முடிந்ததென்று நினைத்துப் பிடிக்கிற பிடியில் அஞ்சம்படி உபதகிரவிக்கும்பொழுதும், நீ என்னைக் காக்கவேண்டும்.

யமதாகளைக் கண்டு நான் நடுங்கிக்கதறும் பொழுது, அனுசாதே, யென்று எனக்குக் கைகொடுப்பாய். அடியேன உன் மாயைகளில் யாதொன் கறையும் அறியேன்.

யமபடர்கள் என்னைப் பிடித்து இச்சீரததில் பண்ணவேண்டிய நிய்ப்ளைகளையெல்லாம் செய்து, பின்பு இந்த யாதனைசீரத்தில் புகு வென்ற பிடிக்கும்பொழுது, உன்னைக் கொஞ்சமேனும் நினைக்கமாட்டேன். இப்பொழுதே உன் திருநாமங்களை உச்சரித்தேன். அடியேனைக் காத்தருள் வாய்.

* நீ எனக்கு அருள்செய்து நான் உன்னைப் பல்லாண்டு பாடின நாள் முதல் இனறுவரையில் உன் திருமேனியை மறந்ததில்லை. என்னை யமபடர்களின் கையில் காட்டிக்கொடுக்காயல் காற்பாற்று.

இந்தாம் பத்து.

என வாப்மொழிக்குப் பரிசுத்தியில்லாமையால் உன்னைத் துதிக்குத்தகாதவன். சும்மாவிருப்போமென்று பார்த்தாலும் பழகி ரஸமறிந்த என் நாக்கு, உன்னைத் தசீர மற்றொருவரைத் துதித்தறியாது. உன்னைப் போற்ற அனுச்சிரேன். அந்த நாக்கும் என் வசபபட்டு நிற்காது. இவன் மூடர் பேசும் பேசுசைப் பேசுகிறுவென்று நீ கோபித்தாலும், என் நாக்கின் பதட்டத்தை நான் பொறுக்கமுடியாதவன். காக்கவின் கொடிய வர்த்தையையும் ஸாதுக்கள் நற்சொல்லாகக் கொள்வரன்றோ?

தமக்கு அடிமைப்பட்டவருடைய சொல்லைப் பொறுத்தருளுகை
பெருந்தன்மையுடையவாக்குக் கடமையன்றோ? புள்ளிமானுக்கு ஒரு
புள்ளி ஏறுவதும் குறைவதும் குற்றமா?

“நன்மை தீமைகளைன்று மறியேன
நாரணுவன்னு மித்தனையல்லால
புனமையாலுன்னைப் புனருவம் பேசுப
ஒகழ் வானனறு கண்டாய் திருமாலே!
உன்னைமாறுன்னை யொனறு மறியேனே
வாதே நமோ நாராயணுவெனபன்
வனமை யாவதுன கோயிலில் வாழும்
வைட்டனை சினனாலும் வன்மை கண்டாயே.”

அ—து. நாராயணுவன்று கூபடிடுவதேயோழிய, நன்மை தீமை வெளிறுநறையும் அறிந்தெனில்லை. எனக்கு இயற்கைபாயுள்ள அற்பத் தனத்தால் வஞ்சகமான சொற்களைச் சொல்லி உன்னைத் துதிக்கிற உன்னை சினைக்கும் வழிகளில் ஒன்றையேனுமறியேன். ஓய்வின்றி நமோ நாராயணுவென்றே சொன்னேன். உன் கோயிலில் வாழும் வைஷ்ணவ ஜனாறதே எனக்கு மேனமையாயிருக்கும்.

உனக்கடிமையான என்ன வேலை ஏவ எங்கேதறுப்படாதே, சோறும் துணியும் நீ எனக்குக் கொடுக்கவேண்டியதில்லை. உன் ராஜகுலத்தின் பெருமையால் அவை அங்குக்கே ஜிடைக்கும்.

ஓதாட்டமும், பசுக்களும், தொழுவமும், குளங்களும், வயங்களும் பெண்டுபிள்ளைகளும் குறைவில்லாமல் அடியேன உன் திருவடியில் திரள் வகுக்குத்தொண்டேன. ஈடுடு மாணிடரோடு கூடுவது எனக்குப் பொறுத்த வில்லை. மற்றவர் விரும்பினாலேன்கென்ன?

உங் சித்ய விழுதியின் அழகைக் காணவேண்டுமன்ற ஆசையால் வார்த்தை குளாறி மயிர்ச்சிலிததுக் கண்ணீர் பெருகி; படுக்கையில் நூங்கை தொடுத்துவைத்தவனால்ல; அப்படி எனக்கு அருள்செய்வாய்.

2. கெய்க்குடத்தைப் பற்றிக்கொண்டு ஏறுகின்ற எதும்புகளைப் போல் என் உடம்பெங்கும் பரவி என்னையே இருப்பிடமாகக்கொண்ட வியாதிகளே! நீங்கள் பிழைக்கவேண்டுமானால் வேற்றத்திற்குப் போங்கள். எம்பெருமான் என் சரீரத்தில் பள்ளிகொண்டிருக்கிறார். அவருடைய பட்டணமான இவ்வாதமா முன்போலவல்ல. அவனுல் கார்க்கார்ப்பாட்டி ருக்கிறது.

எம்பெருமான் என் காப்பவாஸத்தைக் கழித்தருளினா. இந்திரி யங்களைத் திரியவொட்டாமல் நெருக்கிறார். சரீரத்தில் ஆசையை பொழித் தருளினார். யம்பாசங்களைத் தெறித்தார். இராவும் பகலும் தன் ஸ்வரூப த்தை எனக்கு உபதேசித்து, அதை அனுஷ்டானத்திற் கொண்டுவந்து சித்ய கைக்கர்யம் பண்ணும்படி என்னைக் கைக்கொண்டருளினார்.

முன் பாவங்களால் வளர்ந்த வியாதிகளே! நீங்கள் அழியாதபடி உபாயங் தேடுக்கள். இங்கே வரவேண்டாம், வரவேண்டாம். என்னை நெருங்கமுடியாது. இங்கே வரவேண்டாம். என ஆதமா எம்பெருமானுக்குத் திருக்கோயிலானதைப் பார்த்து அவமானப்படாமல் பிழைத்துப் போங்கள்.

எம்பெருமானை எழுந்தருளப்பண்ணி என் நெஞ்சியுள்ளே புகும்படி வேற்றுமையில்லாமல் அமைத்துக்கொண்டேன். கொடிய குறும்புகளைச் செய்யும் இந்திரியங்களே! தாமதிக்காமல் வேற்றிடத்திற்கு ஒடிங்கள்.

“உற்ற வறுபணி நோய்காருமக்கொன்று சொல்லுகேன் கேண்மின்.
பெற்றங்கள் மேய்க்கும் பிரானார் பேனுந திருக்கோயில் கண்ணார்.
அற்றமுறைக்கின்றே னின்னமாழுவினை காருமக்கிங்கோ
பற்றில்லை கண்ணார் நடமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே.”

அ—து. என்னை வாதனைசெய்யவேண்டுமென்று ஜிட்டியிருக்கும் கோய்களே! உங்களுக்கொரு வார்த்தை சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். நீங்கள் இப்பொழுது குடியிருக்கும் என் உடல் கண்ணபிரானுக்கு உகந்த திருக்கோலாயிற்று, கண்மர்களா? என்னை ஸ்ம்லாரத்தில் அழுத்தின உங்களுக்கு மறுபடியும் சொல்லுகிறேன். இங்கே சற்றேஹும் நீங்களிருக்க முடியாது. இப்பொழுதே நடவுங்கள். முன்போலவல்ல, எம்பெருமான் அதைக் கார்க்கின்றுன்னாரே?

எம்பெருமான் பிரம்மோபதீசம் பண்ணும் ஆசாரியனும் எழுங் தருளி என் ஶிரிருதயகமலத்திலுள் புகுஞ்து, அங்குள்ள தோஷங்களை நீக்கி, என் தலையின்மீது ஸ்தீ பாத முத்திரையை வைத்தருளினான். திருவாழியே! திருச்சங்கே! நாங்தகமென்ற உடைவாளே! சாரங்கமென்றவில்லே! கௌமோதகியென்ற கதையே! திக்பாலர்களே! உறங்கவேண்டாம், உறங்கவேண்டாம், உறங்கவேண்டாம். பெரிய திருவடியே! உறங்கவேண்டாம், விழித்துக்கொண்டிருந்து, எம்பெருமானுக்குத் திருப்பன்றிப்பறையாகிற என் சரீரத்தை கோக்கிக் காத்திடுக்கள்.

3. நீ புகுஞ்த விடங்களிலெல்லாம் நானும் புகுஞ்து உண்ணீச் சேவித்து துக்கச் சமூலான இந்தச் சரீரத்தில் இருப்பைப் போக்கிக்கொண்டேன். இனி உண்ணீ வேறிடத்திற்குப் போகவிடுவேனே?

உண்ணீச் சூழ்ந்துகொண்டேன். இனி வேறிடத்திற்குப் போக வொட்டேன். உன் இந்திரஜாலங்களால் நீ ஒளித்திடில் உன் பிராட்டியின் மேலாணை. நீ ஒருவரிடத்திலும் உண்மையைச் சொல்வதுமில்லை, நடப்பது மில்லை.

உனக்குக் கைங்கரியம் பண்ணும் பாக்யத்தைப் பெற்ற அடியேன் இனி வெளியிற போய் வேறொரு அல்ப மனிதனுடைய வாசவில் சிறப்பு உண் மேன்மைக்குக் குறைவன்றோ?

“காதம் பலவுந்திரிந் துழன்றேற கங்கோர் சிழுவில்லை நீரில்லையுன் பாத சிழல்லால் மற்றொருயிருப் பிடம் நானெனக்குங் காண்கின்றவேன் தாது சென்றூய் சூருபாண்டவர்க் காயக்கோர் பொய்ச்சற்றம் பேசிசென்று போகஞ் செய்தெங்கும் பினம் படுத்தாய் திருமாலிருநு சேலை யெந்தாய்.”

அ—து: வெகு தூரம் திரிந்தலைந்த எனக்கு அவவிடங்களில் ஒதுங்குவதற்கு ஓர் சிழுவமில்லை. குடிக்கத் தண்ணீருமில்லை. ஆராய்ந்து பார்த்தால் உன் திருவடி சிழுவொழிய மற்றொரு தங்குமிடத்தையும் காணேன்.

என் கால்களும் வைத்தவிடத்தை விட்டுப் போகவில்லை. உன்னிடத் திலுள்ள மிகுஞ்த அண்பால் கண்ணீரும் ஓய்வதில்லை. சரீரம் கட்டுக் குலைக்கு கடுங்கிக் குரலும் கொம்புவதில்லை. மழிர்க்கூச்சல் அடங்குவதில்லை. தோள்கள் விழுங்குபோயின. என் செஞ்சம் மபங்கித் தழிமாறுகிறது. இப்படி உன்னால் வாழும்படி முடிகுட்டாப்பெற்றவனுணேன். மற்ற எந்தத் தெய்வமும் இக்த ஸம்ஸாரமாகிற வியாதிக்கு மருங்தையறியாது. எனக்கு மறு பிறசி ஓராதாடி என்னைத் திருத்தி உன் கோயில் வாதவில் வாழும்படி அருள்புரிவாய்.

உன்னருளால் ஸம்ஹார ஸமுத்தகதிலிருந்து கரையேறின என்னைக் குறித்துப் பயப்படாதேயெல்லூ முத்திரையைக் காட்டியருளவேண்டும்.

இன்றைக்கு நாளைக்கென்று சொல்லிக்கொண்டே அழிந்த காலம் எத்தனை யுகங்களோ, கல்பங்களோ? இவ்வளவு காலத்திலே பிறவியெலும் யந்திரத்திலே அப்பட்டு சுற்றிக்கொண்டிருக்கேதேன் அதினின்றும் விடுபட்டு ஞானம் பெற்ற இன்று முதலாய் உன்னை வேற்றத்திற்குப் போக வைம்திப்பேனே? என் நெஞ்சம் உன்னிடத்தில் ஈடுபாட்டிருப்பதை கீழ்யாதவனே?

நான் காப்பத்திலிருக்கும்போதே உன்றுக் கைங்கர்யம் செய்வதில் ஆசை கொண்டிருந்தவன். இப்பொழுது என்னைத் தேடி வந்த உன்னை வேணித்துக்கொண்டேன் இனி போகவிடுவதுதங்கே?

4. (ஜீவர்களை திருத்துவதற்கும் திருக்குனவாகளை அடிமை கொள்ளகறும் பர விஷ்ணு ஸிபா அந்தாயாமி அர்சா அவதாரங்களான இடங்களில் எழுந்தருளி நின்ற எம்பெருமானுடைய கல்யாண குணங்கள் விளங்குவது திருப்பாதிகளிலே. அப்படி அவளை அனுபவித்து, அகற்கு விரோதிகளில் வெறுப்பாடும் அவனுடைய கைங்கர்யத்தில் ருகிணயையும் பெற்று, எல்லா ஆசைகளும் கிறைவேற்றுவின. இவ்வாழ்வாரைக் கண்டு எம் பெருமான, இவாககுச செய்யலேண்டிய காரியங்களைச் செய்து முடிக்க வில்லையேயென்று வருந்தினா. ஆழ்வார் அநைக்கண்டு “ஸ்வாமி! விரோதி கள் யாவும் ஒழிந்கன, விரும்புவது யாவும் கிடைத்தன, இனி எனக்காக ஸீர் செய்ய வேண்டுவது யாதொன்றுமில்லை. வருந்த வேண்டா” மென்கிறார்,)

என ஆதமாவுக்கும் என் உடமையான சரீரத்திற்கும் உன் சக்கரத்தின் திருவிலச்சினையை இடுவித்து, உன்னருளையே பிரயோஜனமாய் விரும்பானாரேன். அதுவும் கிடைசித்தது இனி திருவளளக்கருத்து என்ன?

“பறவையேறு பரம்புருடா கீடென்னைக் கைக்கொண்டபின் பிறவியனும் கடலும் வற்றிப் பெரும்பத்மானின்றதால் இறவு செய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளி இவேண்ண்றதால் அறவை யென்னு மழுதவாறுதலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டதே.”

அ—து. பெரிய திருவடிமேல் எழுந்தருளும் பரம புருஷா! ஸர் வரகூசனுன் கீ வேறு கதியற்ற என்னைக் கைக்கொண்டபிறகு பிறவியென் அம்படலும் வற்றிப் பெரும் பதவியாயிற்று. இவ்வாத்மாவை முடிக்கும் பரவக்காட்டில் கெருப்புப்பிடித்து வெந்தது. ஞானமிருதம் மேன்மேலும் இவள்ளமாய்க் காருகுகிறது.

அடியேன் உன் அபிமானத்தில் ஒதுக்கினவனுப்ப் பெற்ற நன் மையை இவ்வுலகத்தில் யார் பெறுவார்? பூதப் பிரேத சிகாக்களோம்போல் உருத் தெரியாமல் ஒளிர்து வந்து கிழே தள்ளி மேலே அழக்கும் உலகத் தாரின் பாவுமீல்லாம் மூச்சவிடவும் மாட்டாமல் ஓடிப்போய்ப் புதர்களில் ஒளிர்து கொண்டன.

திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து அழிருத்துதைக் கொடுத்துபோல் நான் உடல் உருகிவாய் திறந்து ஆராவமுதனை உண்ணைக் குடுத்து உள்ளே தேக்கிக்கொண்டேன். இனி கொடுமை செய்யும் யமதும் காலது கொடுக்கோல் செல்லுமிடங்களில் நெருங்கமாட்டான்.

பொன்னைப் பரிசுப்பதற்காக உரைப்பதுபோல் உண்ணை என் நாலினில் வைத்து மாற்றழியும்படி உரைத்துக் கொண்டேன். உண்ணை என் நெஞ்சில்! அமர்த்திக்கொண்டேன். அடியேனைபும் உனக்கு ஆளாக்கினேன்.

உன் வீரச் செயல்களில் ஒன்று தப்பாமல் யாவற்றையும் என் நெஞ்சிலுள்ளே ஏழுதிக்கொண்டேன். என் பக்கத்தில் எழுஷ்டருளி இனி நீ எங்கே போகமுடியும்?

உன் க்ருவடிகளை என் தலைமேல் கவத்தவனே! குவலயாபிடத்தை அழித்தவனே! மல்லரை மாய்த்தவனேயென்று திருநாமங்களை ஜபித்ததால் தழும்பேறின நாக்கையுடைய நான் உனக்குத் தகுத்தவனுபிரிகுக்கும்படி செய்துகொண்டாயே.

சேஷனிடத்திலும் கருடனிடத்திலும் அன்பை கவன்மாமல் என் மனத்துள் வந்து தங்கி என்னை வாழ்வித்தருளினும். உண்ணை இடைவிடது நினைந்து சின்று கெஞ்சு தளர்ந்து அண்ணீர் பெருக, கீழ்க்கூட சுன்றிகளையே நினைத்து நினைத்து இனைப்பாறினேன்.

குளிர்ந்த திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொள்வதை விட்டு ஓடிவந்து என் மனக்கடலில் வாழும் ஆச்சரியமான கந்தியுடையவனே! குல்யங்களை குணபரிபூர்ணனே! ஒப்பற்ற பாறத்தும் காலியமன்றலமும் பாஸ்தமும் உனக்கு ஏற்ற இருப்பிடமாய் இருந்தாலும், அவற்றைத் தள்ளிவிட்டு சீசனுன் அடியேன் உனக்குரிய வால்தானங்காய்க்குப்படுத்திக்கொண்டாயே. இது என்ன ஸெலாசில்யம்!

பெருமலையில் விளக்கும் பரிசுத்தமான கொடிபோல் தேவேநுவி யாய் என்னுள்ளத்தில் விளக்கும் ஜோதிவழியே! திருப்பாற்கடலையும் கீழ் வைகுண்டத்தையும் துவாரகையையும் தள்ளி விட்டு என்னிடத்தில் குழு கொண்டருளினேயே! இதென்ன கருணை.

“வேயர் தங்கள் குலத்துதித்த விட்டு சித்தன் மனத்தே
கோபில் கொண்ட கோவல்ஜீக் கொழுஷ் குளிர் முகில் வண்ணனை
ஆயரேற்றை யமர் கோவை யந்தனை தமமுத்துதிஜீக்
சாயைபோலப் பாடல்லர் தாழுமஜுக்காகளே.”

அ - ஆ : வேயர் குலத்தில் அவதரித்த பெரியாழ்வாருடைய மன
தில் திருக்கோயில் கொண் தெழுந்தகுளியிருக்கும் கோபாலதும், மேக
வண்ணதும், ஆபர் தலைதும், அமரர் கோமாதும், ஸனகாதி முனிவர்க்கு
அழுதும் போன்றவனுமான எம்பெருமாஜீ இதத் திருமொழியான் பாட
வல்லவர், சிழல்போல் எம்பெருமாஜீ எப்பொழுதும் அண்டியிருக்கப்
பெறுவார்.

இவ்வாழ்வாருடைய திருப் பாசரங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒப்பின்றி
விளங்கியும், எம்போன்ற ஸம்ஸாரிகளுக்கு நாலாம் பத்து, காங்காம் திரு
மொழியான ‘நாவ காரியம்,’ ‘ஆணசவாய்ச் சென்ற’ (4, 5), ‘காகங்கரையுடை’
(4-6), ‘துப்புடையரை’ (4-10), ‘வாய்க்குத் தூய்மை’ (5-1), ‘வெய்க்
குட்டதை’ (5-2), ‘துக்கச்சமுலி’ (5-3), ‘செநங்கியோங்கு’(5-4) என்ற பாச
ரங்கள் எப்பொழுதும் அனுஸாதிக்கத் தகுந்தனவ.

யோசியாழ்வார் திருவாழக்ஞோ சுரணம்.

இண்டாள் வைபவம்.

பெரியாழ்வார் திருந்தவனக் கைங்கரியம் செய்துகொண்டிருக்கும் பொழுது ஒருநாளில் திருத்துழாய்ப் பாததி அமைப்பதற்காகக் களைக் கொட்டைக் கொண்டு கொத்தும்பொழுது, முன்பு திரேததாயுகத்தில் ஜனக மஹாராஜன யாக பூமியை உழுகையில் கலப்பை நனியிலிருந்து, ஸ்ரீ தேவியின அமசமாய் ஸ்வைத் அவதரித்ததுபோல, இவவாழவார் கொத தின சிலத்திலிருந்து ஸ்ரீதேவி பூதேவிகளின் அமசமாய ஓர் குழந்தை, கனி பிகத்தில் 97 வருஷங்களுக்கு மேல்செல்லா சின்ற நள^{கு} ஆடிமீ சக்ல பக்ஷம் சதுர்த்தசி செவவாய்க்கிழமை பூரங்கூத்தாம துலாலக்ஞத்தில் திரு வவதாரம் செய்தாள். அதைக் கண்ட ஆழ்வார் அுகமகிழ்ந்து உடல் பூரித்து, அவளைத் தன் மகளாய்ப் பாவிததுக் கோதை யென்று திருநாமமிட்டு, தன அயிரைப் போல் வளாதது வந்தார். தானே அவனுக்குப் பஞ்ச ஸமஸ்காரங்களைச் செய்து, எம்பெருமானுடைய கல்யாண^{கு} குணங்களை உருதேசித்து வந்தார்.

அந்தப் பெண் பால்யம் முதல் ரங்கநாதனுடைய திருவடிகளிலே வரவரப் பெருகும் பக்தியுடன் மதிஞாவாக்குக் காயங்களால் அவரையே போற்றி, வேறு ஞாபகமின்றி அவரிடத்திலேயே நாடின மனத்துடன், விஷ்ணு சித்தர் வட பெருங் ரோயிலுடையானுக்குச் செய்துவரும் திரு மாலை கைங்கரியத்தைத் தானும் இயன்ற வரையில் செய்து வந்தாள். அவரையே தனக்கு மனைனாகக் கோறி, அவருக்குத்தான் எவ்விதத்திலும் தகுந்தவளேயென்று பாவிததுச் சிறந்த ஆடையாபரணங்களால் அலங்கரித துக் கொண்டு, ஆழ்வார் யீடிடிலில்லாத வேலையில் அவா கட்டி வைத்திருக்கும் திருமாலையைத் தானெடுத்து சூடிக்கொண்டு கண்ணுடியில் தன்னும் கைக் கண்டு களித்து, எம்பெருமானுக்கு நான் போக்யமானவளேயென்று அவர்கள் வருவதற்கு முன் மலர் மாலையைக் கழற்றி முன்போலவே நலுங் காமல் பூங்கூடையில் வைத்து வந்தாள். அப்படிச் சூடின மாலையை ஆழ்வார் ஸ்வாமிக்கு சாத்திவர, பெருமானும் அதை வெசு ஆணங்தத்துடன் ஏற்றருளினார். இப்படிப் பலராள் கழிந்தபின் ஆழ்வார் ஏதோ ஒரு காரி யத்தை நினைத்துக் கொண்டு திடீரென்று வீட்டிற்குத் திரும்பிவந்து கோதை செய்ததைக் கண்டுவிட்டார். பகவானுக்குப் பெருத்த அபசாரம் செய்த தன் பெண்ணைக் கோபித்துக்கொண்டு “குழந்தாய்! என்ன காரியம் செய்தாய்? எம்பெருமானுக்கன்றி இது நம்போனியறகுத் தகுமோ? நமது சேர்க்கையால் அசத்தமான இம்மாலை ஸ்ரீவேஸ்வரனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கத் தக்கோ? மஹா அபசாரம் நோந்ததே. இதனால் நமக்கு என்ன தீங்கு

வருமே? இனி இப்படிச் செய்யாமலிருக்கக்கூடவா” யென்று கண்டித்து விட்டு வேறு மாலையைக் கட்டி எப்பொருமானுக்கு ஸமாப்பித்தார். அது கோபாலனுக்குத் திருவளமில்லாமல் எப்பொழுதும்போல் மனங் கமழு வில்லை. அன்றிரவில் ஆழ்வாருடைய கணவில் பகவான் தோன்றி, “ஓய்! இன்றைக்கு நீர் சிறிதும் மனமில்லாத மாலைகளை நமக்குக் கொண்டுவாச்தடை” எனன், ஆழ்வார் “ஸ்வாமி! வழக்கப்படி கட்டி வைத்திருக்க மாலை யைத் தேவரடிமைச் சிறு பெண் அறியாமையால் எடுத்து சூட்டிக்கொண்டாள். அவளைக் கண்டித்து வேறு மாலை கட்டிக் கொண்டுதேன். இந்த மஹா அபசாரத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டு” மென்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். ஸ்ரீபதி “ஓய்! நீர் உமது ஞானக்கண்ணால் இதைப் பார்த்ததில் கீட்டோ. அவளை யரென்று நினைத்தீர்? நமக்குச் சூடிக் கொடுக்க வந்த சுடர் கொடியென்று அறியவில்லையே. இது நெடுநாளாய் நடந்து வருகிறது. அவள் சூடிக்கொடுத்த மாலையே நமக்குத் திருவுளம். இனி எப் பொழுதும் அப்படியே நடக்கட்டு” மென்று உத்திரவிட்டு மறைந்தார்.

ஆழ்வார் எழுந்து தான் கண்ட கனவை சினைத்துப் பிரமித்து, அது வரையில் தன் சூழ்நிதையென்று எண்ணியிருந்தவளோப் பிராட்டியென்று அறியாமற போன்றுமேயென்று வருநதி, எம்பெருமானுக் குகங்க திருமக ளென்று போற்றினா. அன்று முதல் தான் கட்டும் மாலையைக் கோதை நாச்சியார் முன் வைத்து சூடிக்கொள்ளும்படி வேண்டி அதை எம்பெரு மானுக்குச் சாற்றி வர்தாா. அக்காரணத்தால் கோதை நாச்சியாருக்கு, வைல் லோகங்களுக்கும் தாயாய் ஆண்டுவரும் லக்ஷ்மியின் அவதார மென்றது பற்றி ஆண்டாளென்றும், கேசவதுக்குரிய மஸ்மாலையைத் தான் சூடிப் பிறகு அவர்க்குக் கொடுத்ததால் சூடிக் கொடுத்த நாச்சியாரென்றும் பெயா வாயந்தது.

மங்கைப்பருவம் வந்து, ஆண்டாள் கண்ணனிடத்தில் கோயிகள் காதல் கொண்டு அவனுடைய பிரிவைப் பொறுமல் அவளையடைய நோன்பு நூற்றுக் கங்களுடைய மனோபாவத்தையும் காத்தையும் வெளியிட்டது போல், நானும் நோன்புநாற்றுத் தன் உட்கருத்தைத் திருப்பாவை, நாச்சியார் திருமொழி பென்ற திவ்யப் பிரபந்தங்களின் மூலமாய் ஸங்கிதியிலே விண்ணப்பஞ் செப்தாள்.

இப்படியிருக்கையில், பெற்றோர் இவளுக்கு விவாஹம் செய்யும் பருவம் வந்ததென்ற இவளுக்கேற்ற கணவன் யாரோவென்று வைகிப்பட்டுப் “பெண்ணே! நீ யாருக்கு வாழ்க்கைப்பட விரும்புகிறோ” யென்றனர். ஆண்டாள், “மானிடவற்றென்று பேச்சப்படில் வாழ்கில்லே” எனப்பட்டர், “பின்னை யாறாக் கோறியிருக்கிறோ” யென்றார். கோதை “உபய விழுதி

நாதனுக்கே நாலுவரிய”வளௌன, விஷ்ணுசித்தர் திகைத்து அவளுடைய அவதார ரஹஸ்யத்தை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு “அம்மணி! நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளிலும் விளங்கும் எம்பெருமான்களில் உன் மனம் யாரிடத்தில் ஆழ்ந்து விற்கிற”தென்றார். நாசியார் “அவர்களுடைய வைபவங்களை விரிவாய் ஸாதிதருளவேண்டு”மென, பட்டர்பிரான் அப்படிச் செய்து வருகையில், வடமதுரையில் விளங்கும் கண்ணுடைய வரலாற்றால் மயிர்க்கூச்சலும், திருவேங்கடத்தானுடைய வைபவத்தால் முகமலாச்சியும், அழகருடைய புதூரல் அகமகிழ்ச்சியும், திருவரங்கச் செல்வஜுடைய மஹிமையால் தன்னை மறந்த ஆண்டமும் உண்டாயின. பிறகு எம்பெருமான்கள் எல்லோரும் ஆண்டாளின் ஸ்வயம்வரத்தை நாடி ஸ்ரீ வில்லிபுத்துருக்கு எழுந்தருளி அவளுடைய ஞானக் கண்ணிற்குத் தோன்ற, அவள் ரங்கநாதனிடத்திலேயே மனதைச் செலுத்தி அவனுக்கே தன்னை அர்ப்பணஞ்சு செய்தாள்.

அதை யறிந்து, நம்பெருமாள் இவளை மனம் புரிவதெட்டியென்று ஆழ்வாரா கவலை கொண்டிருக்க, ரங்கநாதன் இவருடைய கனவில் தோன்றி “ஆழ்வாரே! உமது திருமகளைப் பெரிய கோவிலுக்கு அழைத்துக் கொண்டு வந்து நம்மிடத்தில் ஒப்புவிடு” மென்றருளினா. விஷ்ணுசித்தர் மஹாபாக்யமென்று அப்படியே ஸ்ரீ வில்லிபுத்துரிவிருந்து திருமணத்திற்குப் புறப்பட ஏற்பாடு செய்துகொண் டிருக்கையில், ஸ்ரீரங்கத்திலுள்ள கோவில் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் பரிஜனங்களுக்கும் பகவான் ஸ்வப்னம் ஸாதித்து “நிங்கள் என் ஸகல விருதுகளையும் மர்யாதைகளையும் நவரதனப் பல்லக்கையும் ஸ்ரீ வில்லிபுத்துருக்கு எடுத்துக்கொண்டு சென்று, விஷ்ணு சித்தரின் மகளான ஆண்டாளை ஸர்வோபசாரத்துடன் இங்கே அழைத்துவாருங்க” என்று உத்திரவிட்டார். அவர்கள் அப்படியே சென்று பெரிய ஆழ்வாரிடத்தில் நம் பெருமாளின் அருளப்பாட்டை விண்ணப்பனு செய்து, எல்லோரும் வெகு ஸம்பிரமததுடன் அந்தத் திருப்பதியில் விளங்கும் வடபெருங் கோயிலுடையானுடைய அனுமதிபெற்றுப் பிரயாணமாயினர். அதைக் கேட்ட வல்லபு பாண்டியனும் கல்யாண மஹோத்ஸவத்தை நடப்பித்துத் தானும் கடைத்தேற விரும்பி, வில்லிபுத்துரையும் ஸ்ரீரங்கத் தையும் ஸ்ரீ வைகுண்டத்தைப் போல் அவங்கரிக்கக் கட்டணியிட்டு, சதுரங்கபலத்துடன் ஆழ்வாரைப் பின் தொடர்ந்தான.

‘ பிறகு ஆண்டாளை மணிச் சிவிகையில் எழுந்தருளப்பண்ணிப் பட்டரும் மன்னவனும் இருபுறத்திலும் ஸின்று “ஆண்டாள் வந்தாள், சூழிக் கொடுத்த சுடற்கொடி வந்தாள், பட்டர் பிரான் புதல்வி வந்தாள், சுரும்பார். குழந்கோதை வந்தா”என்று விருதுகளைக் கூறிக்கொண்டு பெரிய கோவிலை யடைந்து நம்பெருமானுடைய முன் மண்டபத்தில் கோதை நாக்கி.

யாரை சிறுத்திப் பெருமாளை வேலிக்கப் பண்ணினார்கள். இரும்பைக் காங்க மிழுப்பதுபோல் ஆண்டாள் ரங்கநாகஜுடைய திருமேனியின் சௌந்தரியத் தால் இழுக்கப்பட்டு, திருவரங்க திருச்செல்லவுடைய ஸங்கிதியில் தானே சென்று ஆணதக்கடலிலாழுந்து தன் கணவனுக்கு சித்ய கைங்கரியம் செய்யக் கருதிப் பாம்பீனையை மிதிததேறப் பரம்புருஷவுடைய திவ்ய மங்களா விக்ரஹத்தில் மின்னற் கொடிபோல் கலந்து மறைந்தாள்.

அந்தத் திவ்ய வேவையை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் எல்லோ ரையும் பார்த்துத் திருவரங்கமுடையான் அரச்சக முகமாய் ஆழ்வாரை அருளப் பாடிட்டு,

“ஓயி கீஷரஸமுத்ரராஜீனாபோல் நீரும் நமக்கு மாமனுராய்விட்டீர் கானு” மென்று ஸங்கிதி மரியாதைகளைக் குறைவறை செய்வித்து, வில்லி புத்தார் பெருமாளுக்கே கைங்கரியம் செய்துகொண்டிரு மென்று விடை கொடுத்தனுப்பினார்.

ஆழ்வாரும் வல்லபதேவனும் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தாருக்குத் திரும்விவந்து ஆண்டாளுடைய திவ்ய மங்களா விக்ரஹத்தை அங்கே ஏறியருள் பண்ணி வைத்தார்கள். சூடிக்கொடுத்த நாசசியா இந்த விழுதியில் எழுந்தருளி விருந்தது தினுனகு வருஷங்களேயாகும்.

திருப்பாவை.

பாசிஷ்டத்ஸாரமாகிய இதற்குப்பட்டரும் உய்யக் கொண்டாரும் தனி யன்களை அருளிச் செய்திருக்கிறார்கள். இதற்குப் பொரிய வாசசான் பிள்ளையின் மூவாயிரப்படி வியங்யானமும் அருப்பதனினக்கழும் சுதந் ஸதவம் தொட்டயாசாரி யராளிச்செய்த ஸ்வாபதேச வியாக்கியானமும் உண்டு.

தேற்மே ஆதமாவென்ற ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஆதமாவின் ஸ்வரூபத் தை உள்ளபடி யறிந்த மறைவிகளுக்கும், பாவதத்திற்கும் பரமானுவிற்கு மூளை பேதமுண்டு. அதை ரிவிகளுக்கும் ஆழ்வாகளுக்கும் அவ்வளவு பேதமுண்டு, ஆழ்வார்களுக்கும் பெரியாழ்வாருக்கும் அத்தனை பேதமுண்டு; பெரியாழ்வாருக்கும் ஆண்டாளுக்கும் அத்தனை பேதமுண்டு, ஸம்ஸாரத்தில் அநாதிமாயையால் உறங்குவிறவர்களை எழுப்பி எம்பெருமான் தானே தன் ஜீக்காட்டக் கண்டார்கள் ஆழ்வார்கள், விவன் தானே சென்று எம்பெரு மானை எழுப்பித் தன் குறைவை அறிவித்தாள். ஆகையால் இவருக்கே சுற்றம், மேலும், புருஷன் புருஷீனக் கண்டு ஸ்வேஷங்கு செய்வதிலும்

ஸ்தீரி புருஷனைக் கண்டு ஸ்நேஹங்கு செய்வதே விசேஷம். ஆழ்வார்களைக் காட்டிலும் கண்ணனிடத்தில் பரமபக்தியுடைய ஆண்டாள் அருளிச் செய்த திருப்பாவையின கருத்து யாதெனில், மாகழி நீரோடுவதென்ற ஒரு காரணத்தைக் கொண்டு நோன்பென்ற சலுகையால் எம்பெருமான் பக்களிலே சென்று “உனக்கு அடிமையான இநத ஆத்மா கெடாதபடி இதன் ஸ்வரூபத்திற்குத் தகுந்த கைங்கரியத்தை ஸியமித்து எக்காலத்திலும் அதே இயற்கையா யிருக்கும்படி அருள வேண்டு” மென்பதே. ஆண்டாள் யொவனத்தை யடைந்து கண்ணனையே மணஞ்சு செய்ய விரும்பி அந்தப் பாக்கியத்தைப் பெறத் தரமதித்ததால், கவலை கொண்டு இப்படி இவனுடன் கலந்தனுபவித்வர் முன்பு திருவாய்ப் பாடியில் பிறநத கோபிமாரன்றோவென்று, அவர்கள் அவனுடைய ஸீலைகளைச் சொல்லிச் செய்து தங்களுடைய நுக்கத்தைப் போக்கினது போல் தானும் அந்தக் கோபிகள் செப்ததை அனுஸரித்து ஆனந்த மடைகிறார்கள். இவனுடைய பக்தி விசேஷத்ததால் தான் அக்காலத்தில் இருந்த திருவாய்ப் பாடியே வில்லுபுததூரென்றும் உண்மையாய் அனுபவித்தவர்.

கண்ணன் கோபி மானர மயக்கிக் கெடுக்கிறுனென்று கோபாலர்கள் அபபெண்களைக் கொண்டு போய ஸிலவறைகளில் அடைத்தார்கள். கண்ண ஆடைய ஸியமனத்தால் மழை பெய்யாமல் பஶக்களும் கோபாலர்களும் துன்ப மடைந்தார்கள். அபபொழுது அவாகள் “நமது பெண்களைக் கொண்டு மழை பெய்யும்படி ஓர் நோன்பு நூர்ப்பிக்க வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய உபகாரங்களைச் செய்வதற்கு கண்ணனே உரியவனே” என்று பெண்பிள்ளைகளை அவனிடத்தில் ஏப்பு வித்தாகள். அவா “பெண்களே! ஸீங்களெல்லோரும் இப்பொழுது போய் நித்திரை செய்து, இரவின் பின் பாகத்தில் என்னை எழுப்புங்களா. நோனபிற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வோ” மென்று எப்பின்னைப்பிராட்டியின் திருமாளிகைக்குசென்றா. பெண்களும் விடுகளில் தூக்கம் பிடிக்காமல், முந்தி விழித்துக்கொண்டவாகள் கண்ண ஆடைய குணங்களையும் ஸீலைகளையும் நினைத்து எழுந்திருக்க மாட்டாதே கிடக்கிறவர்களைத் தனித்தனியே சென்று எழுப்பி, எல்லோரும் கூடிந்துகோபருடைய திருமாளிகைக்குச் சென்று குண்ணை எழுப்பித தங்களுடைய கோறிக்கைகளைத் தெரியிக்கிறார்கள்.

நாச்சியார் திருமொழி

இதையும் உடனிதைத் ஸாரமென்று சொல்வதுண்டு. இதற்குத் திருக்கண்ணமங்கையாண்டாலுடைய தனியன் காணப்படுகிறது. இதிலுள்ள 14 பத்துவளிலும் நாச்சியார் கண்ணனிடத்தில் கொண்ட காதலையும் அவனை அடைய விரும்பி அகனுல் தான் பட்டபாடுகளையும் பலமுறையாய்த் தெரிவிக்கிறார்கள். இது வெளிப்படைக்கு சிருங்கார மூரமாயிருந்தாலும், ஜிவேசவர ஸம்பந்த மென்ற திறவுகோலால் உள்ளுறைப் பொருள் (ஸ்வாபதேசம்) பொருந்தின தென்று நமது ஆசாரியர்கள் விஸ்தாரமாய் வியாக்கியானஞ் செய்திருக்கிறார்கள். ஆழ்வார்களே பிராட்டியின் தலையை அடைந்து தங்களுடைய அனுபவத்தை வெளியிட்டிருக்கும்பொழுது சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாரைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

1. கண்ணலுக்குத் தன்னிடத்தில் கருகிண்ணுண்டாகித் தன்னை வந்தடையும்படி செய்வாயென்று அவனுடைய அருகமைப்புதல்வனுண மன்மதனை வேண்டுகிறார்கள்.

2. சிறுமியர் கண்ணனைத் தங்களுடைய மனக்கோயிலில் வந்து சூடியிருக்கும்படி வேண்டுதல்.

3. கண்ணியரோடு கண்ணன் விளையாடல்.

4. கண்ணன் வந்து கூடுவதின் குறியடி.

5. அவன் விரைவில் வந்து தன்னைக் கூடும்படி கூவென்று குயிகீல வேண்டுதல்.

6. மதுகுதினன் தன்னை வந்து மணம்புரிந்து அதுக்கிரவித்த தாகத் தான் கண்ட கனவைத் தோழிகளுடன் சொல்லுதல்.

7. கண்ணதுடைய திருக்கையில் விளங்கும் பாஞ்சஜுன்யமென்ற சங்கை அவனேனுடு சுற்றமாக்குதல்.

8. மேகங்களை அவனிடத்தில் நூது விடுதல்.

9. திருமாலிருஞ்சோலையில் விளங்கும் எம்பெருமானைப் போற்றுதல்.

10. கண்ணதுடைய கடனசித்தத்தையும் தலையில்லாமலைய யும்ளடுத்துக் சொல்லி, கோவை மனுட்டி முல்லைப் பிராட்டி யென்று மலர்களையும் பாடும் குயில்களையும் கணமா மயில்களையும் மழையையும் கடனையும் உலியகுமத்து முறையிடல்.

11. திருவரங்கத்துக் செல்வனிடத்தில் தான் வைத்த தீராக காதலைத் தெரியித்தல்.

12. அவன் தன்னிடத்தில் கடாகூதம் புரியாததால் அவனிருக்கும் ஊசில் தன்னைக் கொண்டுபோய்விடுக்களெனத் தமிழ்வரை வேண்டுதல்.

13. அவனுடைய பிரிவை ஆற்றுமல் தாபத்தை ஸஹிக்காமல் அவனுடன் ஸம்பந்தப்பட்ட பிதகவாடை, துழாய்மாலை, திருவதாரத்தி லிருந்து பெருகும் அழுதம், பாததூளி முதலிய பொருள்களைக் கொண்டு வந்து, வேட்கையைத் தீர்க்க வேண்டுதல்.

14. இந்தப் பத்தில் ஒவ்வொன்றிலும் முதலிரண்டடிகளில், இவ்விதமான லகூணங்களையுடைய ஒருவனைக் கண்மரோவன்று நாக்கியார் கேட்க, மூன்றாவது நாலைவது அடிகளிலும் “ஆம், அவனைப் பிருந்தாவனத் தில் கண்டோ” மென்று பிறர் உத்தரமளித்ததும் வெகு அழகாய் வர்ணிக்கப்படுகின்றது.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

THE KUPPUSWAMY SASTRI
RESEARCH INSTITUTE, MYLAPORE
MADRAS-500 004

குலசேகராழ்வார் வைபவம்.

நற்றெட்டுத் திருப்பதிகளில் பதின்மூன்று தன்னுள் அடங்கி யிருக்கப் பெற்ற ரோடேசத்தில் கோழிக் கூடென்ற ராஜானியில், இவ்வாழ்வார் திருத்திரதனென்ற அரசனுடைய மௌன்தராய்க் கணியுகம், பிறங்க 28-ம் வருஷமான பராபவ ஸம்வதஸரம் மாசிமீ சக்லபகா துவாதசி வியா முக்கியமை புனர்வஸூர நஷ்டத்திரத்தில் அவதரித தருளினார். தன் சிலை மைக்குரிய வித்தை கீலகளையும் இளவுயதிலேயே கற்றுத் தேர்த்து, சிகர்த்தி வாய்ந்து குலசேகர என்ற பெயரூடன் இளவரசப் பட்டம் சூட்டப்பெற்றார். பிறகு சதுரங்க கணியபத்துடன் திக்கிழையஞ் செய்து, சோழ பாண்டிய மன்னர்களை ஜயித்துக் கீழ்ப்படுத்திக் கொல்லிகாவலன் கூடலாயகன் கோழிக்கோன குலசேகரனென்ற விருதுகளைப் பெற்று விளங்கினார். பிறகு அரசன் ராஜ்யத்தை இவரிடத்தில் ஒப்புவித்துத் தபோவனத்திற்குச் சென்றான். காலக்கிரமத்தில் இவ்வாழ்வார் ஒரு ராஜ கண்ணைய மணம்புரிந்து நீளாதேவியின் அமிசமான ஒரு பெண்ணையும் திருத்திருக்கனென்று பெயர் வாய்ந்த மகளையும் பெற்று விதிப்படி இல்லறம் நடத்தி வந்தார். பாலியம் முதல் லோகவிதையங்களில் பற்றில்லாமல், பரதைவம் யாதென்று சிசாரிபதிலேயே நாடின புத்தியுடன் பல மதங்களையும் பல நால்களையும் பரிசோதித்து, முடிவில், செங்கமலக் கண்ணான திருமாலே பரம்பொருளென்றும் கடைச்சேதமும் உபாயமென்றும் சிர்னாயம் செய்துகொண்டார். அப்பொழுது பரவாஸூர தேவதுடைய ஆக்கிரையால் சேனைமுதலியார் இவ்வாழ்வாரிடத்திற்கு வந்து பஞ்சஸம்ஸாரஞ் செய்வித்து தத்துவப் பொருள் விளங்க உபதேசத்துச் சென்றார்.

குலசேகரப் பெருமாள் மஹா விஷ்ணுவின் பத்து அவதாரங்களில் சக்காவர்த்தி திருமகனிடத்தில் ஈடுபட்டுத், திருவரங்கம் திருவேங்கட மென்ற திருப்பதிகளில் விளங்கும் எம்பெருமான்களிடத்திலும் ஏது பெருகி, வேதநூபமான ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தையே எப்பொழுதும் கால கேஷபஞ் செய்துகொண்டு, தன் திருவாராதனத்தில் எழுந்தருளின ராம கிருஷ்ணமூர்த்திகளுக்கு கூலை உதவுவங்களையும் வெகு சிறப்பாய் நடத்திக் கொண்டு, தன்னை நாடிவரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களையும் பாவதர்களையும் விசேஷமாய் உபசரித்துப் பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்தார்.

ஒரு நாள் ஸ்ரீமத் ராமாயண காலசேஷபம் செய்துவருகையில், காதுஷ்ணத்தியர் பெருஞ்சேனையுடன் ஜனஸ்தானத்திலிருந்து வந்த ராமனை எதிர்க்க அவர், இனைய பெருமாளைப் பிராட்டிக்குக் காவலாய் ஆச்சிரமத்தில் வைத்து கிட்டுத் தான் ஒன்றியாய்க் கோதண்டபாணியாய்ப் பதினாலாயிரம் வெண்கலத்தேர்களில் கடல் போல் வந்ததிர்த்த ராக்ஷஸர்களை கோகிள்

சென்று ரென்று சொல்லக் கேட்டார். ஸ்ரீம பிராஹுடைய அவதார சேஷ்டிதங்களில் ஈடுபட்டுத், தன்னையும் உலகத்தையும் முற்றும் மறந்து, நெடுநாளுக்கு முன் நடந்த செயல்கள் அப்பொழுதே நடப்பதாய்ப் பாவித்து “ஐயோ எம்பெருமானுக்கு இப்படி ஆபத்து நேரும்பொழுது அவரை ஒண்டியாய்ப் பூக்கொடிய அரக்கர்களின் கையில் காட்டிக்கொடுத்து விட்டேனே. என் இராச்சியமும் சேனையும் எதற்கென்று படைத்தே” என்று பதறி, உடனே சேனுதிபதிகளைப் போருக்குச் சித்தமாய்ப் படைகளை அணி வகுத்துக் கொல்லும்படி கட்டினையிட்டுத் தானும் போர்க்கோலத்துடன் கடுவேகமாய் ஜனஸ்தானத்தை நோக்கிக் கொண்றார். எல்லோரும் அதைக் கண்டு திடுக்கிட்டு, இதென்ன விபரீத மென்று திகைத்து சிற்கையில், அதி சாதுர்யமுள்ள அந்தப் பெளராணிகர் அவருடைய மனோபாவத்தைக் கண்டறிந்து ஸமயோசிதமாய் “ஜாக்ரீமணன் பிறருடைய உதவியின்றித் தான் ஒண்டியாகவே கோதண்டத்தை மண்டலாகாரமாய் வளைத்துப் பாணவர்ஷிங்களால் ராக்ஷஸ ஸௌஷியத்தை ஒரு நொடியில் யமலோகத் திற்கலுப்பி ஆசிரமத்திற்குத்திரும் பிவருங்கால் வைதேகி அடங்காமலிழ்ச்சி கொண்டு அவருடைய சிரமத்தைத் தணிக்கவிரும்பி இருக்கத்தழுவினு” என்ற சுலோகத்தை எடுத்துச் சொன்னார். அதைக் கேட்ட குலசேகரரும் பரமானந்த மணைந்து தன் பிரயாணத்தை சிறுத் தினார். அன்று முதல் அந்தப் பெளராணிகர் ராமனுக்கு விழுயம் நேருமிடங்களை விரித்துக் கூறியும், துயரமும் ஸங்கடமும் நேருமிடங்களைச் சுருக்கியும் சொல்லி வந்தார். ஒரு நாள் அவர் வேறு காரியமாய்ப் போய்த் தன் மகளைக் காலகூஷபஞ் சொல்லவனுப்பினார். அரசனுடைய மனோபாவத்தை யறியாத அச்சிறுவன், சீதா பிராட்டியை தசமுகன் எடுத்துப்போனதையும் அவள் பரிதாபமாய்ப் பிரலாபிப்பதையும் விரித்துக் கூறி உபங்யாஸஞ் செய்தார். அதைக் கேட்டவுடன் குலசேகரப் பெருமானின் மனம் கொதித்து உடல் பதைத்து, “அடியேன் இருக்கையில் இந்த சீசன் என் தாயை இப்படித்துணிந்து தொட்டெடுக்கவும் அவள் கதறியழவும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் என் ஜன்மத்தைச் சட வேண்டும்; இப்பொழுதே அவன் ஸங்கைக்குச் செல்லாமுன் தடுத்துப் பங்கு வர்க்கங்களுடன் போரில் அவ்வரக்களையழித்து, இலங்கையைத் திடலாகச் செய்து, என்மாதாவை மீட்டு வருவே” என்று ஆயுதபாணியாய்ப் படையுடன் ஸங்கையை நோக்கிச் சொல்லப் புறப்பட்டார். எல்லோரும் பெருங்கவலை கொண்டு, இது எப்படி முடியுமோ வென்று அவரைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். குலசேகராழ்வார் பெருங்கடலை நின்திக்கடக்க நிச்சயித்து நீரில் இறங்கிக் கழுத்தளவு தூரம் பேன்பொழுது தாசரதி, இவருடைய பக்கியையும் உறுதியையும் கண்டு வியந்து, அங்கமயத் தில், இவரை வேறு விதமாய்த் தடுக்க முடியாதென்றறிந்து, வீதாவியேத ராய் இனைய பெருமானுடன் ஆழ்வாருக் கெதிரில் வந்து ஸேவை ஸாதித்து

“எனிப்படிப் பதறுகிறீர்? நாம் அரச்சுடுதன் போர்ப்புகின்ற அவர்களை வேறு த்துத் தெளியை மீட்டு வந்து விட்டோம். கல்லூரி வேண்டாம். திரும்பிக் கொல்லு” மென்று ஆற்றல் செய்து மறைந்தார்.

இப்படி எம்பெருமானுடைய கல்யாண குணங்களைக் கேட்டுக் கேட்டு அவைகளில் ஆழ்த் தன்மையைவராய்ப், புராணங்களில் பூலோக கலை கண்டமென்று கொண்டாடப்படும் உபயகாவிரி எடுகில் கிளக்கும் திருவரங்கத்தின் மஹிமையை நினைத்து நினைத்து, அத்திருப்பதிக்குச் செல்வேன், செல்வேனன்று ஒவ்வொரு நாளும் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். ரங்க சௌத்திரத்தில் பிறப்பவர்களே பாக்கிய சாலிகள். அந்தலத்தைக் கண அம் மிதிக்கவும், அங்குள்ள அடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்யவும், திருவரங்கத் திருச் செல்லவேனைக் கண்ணார்க் கண்டு செய்கிக்கவும் எனக்குக் கிடைத் திருமே? எனக்கே நாளைப் போகாமலிருப்பேனே? அரங்களைக் காலைமல் உயிர் தரிப்பேனேவென்று இவர் பதறுவதைக் கண்ட மங்கிரிகள் ‘இவர் நம் பெருமானைச் சேவிக்கக் கெண்றால் அதை விட்டு அலை’ ரென்று நிச்சயித்து, அந்தப் பயணத்தைத் தடுப்பதற்கு, ஒவ்வொருநாளும் பாகவதர்களையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் இவர் புறப்படும் போதெல்லாம் எதிரில் வரக் கூடிய செய்தார்கள். திருமலை 60,000வருடங்களாய் ஆராதிக்கும்புண்ணியத்தைக் காட்டிலும் ஒரு பாகவதரைப் பூஜிக்கும் புண்ணியமே எவ்வளவோ மேலான தென்றிந்த ஆழ்வார், ஸ்ரீரங்க யாததிரையை சிறுத்திப் பாகவத கைகளியம் செய்து வந்தார். வரவர் அரசனுக்கு வைஷ்ணவர்களிடத்தில் ஒன்றி வளரும் பக்தியையும், அவர்களுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்வதற்காகத் தன்னையும் ராஜ்யத்தையும் அவர்களுக்கு ஆப்பணாகு செய்வதையும் கண்டு, மங்கிரிகள், இந்தப் பிதம் தலைக்கேறி விட்டால் மீமரசனுக்கும் நாட்டிற்கும் பெருக் கெடுதி நேருமென்று அஞ்சித்துருபாயான் கூடிய செய்தார்கள். ஸ்ரீராமங்கி மஹோத்ஸவம் வெகு சிறப்பாய் ஈடக்கும் பொழுது, ஓர் நவரத்தினா மிகழுத்த ஹாரத்தையெடுத்து ஒனித்துவிட்டுப் பின்பு பெருமானுக்கு அலங்காரருக்கெய்யும்பொழுது அதைக் காணேன்மெயென்று கூக்குர விட்டனர். கள்வைனத் தேடுவதுபோல் போக்குக் காட்டி, இங்கே இராப்பகலாய்த் தங்கு தடையின்றித் திரிகிறவர்கள் இந்த வைஷ்ணவரே. வெளேருவன் வரமாட்டான், எடுக்கத் துணியவும் மாட்டானென்று பாகவதோத்தமர் மீதில் பழிசாற்றினர். அதைக் கேட்ட குலசீகரப் பெருமான் உடல் பதறி, ராம ராமவென்று காதை மூடிக் கொண்டு, இமைப் பொழுதும் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை விட்டகலாத மனத்தை யுடைய அவன்டியா ஒரு பொழுதும் வெளேருங்கை நினைப்பரல்லவே; இது வத்திபம். இதை கிலை சிறுத்துவதற்காக கோரமான ப்ரமாணங்கு செய்வே கொண்டு, கொடிய விஷ்டமூள்ள பாமுடகளைக் குடத்திலைடத்துக்கொண்டு வரக் கொண்டு, இந்தத் திருசெயலை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் செய்ய நினைத்தாலும்

இந்தப் பாம்புகள் என்னைக் கடித்துக் கொல்லட்டுமென்ற அங்குத்தில் கையிட்டார். அவருடைய பக்திக்கும் ஸத்தியத்திற்கும் கட்டுப்பட்ட ஈக்கள்குடுங்கிப் பதுங்கிக் கிட்டந்தன. அதைக் கண்ட மங்கிரிகள் கிளிபிடித்து, இப்படியும் ஓர் பக்தியானுண்டோவென்று திகைத்து கிண்று, அவருடைய திருவடிகளில் விழுங்கு, தாங்கள் செய்த பெரும்பிழையை எடுத்துரைத்துப், பொறுத் தருஞம்படி வேண்டினர். ஆழ்வாரும் பொறுத்தேன், இனி இப்படி எம்பெருமானாடியார்களிடத்தில் அபசாரப் படாதீர்கள். இந்தம் பாபத்திற்குப் பரிவூரம் ஒன்றே. அவர்களின் திருவடிகளில் பணிக்கூழியியம் செய்து உய்யுங்க" என்றார்.

அதற்குப் பிறகு தான் இஷ்வாழ்க்கையில் கலந்திருந்து அரசுபுரிவ தால் எம்பெருமானுடைய கைங்கரியமூம் பாகவதர்களுடைய சேர்க்கையும் தனக்குக் கிடைக்காதென்ற நிச்சயங்கு செய்து, பரம வைராக்கியம் பிறந்து;

"உம்பருலகாண்டு ஒரு குடைக் கீழ் உறுப்பசிதன்,
அம்பொற்கலையல் குல்பெழ்றலு மாதரியேன்,
வானுஞம் மாதிபோல் வெண்குடைக்கீழ் மன்னவர்தம்,
கோலை விற்கிருந்து கொண்டாடும் செல்வரியேன்" என்றும்,

"கம்பமத யானைக் கழுத்தகத்தின் மேலிருந்து இன்பகரும் செல்வமூம் இவ்வரசம் யான் வேண்டே" என்றும் ஸமஸரத்தைத் தூர்ந்து, தம் குமாரனுடைய திருடனிரதனுக்குப் பட்டாயிவேதைக் கொடு வெளிப்பத்தார். அங்கங்குள்ள திவ்ய தேசங்களை வேலித்துக் கொண்டு பெரிய கோயிலுக்கு வந்து, அங்கு எழுங்கருளி யிருக்கும் அழிய மணவாளையைத் தனக்குக் கணவனுய ஆதிமுதல் கோறியிருந்த தன் பெண்ணை அரங்கனுக்கே ஸமர்ப்பிததார். உபயகாவேரி நடவில் நிதய வூலிகள் தடமாடப பெறும் பெரிய கோயிலில் பகவத் பாகவதகைங்கரியங்களைப் பரமானாத பூரிதராய் எப்பொழுதும் செய்துகொண்டு சிலகாலங்கழித்தார்.

இதை எம்பெருமானுடைய நியமனத்தின்மேல் திருவேங்கடம், திருவேத்தி, திருச்சித்திரகடம், (சிதம்பரம்) திருக் கண்ணபுரம், திருமாலிருஞ்சோலை (அழுகன் கோவில்) திருவித்துவக்கோடு முதலிய திருப்பதிகளுக்குக் கொண்று அங்கங்கே அர்ச்சாருபமாய் விளங்கா கிண்ற எம்பெருமானை வேலித் துக்கொண்டு மங்களாசாலனஞ்சு செய்து, தன் அனுபவத்தையும் ராம கிருஷ்ணதி அவதாரங்களில் தன் மனம் ஈடுபட்டதையும், வடமொழி நாலாட முகுந்தமாலையாலும், தென்மொழி பிரபந்தமான பெருமான் திருக்கொழியாலும் உலகத்தார்க்கு அருளிச்செய்து, சேதனர்களைக் கிருநார்த்தர் எனாப்பள்ளினார். முடிவில் இந்த லீலை கிழுதியில் 61 வருஷங்கள்

எழுங்தருளியிருந்து, ஸ்ரீ சடகோபருடைய அவதார ஸ்தலமான திருக்குகு கர்க்கருகிலுள்ள ஸ்ரீமதேசத்தில் ஸ்ரீராஜகோபாலஸ்வரமி ஸங்கிதியில் கைங் கரிய பாராயிருந்து இப்பொய்யடிடலை விட்டு நிதய விழுதியில் பரம புருஷன் ஆராதிக்கச் சென்றார்.

பவானுடைய திருவடிகளே தனக்குக் கிரீடமாயும், அவனுக்கும் அடியார்களுக்கும் பணிவிடை செப்பவதே தன் ராஜ்யமாயும் கொண்டு, பெரு மானுடைய ஸ்ரீகதுக்கங்களைத் தனதாய்க் கருதி, உலகத்தையும் தன்னையும் மறந்து அனுபவித்தவராகதூயாலே, இவருக்குப் பெருமானென்றும், இவர் இயற்றிய பாசுரங்களுக்குப் பெருமான் திருமொழியென்றும் சிறப்புப் பெயர்வழங்கும்.

பெருமான் திருமொழி

இதற்கு உடையவரும் மணக்கால் ஈமடியும் தனியன்களை அருளிச் செய்திருக்கிறார்கள். இது ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தின் ஸாரமாகும். இருளி ரியச்சடாமணி, தேட்டறநதிறல், மெய்யில் வாழுக்கை என்ற 30ம் ரக்காதனைப்பற்றியவை. ஐனேறுவென்ற 10 திருவேங்கடமுடையான் விஷயம். தருதுயறம் என்ற 10 வித்துவக் கோட்டம்மாணிப்பற்றியன்று. மனதுபுகும் 10-ம் ஸ்ரீரகுபதியின் தாலாட்டு. வனரூளினை யென்ற 10-ம் ஸ்ரீராமனை வனத்திறக்குப்பித தசாதன் புலம்பல். அங்கணேடுமதினென்று தில்லைநகர் திருச்சித்திர கூடத்தில் ஸ்ரீராமனை வேணிதது ஸ்ரீமத் ராமா யணம் முழுவதையும் சுருக்கமாப்ப பாடியதாகும். ஓமலர்ப் பூங்கும் வென்ற ஆளுவது 10 இவ்வாழுவாருக்குக் கண்ணனிடத்திலுள்ள பரம பிரேமைக்கு அடியாய்க் கோபியா கண்ணனை வேண்டினதை வர்ணிக்கிறது. ஆலை நீள் கருமபென்ற ஏழாம்பததில் பிறநதஷட்டனே தன் மகனைப் பறி கொடுத்துப் பலவருஷங்கள் வரையில் பாராமல் பால்ஸிலைனை பசோதை யைப்போல் தாலும் அனுபவிக்காமல் தாழ்வடைநத தேவகிப் பிராட்டியின் புலம்பல். பரமபதத்திலும் அனுபவிப்பது எம்பெருமானுடைய கல்யாண குணங்களாகையாலே அவைகளைத் திருவரங்கம் பெரிய கோவிலில் சிளக்கும் எம்பெருமானிடத்திலும் பூர்ணமாய் அனுபவிக்கப் பார்க்கிறார்.

- இருளியிச ஈடர்மணியென்ற முதற்பத்தில் இவர் பெரிய ராஜ்யத்தை ஆளுகிறவராகவால் அதைக்கைவிட்டுப் பெரியகோவிலுக்குவந்த தன்னுஞ்ச தீர கைங்கரியம் செய்யமுடியாமல் பிறரால் தடிக்கப்பட்டு, அந்தப் பாக்கி பத்தித் தீர்ப்பொழுது பெறுவேணு வென்று உருகுகிறார். “என் கண்கள் குமணியைக் கண்டுகொண்டு என்று கணிக்குமோ. மாடியானை மனத ஆனை பற்றி விட்டு என்வாயாற் என்று கொலை வாழ்த்தும் நானே.

அங்கு அடியவரோடு எங்கு கொலோவனுகும் நாளே. அம்மான் தன் அடியினைக் கீழ்மலர்கள் இடும் நாள் என்றே. கேசவனை நாவுறவழுத்தி, என்றன் கைகள் கொய்ம்மலர் தூயென்று கொலோ கூப்பும் நாளே. மணி வண்ணைக்கண்டுகொண்டு என் தலை அவனுடைய திருவடிகளில் வணங்கும் நாளேதோ. கடல்வண்ணுடைய அமலக்கண்ணையும் திருமுகத்தையும் கண்டுகொண்டு உள்ளமிக என்று கொலோ உருகும் நாளே. மாயவனைக் கண்டு என் கண்கள் நீர்மல்க என்று கொலோ சிற்கும் நாளே; மாலைக்கண்டு இன்பக்கல்லி எய்தி வல்லினையேன் என்று கொலோ வழைம் நாளே. திருவாழியானைக்கண்டு துள்ளிப்பூதலத்தில் என்று கொலோ புரஞ்சும் நாளே. அணியரங்கன் திருமுற்றத்து அடியார் தங்கள் இன்பமிகும் பெருங்கூட்டத் தைக்கண்டு யானும் இசைந்துடனே என்று கொலோ இருக்கும் நாளே.” இப்படி ஆழ்வார் தமக்குப் பகவத் கைங்கரியமும் பாகவத் கைங்கரியமும் கிடைப்பதையே பரம புருஷார்த்தமாய் நினைத்துருகுகிறார்.

~இரண்டாம்பத்தில் எம்பெருமான் நமக்கு இந்த மாணிட ஜன்மத் தொழில் கரசரனுதி அவயவங்களையும் கொடுத்ததற்குப்பயன்னவென்று விசாரித்து சிச்சயிக்கிறார். முதறபத்தில் பகவானிடததில் தனக்குப்பிறங்த ஆநுகூலியதைத்தயும், இந்தப்பத்தில் அவனடியார்களிடத்தில் பிறங்த ஆநுகூலியதைத்தயும் வர்ணிக்கிறார். ஆநுகூலியமாவது அவரவர்க்கு வேண்டிய வற்றைச் செய்கையெனப்படும். ஸர்வசக்ததனும் ஸர்வக்ஞனும் ஸர்வமும் நானே யென்ற பரிபூர்ணனான் எம்பெருமானுக்குச் சேதனன் ஆநுகூலியம் பண்ணுவதற்கிடமில்லை. இப்படி இவன் மனஞ் சோராமனிருப்பதற்காகவே பதவான் இவனுக்குக்கூட திருவியத்தையே தன் திருமேனியாகக் கொள்ளுகிறான். இவன் திருமஞ்ஜனம் பண்ணினபோதே அழுது செய்கிறான். அல்லாதபோது பட்டினி கிடக்கிறான். இப்படி யில்லாவிட்டால் பரிபூர்ண னிடத்தில் இவன் செய்யக்கூடியது ஏதேனும்போதோ. இவருக்குப் பகவத் விஷயத்திலும் பாகவத் விஷயத்திலும் ஆநுகூலியம் பிறங்தது. இந்த இரண்டாம் பத்தில் பாகவத விஷயத்தைச் கொல்லுகிறார்.

சேதனன் கண்படைத்ததற்கு மெய்யடியார்களுடைய கட்டங்களை காணக்கூடுமாகில் அதே பிரயோஜனமாகும். அவர்களுடைய பாததுளி களிலே ஈம் ஈணைப்பெற்றால் கங்கா ஜலததிலே ஸ்நாநம் செய்பவேண்டுமென்ற ஆசையால் யாது பயனுமில்லை. ஆறுபோல் வரும் கண்ணிட கொண்டு திருக்கோயிலின் முற்றத்தில் சேறு செய்யும் தொண்டர்களிடம் திருவடிதளால் துகையுடைய அழுபை அந்தச் சேறு என் தலைக்கு ஆபரண மூப் விளக்கும். எம்பிரானுக்கு அடியார்களாய் நாததழும்பிழை நாராபங்கு இவன்றைழுத்து உடம்பு தழும்பிழுத்தொழுத ஏத்தி இன்பகூடத்தும் தொண்டர்களிடம் திருவடிகளை என் கெஞ்சம் ஏத்திவாழ்த்தும்,

. எம்பெருமானை இடையிடாத மனக்கோபினில் வைத்துப் போட்டு வதால் மெய்சிவிர்க்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவாகளையே நினைத்து என்மனமும் மயிர்க்கச்சலடையும்.

ஸர்வேசுவரதுடைய திருவடிகளிலே சிலாக்கியமான தாமனிரமலைகளை ஸமர்ப்பிக்கும் பக்தியில்லாத பாபிகள் கடைத்தேறும்படி தோடியெல்கும் திரிந்து, குற்றமற்ற எல்லழியே போகும்படி தாங்கள் நடத்திக்கொட்டி, அரங்கதுடைய திருவடிகளிலே பக்தி செய்யும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு என் நெஞ்சம் எப்பிறப்பிலும் அடிமை செய்யவேண்டுமென்று ஆசை

பரம்பொருளான அரங்களைக் கிட்டவேண்டுமென்ற ஆசையிகுந்து அவளையதனுகிக் கண்ணீர் தளும்ப நிற்பவருடைய திருவடிகளுக்கு என்மனம் ஒப்பற்ற பக்தி யடையா சின்றது.

கண்ணைப் பக்தியுடன்போற்றி இருந்தனிடத்தினிராமல் எழுந்து, ஆடிப்பாடி, திரிந்து, அவதுடைய கோபினில் அவளைக் கண்டுகளித்து, பித்தேறித்திரியும் தொண்டர்களுடைய ஜூசவரியதகைக் கண்டு என்மனமும் பித்தேறிற்று.

பித்தசீடத்தில் ஸிரும் பித்துப் பித்ததேனன்றால், இரு கண்களினின்றும் ஆனந்த நீர் மழுமத் தாரைபோல் இடையிடாதே சொரிய, சரிமமயிர்க்கச்செறிய, அவளை நினைத்து எங்கி இளைத்து, அசைவற்று நின்று, தலைவண்ணக்கி, 'ஆடிப்பாடி', 'என் அப்பா, என் நாதா, அரங்கா' வென்றும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு அடியாராகி, அவர்களுடைய விஷயத்தில் பித்ததற்குத் திரிகிறவா பித்தரல்லா. அவதுடைய அடியாரித்ததில் பக்தி பண்ணுதா ரெல்லாரும் பித்தரே.

மூன்றாங் திருமொழியான மெய்யில் வாழ்க்கையில், எம்பெருமானிடத்தில் பக்தி செய்யாமலும் அவனடியாரித்ததில் தொண்டு புரியாமலுமிருக்கும் பாமராட்டுன் எனக்குச் சோக்கைவண்டா மென்று பிரார்த்திக்கிறோர்.

1. பொப்பான இவ்வளக ஸாக்தை மெய்பெண்று கொன்றாம் இவ்வுகைத்தாரோடு கான் சேருவதில்லை. அழுபை மணவாளனிடத்தில் பித்ததறி சின்றேன்.

2—3. மங்கைபரிடத்தில் வைத்த சிங்கதையை விளக்கமுடியாத டக்கத்தாராட்டுன் கான் கடுவதில்லை. திருமாமக்களைக் கொள்ளுவதமுத்து, அவளிடத்தில் பித்ததறி சின்றேன்.

4. சோற்றையும் துணியையும் விரும்பிக் கண்டவர்களின் காலில் விழும் இவ்வுலகத்தோடு நான் கூடுவதில்லை. கண்ணனிடத்தில் பித்துப் பிடித்து நின்றேன்.

* 5. குற்றமற்ற ஸன்மார்க்க மிருக்க, அல்பமான பயன்களை விரும்பி, அதிலேயே இழியும்வாகளுடன் நான் கூடுவதில்லை.

6. என்னோப் போல் அடிமைசெய்ய இணங்காதவருடன் நான் மாட்டேன். ஸ்வர்க்கலோக ஸாகங்களையும் ஒரு பொருளாக நினைக்க மாட்டேன்.

7. எவ்விதமான பொருள்கள் கிடைக்குமென் விருந்தாலும் பாக வத ரல்லாதாருடன் கூடும் மனதை ஸாவேசவரன் எனக்கு விலக்கினான்.

8. அசித்தியமான பலன்களை விரும்பும் அவாகளெல்லாம் சித்திய கைங்கரியதை விரும்பும் எனக்குப் பிததராய்த தோன்றுகிறார்கள். அவர்களுடன் கூடாத நானும் எல்லோராலும் பிததனென்று பெயர் பெற்றேன். இவ்வித்தயத்தை வளர்த்திப் பேசுவதால் எனன் பயன் கோபால் வென்று அழைக்கிறேன். அவனிடத்திலே மையல் கொண்டேன்.

நான்காங் திருமொழியில், இவருக்குப்பகவானுடைய ஞானமும்மற்ற விஷயங்களில் வெறுப்பும் அவனுடைய கல்யாண குணங்களை யதுபவிக்க வேண்டு மென்ற ருசியும், அவை எங்கே பூர்ணமாய அனுபவிக்கமுடியுமோ அவ்விடத்தில் அனுபவிக்கவேண்டு மென்ற ஆசையும் அடியார்களுடைய கூட்டத்தில் இவை கைகூடுமென்ற முடிவும் பிறந்தன. இப்படியும் பகவானுடைய அனுபவமும் ஸல்லாபமும் கிடைக்கவில்லை. ஆகையால் இதற்கு அவனுடைய எல்லையற்ற கருணையைக் குற்றஞ் சொலவதற்கில்லை. இந்தச் சரீரம் இருக்கும்வரையில் அவவனுபவம் கிட்டாது. அது போன்றிருக்க அனுபவிக்கலா மென்ற முடிவையும் சினைக்கப் பொருமல், பெரிய பெருமான் தாமே ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தையறத்து அடிமை கொண்டு சேதனர்களைக் கடைத் தேற்றுவதற்குத் திருமலையில் திருவேங்கடமுடையானுப் பங்கிருஷ்பதையும் அவனுடைய திருவடிகளில் விழுந்து பக்திக்கு விரோதிகளில் தனக்கு இருக்கும் வெறுப்பையும் கைங்கரியத்தில் ருசியையும் வெளியிட விரூர்.

1. எம்பெருமானுடைய விஷயத்தில் கைங்கரியம் பண்ணுவதைத் தெரிய, கேவலம் தேவைக் கொழுப்பை வளர்க்கும் அசித்யமான செல்வதை நடன் கூடின இப் பிறநி எனக்கு வேண்டாம். திருமட்டயில் திருக்கோணவியில் வரமும் நாளையாய்ப் பிறப்பது சிலாக்கிபம்.

2. இவ்வுலகத்துப் போகங்களை மாத்திரமல்ல, ஸ்வர்க்கூத்தில் தெவர்கள் அனுபவிக்கும் போகங்களையும் அதிகாரத்தையும் செல்வதற்கையும் இவ்வுலகத்தில் கிடைக்கும் எல்ல மறிமையையும் வேண்டும். திருமீஸ்ரின் கணைகளில் ஒர் மீனுகப் பிறக்கக்கூடவேன்.

3. இப்படி மனுஷ்ய ஜனம் வேண்டாதிட்டாலும் வேங்கடவுடைய பொன் வட்டிஸீப் பிடித்துக்கொண்டு அவருடைய திருத்தம்பலத்தை ஏந்துவுதற்குக் கர்ப்ப கிருஹத்திலேஅவருடன் புகுநு அருகில் சிற்கும் பாக்கியத்தைப் பீற்கடவேன்.

4. இதுவும் ஸரியலை, மனுஷ்ய சரீரம் அரசன் வரையில் பொது வாகையாலே அதுவும் வேண்டாம். திருமீஸ்ரியில் இருக்கும் ஏதாவது ஒர் செண்பக மரமாய்ப் பிறக்கும் பாக்கியத்தை யடையக் கடவேன்.

5. செண்பகமானால் பரிமளத்திற்காக உள்ளே கொண்டு புகுவார்களென்ற ஒரு பிரயோஜனத்தை விநும்பினதாகும். அப்படி ஒன்றுமில்லாத வெறும் தூணுயாவது சிற்கும் தவத்தைச் செய்யக்கூடவேன். மதம் பிடித்த யானையின் மீதிருந்து ராஜாதிராஜாளேன்ற பாருமை விளங்க வைல் போகங்களையும் புஜிக்கத்தக்க செலவுத்தையும் இந்த ராஜாதிராத்தையும் திரும்புகிறவனால்ல.

6. ஒரு நாளுண்டாய ஒருநாள் அழிந்துபோகும் தூணுயிருப்பது நன்றால்ல. எங்களும் அவனுடன் கூடவிருக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்ற பொன்மலையாயிருக்கும் தன்மையை அடையாக்கடவேன். இந்திர போகத்தில் தேவமாதிரின் ஆடல் பாடல்களும் ஈராக் ஸலலாபங்களும் எனக்கு வேண்டாம்.

7. அப்படியானால் ஏறக் கூடியவர் அனுபவித்து ஏற்முடியாதவர் கொழுவார். அப்படி யில்லாமல் எல்லோருக்கும் அனுபவிப்பதற்கு எளி தான் கானுஞ்சியப் பாயக்கடவேன். வெண்குடை கீழிருந்து இப் பூமண்டலத்தை ஒருவனுப் பூரும் அதிகாரமும் எனக்கு வேண்டாம்.

8. இதுவும் ஸரியல்ல. தாழை மெடுத்தவர்க்கு மாத்திரம் கானுற வேண்டும். அப்படியின்றி திருமலைக்குப் போவதற்கு இன்றியமையாதபடி கீழவெங்கொவர்களின் பாத தூளிபடும் பாக்கியத்தைப் பெற்ற வழியாகக் கிடக்கும் தன்மையை அடைவேனுக.

9. இதுவும் ஸரியல்ல. அவ்வழியால் வழகிறவர்கள் எல்லோரும் திருக்கோயிலில் புகுவார்களென்று சிசயமுண்டோ. ஆகையால் அடியாரும் தேவர்களும் அஸ்வரஸ்களும் கட்டிய புகும்பொழுத மிதித்துக் கொண்டு போக வேண்டிய கோயில் வாசற்படியாய்க் கிடந்து, தேவீர் எழுந்தருளுக்

போது திரும்பும்போதும் பவளம் போன்ற திருஅறத்தைக் கண்டு களிக்கும் பாக்கியத்தைப் பெறக் கடவேன்.

10. பீப்படி உலகத்தார் சொல்லுதலுண்டு. எதுவும் கிடைக்கும் வரையில் வேண்டாமென்று தள்ளிப் பேசுவதும் கிடைத்துவிட்டால் மேல் விழுஞ்சு அனுபவிப்பதும் உலக வழக்கமான்றே. நீரும் அப்படியே என வேண்டாம். இந்தப் பிரம்மாண்டத்திலைக்கிய உலகங்கள் அளித்தையும் ஒர் குடை சிழுவின் கீழ் அரசு கெலுத்தி அவைகளிலுள்ள வகல போக போக்கியங்களையும் ஒரே காலத்தில் அனுபவிக்கப் பெற்றிரும், என்னபயன்? திருவேங்கடமுடையானுடைய திருமலைமேல் ஏதாவது ஒர் பதார்த்தமாய்ப் பிறக்கக் கிடைப்பரதாலுண்டாகும் ஆனாந்தத்திற்கு ஈடில்லை.

ஐந்தாம்திருமோழி—: தரு துயரமென்றதில் இவ்வாழ்வாருக்குப் பகவத் விஷயத்தில் ஊற்றமும் அதன் விரோதிகளிடத்தில் வெறுப்பும் பாகவத கைங்கரியம் வரையில் பரிபக்வமும் கிடைத்திருஞ்சும், அது அப்பொழுதே தனக்குப்பலனைக் கொடுக்கக் காணுததால் “இது நான் எனது என்ற வாஸனையை இன்னும் விடாததால் வந்த” தென்று முடிவு செய்து, ‘ஸர்வசக்தனும் ஸர்வக்ஞனுமான அவனே எனக்குருசியைப் பிறப்பித்தவன்; இடர் களை நிக்குகிறவன்; பலத்தைக் கொடுக்கிறவு’ என்று அணிவடைந்தார். ‘எனக்கு நானுமில்லை, பிறருமில்லை. பலத்தை அடையவிருப்பம் மேனிட்டு இப்படித் துடிக்கிறேனே யல்லாது அதற்கு வேண்டிய உபாயங்களைக் கைப் பற்றும் தன்மையுமில்லை. வேறு கதியற்றவன். நீயே எனக்கு யாவுமென்ற பரம சரணாகதி நிலைமையை விண்ணப்பன்று செய்கிறோர்.

1. ‘வித்துவக் கோட்டிலெழுஞ் தருளியிருக்கும் ஸர்வேசவரனே! என் துயரத்தை நீயே பிறப்பித்தாய், நீயே போக்கக் கடவாய், உன் திருவடிகளே தஞ்சகம், வேறு உபாய மறியேன்; என்னை யின்ற அன்னை கடிக்கோபங் கொண்டு தள்ளிவிட்டாலும் அவனுடைய பூர்வப்ரேமமைய நினைத்து அழும் குழந்தை அவளுடைய காலைக் கட்டுவதுயோல் உன்னை விட்டு எங்கே போவேன்.

2. தன் கணவன் பிறர் பார்த்து நிக்திக்கத்தக்க காரியங்களைத் தனக்குச் செய்தாலும், அவனைத் தனிற வேறு யாரையும் மனதால் பதிவிரதை நினைப்பாரோ. அப்படியே நீ என்னை அடிமை கொள்ளா விட்டு ஹும் உன் திருவடிகளையே போற்றுவேன்.

3. நீ என்னிடத்தில் அருள் புரியாவிட்டாலும் உன்னையே ‘தஞ்சமாகப் பற்றுவேனல்லாது வேறொருவரைக் கண்ணுடித்துப் பார்ப்பியினாலும் அரசன் குழிகளை ரகுக்காமல் எப்படிப்பட்ட கொடிய தாங்பங்களிலைக் கெய்

தாலும் அவனுடைய கட்டளையைப் பின்சென்று வாழும் பிரதைக்கீப்போல் நானுமல்லவோ.

4. கத்தியால் அறத்து உசியைக் காய்ச்சிக்குமிட்டு வத்தியவிடத் தில் நோயாளி கோபங் கொள்வானே, வெறுப்பானே? நீ மாயையால் ஒரு நானும் நீங்காத துக்கத்தை விளைவித்தாலும் நான் உணக்கடிமை செய்வதற் காக உன் அருளையே வேண்டுவேன்.

5. நானு திக்கிலும் போய்ப் பார்த்துக் கரை எனுமல் மீண்டும் கடலிலே வரும் கப்பலின் பாய்மரத்தில் ஏறியிருக்கும் பறவையின் தன்மை எனதென்றால்.

6. சூரியன் தன் கிரணங்களால் தாங்க முடியாத உபத்திரவத் தைச் செய்தாலும் தாமரை மலர்வதற்கு அதையே எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதுபோல என் குரூரமான துக்கத்தை நீ போக்கா விட்டாலும் உன் அன்தகல்யாண குணங்களிலேயே என் மனம் ஈடுபடுகிறது.

7. பயிரகளை மேகம் மறந்து வருத்தும் காலத்திலும் அவை களையே எதிர்காத்த வண்ணமாய் இருக்குமல்லது, வேறு எதையாவது அடைவதைக் கேட்டதுண்டோ. அப்படியே நானும் உன் திருவடிகளை விட்டு அகலுவதில்லை.

8. நதிகளெல்லாம் திரண்டு பாத்த விடமெல்லாம் பரந்து ஒடிக் கடலில் கிழுமே யல்லாது வேறிடத்தில் கிறகுமோ. அப்படியே எனக்கும் உன் குணங்களைத் தனிச் செய்து வேறு புகஷ்டமில்கியென்றால்.

9. உன்னையே வேண்டி ஒயறற ஓசுவரியத்தை ஒருவன் கிரும்பாமல் அதைத் துரும்பாய் கிணத்தால், அது நானே மேல் கிழுங்கு அவனைத் தழுவும். அப்படியே உன் மாயையால் என்னை கீடுபேசை செய்தாலும் அடியேன உன்னையே கிருமபி யிருக்கின்றன.

ஆரூர் திருமொழி:—(ஏ மர்.) இது வரையில் எம்பெருமான் உக்காருளின் தேசத்தைப் பாடி அனுபவித்தார். அந்த ஞாபகத்தால் அவதாரம் களை அனுபவிக்க ஆசையுண்டாய், இப்பாசரத்தில் ஆழ்வார் பிராட்டியாரு கையை தன்மையை அடைந்து, கோகுலத்தில் முன்னிருந்த ஜோயியர் கண்ணைக் கூடுவது பிரிவது ஒன்றுவது முதலியவைகளை அனுபவித்து வர்ணிக்கிறார்.

நம்மாழ்வாருக்கு ‘மின்னிடைமடவாரே’ன்ற பாசாமெப்படியோ, திருமங்கையாழ்வாருக்கு ‘சாதில்கடிப்’ பென்றபாக ரம் எப்படியோ அப்படி. இவ் ஆழ்வாருக்கு இந்தத் திருமொழியாகும். நம்மாழ்வார் பகவானிடத்தில் கூறத் தூற்றம் பாவும் அதில் தோன்றிற்று. திருமங்கையாழ்வார் தனது வாக்கின் அருகமை பெருமை இனிமை முதலிய பாவும் தோன்றுப்படி காலில் காப்பையிவருளிக் கெய்தார். கெத்திருமொழியில் இவர் தன் ராஜ

குல ஜெல்லாம் தேன்றியிருக்கும்படி ராடுகிறா ஐந்து லக்ஷம் கோடியாக கருக்குக் கண்ணிடத்திலுள்ள ஆசையெல்லாம் இவர் ஒருவர்க்கே உள்ளால் அநத ஆயர்மாதரின் பேச்சாலே பேசுகிறா.

ஏழாந்தருமோழி— (ஆலை நீள்கரும்பு) பிராட்டியையும் கோபிமாரை யும் போல் எல்லா சேதனாகருக்கும் பகவானுடைய குணங்குபவம் ஸ்வாதீன மா யிருக்க, அதை இதுவரையில் இழந்தோமேயென்ற துக்கம் இவ்வாழ வாருக்கு மேலிட்டது. கண்ணன் தனக்குக் குழந்தையாய்ப் பிறந்தும, அவளை எடுத்து வளர்த்து அவனுடைய பாலலீலைகளை அனுபவிக்கப் பெறுமல் கம்லைக் கொன்ற பிறகு தங்களுடைய முகத்திலே விழித்த கோபாலைக் கண்டவுடன் தேவகீ பிராட்டி அநதக் குறைகளைச் சொல்லி வருந்துவதை அடியாகக் கொண்டு இவ்வாழவா துக்கிக்கிறார்.

எட்டாங் திருமோழி— (மன னுபுகழ்) மேற்சொன்ன தேவகிப்பிராட்டியைப் போல் அல்லாமல், சக்கரவாததி திருமகனுடைய திருத்தாயாரான ஸ்ரீகௌஸ்லையா ராமசநதிரைனைப் பெற்ற வளாததுக் கொஞ்சிச சிராட்டித் தாலாட்டும் பாக்கியதைப் பெற்றதைத் தான் பெற்றகாக ஸ்ரீனித்து இப் பத்தால அனுபவிக்கிறார். இதில் ராமஜனனம் (1), தாடகாவதம் விசவா மித்திரயாக ராக்ஷணம் (2), ஸ்ரீதாவிவாஹம் (3&4), கைகேயியின் சொல்லால் வனவாஸம் செய்தது (566), ஸ்ரீவநுக்கருள் செய்தது, வாவிவதம் (7), ஸேது பந்தம் (8), ராவணவதம் (9), ராஜ்யாபிஷேகம் (10) என்ற ஸ்ரீமத்ராமாயண ஸாரமான இநதந திருத்தாலாட்டு திருக்கண்ண புரததில் விளங்கும் காகுஸ்தனைப் பாடினதாகும்.

ஒன்பதாங் திருமோழி— (வனரூளினினை). சக்கரவர்ததி திருமகன் பிறந்தது முதல் யெளவனம் வரையில் செய்த பாலலீலைகளை யெல்லாம் அனுபவித்த சக்கரவாததி, அதற்கு பிறகு அதை இழந்ததை அவருடைய பாசரத்தாலே சொல்லித் தானும வருந்துகிறா (1) சூரியவம்சத்தை விளங்கச் செய்வாயென்று நமபியிருந்த உன்னைக் கைகேயியின் சொல்லைக் கேட்டு வனத்திற் கனுப்பி உங்க்கு வெகு அழகாய்ப் பட்டாபிஷேகங்கு செய்வித்தேன். (2) யாவறறையும் துறந்து ஸ்ரீதோஷமாய் வனத்திற்கு ஸ்ரீ எப்படி நடந்து போன்றோ (3) மெல்லைன மேல் பள்ளிகொள்ளப் பயின்ற ஸ்ரீகல்லைனமேல் கண்துயிலக் கற்றன்றோ (4) என் மனமுருக்கும் மகனே! ஸ்ரீ போக என்னெஞ்சம் இருபிளவாய்ப் போகாதே ஸ்ரீபதேன், (5) மெல்லடிகள் இரத்தம் பெறுக வெயில் உறைப்பபசி வருத்த, ஸ்ரீ வனம் போவதை அரும்பானியான நான் பார்த்திருந்தும் தடுக்க முடியாமல் தகிக் கிடேன் (6) உன் வடிவமுகையும் இளிய மொழியையும் இழந்து என்னைத் தழுவி உச்சிமுகரும் பாக்கிய ஈற்று, இன்னும் இந்தப் பாழும் உயிர் போகம் விருங்கிறதே. (7) இன்று நான் செல்லவேண்டிய வனத்திற்கு என் மகன்

செல்வதும், அவனிருக்க வேண்டிய சிங்கதனத்தில் காணிருப்பதும் அழகோ? வசிஷ்டரே! ஸமநிரோ! சொல்லீர். (8) பாலி, கைகேசி! குலத்திற்கு முத்த புத்திரனை வனத்திற்குத் தரத்தினிட்டி, என்னுயிரை யும் கொள்ளொண்டு, உன் மகனையும் தீராப்பழிக்கு ஆளாக்கி, இம்மையிலும் மறுமையிலும் என்ன லாபத்தை அடைந்தாய் (9) என் மகனே! என்னையும் என்னுயிரையும் உன்னுடன் கொண்டுபோய்விட்டாய். ஆயிலும், இனி எப்பிறப்பிலும் உன்னையே மகனைப் பெறக்கடவேன். (10) ஸி மாங்கரைத் துறங்கு கானகம் புருந்தப்பிறகு நானும் வானகமே பீபகின்றேன்.

பத்தாங் திருமோழி— (அங்கணைடுமகிள்) இது தில்லை நகர் திருக் கித்திர கூடத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும் பாம்பிரானித் தொல்லிராமனுய்ப் பாடி னாது.

இங்கே சக்கிரவாத்தி திருமகன் திருவயோத்தியில் அவதரித்ததும் (1) தாடகையை அழித்ததும், விசவாமித்ர ரிவியின யாகத்தை ரகித்ததும் (2), பரமசிவனுடைய வில்லை முறிதது வீதையை மணம் புரிந்ததும் (3) அயோத்தியில் வாழுந்து கைகேயியின் சொல்லால் வனஞ் சென்றதும், குக் கிணச் சந்தித்ததும், பரதனுக்குப் பாதுகை ஈந்ததும், சித்திரகூடஞ் சென்றதும் (4), விராதனைக் கொன்று அகஸ்தியரிடத்தில் வில்லைப் பெற்று, சூர்ப்பநகையின் மூக்கை யறுத்துக், கரதாஷணாகளை யழித்து, மாரிசு நுடைய உயிரைப் போக்கினதும் (5), ஜடாப்பவை வைகுந்த மேற்றிச், சுக்கிரீவனுடன் தோழுமைழுண்டு, வாலீயைக் கொன்று, மாருநியை யனுப்பி இலங்கையைச் சுடுகின்தததும் (6), கடலிலைனை கட்டி, அரக்கருடன் கடும் போர்ப்புரிந்து, விபிஷணானுக்கு அரசனித்துத், திருமகளை மீட்டதும் (7). அயோத்திக்கேகி அபிஷேகம் பெற்று அரசாண்டு, அகத்தியரால் பழைய கதைகளைக் கேட்டு, லோகாப் வாதத்திறகாக வீதையை வனத்திற்கனுப்பி, அவனுக்கு அங்கே பிறந்த புதலவரால் தன் சரித்திரத்தைக் கேட்டதும் (8), தவஞ்செய்த சம்பூகளைக் கொன்று, அநதனானுடைய மகனை உயிர் மீட்டு, அகத்தியா ஈந்த ஆபரணத்தைப் பெற்றுச், சத்துருக்கனால் வவனு சுரைனை யழித்து, தூவாஸமுனியின கட்டளையால் இலக்குமணைனை தன க்கு முன்போக அனுபவினதும் (9), அயோத்தியிலுள்ள சராசரங்களை வைகுந்த மேற்றி, தான் அவதரித்த காரியதனை முடித்துத், தேவர் எனிர் கொண்டு வர மூவர் போற்ற தன்னடிச் சோதிக்கு எழுந்தருளினது (10) மான ஸ்ரீமத் ராமாயண ஸம்கோதப்பம் பிரதிதினமும் பாராயானம் செய்யத் தகுந்ததே.

இந்த நாலாயிரத்தில் குலசேகராழவாரின் பாகாரங்கள் மிக்க இனி மையும் மனமுருக்கும் தன்மையும் போருந்தினவை யாகையால் அடியாராள் அடிக்கடி அலுள்ந்தானம் பண்ணி பெறும்.

குலசேகராழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

தொண்டிடப் பொடியாழ்வார் ஸைபவம்

சோழாட்டுத் திருப்பதிகள் 40—ல் ஒன்றூண புள்ளம் பூதங் குடிக் கருகிலுள்ள திருமண்டங்குடியில் இவ்வாழ்வார் வைஜயக்தி யென்ற வனமாலையின் அம்சமாய் கலியுகம் 289 ஆவதான பிரபவகூ) மார்கழிமீர் கிருஷ்ண பக்ஷம் சதுர்த்தசி செவ்வாய்க் கிழமை கேட்டை எக்ஷத்திரத்தில் வேதசீராதரென்ற முன் குடுமி சோழிய பிராம்மணருக்குப் புத்திரராய் அவதரித்தருளினார். திருநாராயணனுடைய அருளால் பிறந்ததே காரணமாய் இவருக்கு விப்ரநாராயண ரென்று திருநாமம் சாததப்பட்டது.

தசுக்த காலததில் உபநயனம் செய்யப்பட்டு வேதசாஸ்திரங்களை முறைப்படி கற்று மிகவும் விரக்தராய்ப் பண்டித பாமரர்களால் ஆசரிக்கப் பட்டு விளங்குகின்காலையில், திருவரங்கச் செல்வனிடத்தில் மனம் காடி அங்கே சென்று அவருக்கு சித்ய கைங்கரியம் செய்யவேண்டு மென்ற ஆசை கொண்டு, பெற்றேரிடத்தில் வெகு சிரமப்பட்டு அனுமதிபெற்று, பெரிய கோயிலுக்கு வந்தார். ரங்கநாதனை கேஸித்து, அவனுடைய வடிவழகில் ஈடுபட்டு, இவனுக்குங்க கைங்கரியம் எதைச்செய்வோ மென்று ஆலோசித்து சிற்க, கண்ணாலுக்கு மாலை சூட்டின மாலாகாரரீனப் போலும், திருமாலுக்குத் தாமரை கொடுத்த கலேந்திரரீனப்போலும், நறுமலர்மாலையும் பாமாலையும் சாத்தின பெரியாழ்வாரைப் போலும், தானும் மாலாகைங்கரியம் நம்பெருமானுக்குச் செய்யவேண்டு மென்று அரங்கனுடைய நியமனத்தால் புத்தியில் தோன்றிற்று.

அப்படியே ஒரு திருநதவனத்தைச் செழிப்பாக அமைத்து, திருத்துமாயையும் பலவகைப் புத்தங்களையும் வளர்த்து, விண்ணுலகத்தோரும் கண்டு திகைக்கும்படியாய் அதைச் செழிக்கச்செய்து ஈள்தோறும், “தொடையொத்த துளவமும் கடையும் பொளிந்து, தோன்றிய தோள் தொண்டரடிப் பொடி” யென்று கீர்த்திவாய்ந்தபடி பாமாலையுடன் பூமாலையையும் தென்திசை இலக்கை நோக்கிப் பள்ளிகொண்டுள்ள பெரிய பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்து வந்தார். அநத ஈந்தவனத்திலேயே ஓர் குடி கையில் பிரம்மசாரியாய் ஆசார நியமத்துடன் காலங்கழித்து, எப்பொழுதும் அவனுடைய காம ஸங்கிரத்தனம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

ஒருளாள் திருவரங்கத்தில்கு வடக்கிலுள்ள திருக்கரம்பனாரென்ற உத்தமர்கோயிலில் சேங்க ஓர் தாவி பரிசீரத்துடன் உறைழுக்குப்

பேசி, அங்கே அரசு செலுத்திவரும் சோழனு வகையில் ஆழ்வார், அரிய பரிசுகளைப் பெற்றுத் திரும்பிவருக்கால் இந்த நாட்வளக்கருகிள் இளைப்பாறவதற்காகத் தங்கினான். அந்தத் தோட்டத்தின் செழிப்பையும் அழகையும் கண்ணுற்று, எல்லோரும் உள்ளே சென்று, கற்றிப் பாத்துக் கொண்டு வருகையில், திருமலை கைங்கரியஞ்சு செய்யும் தொண்டரடிப் பொடி கைக் கண்டார்கள். தேவதேவி யென்ற அந்த தாலியின் தமக்கை அவளைப் பார்த்து “இந்த மஹாநுடைய சிலத்தையும் ஒழுக்கத்தையும் வைராக்கியத் தையும் கவனித்தாயா? இப்படிப் பகவத கைங்கரியத்தில் ஈடுபட்டுத் தன் ஜீயும் உலகத்தையும் மறந்திருக்கும் புன்ய புருஷர்கள் மிகவும் அரிது. இவருடைய மனவுறுத்தியை இப்பிரபஞ்சம் ஒன்று சேர்த்தாலும் கைக் குடியா” தென்றான்.

அழகிலும் சாதுரியத்திலும் ஆடல் பாடல்களிலும் சோழபுவத்திலும் ஒப்பற்றவ வென்று காவுங்கொண்ட தேவதேவி, “இன்றை முதல் ஆறு மாதங்களுக்குள் இவளை என் வசப்படுத்தி எப்படி வேண்டுமானாலும் ஆட்டிவைப்பே” என்று அவளுடன் பந்தயமிட்டுத், தோற்றவர் அடிமை வேலை ஆறுமாதம் செய்யவேண்டுமென்று ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள். பிறகு தேவதேவி எல்லோரையும் அனுப்பிக்கிட்டு, அவிச்சிலை தரித்து ஆழ்வாரிடத்தில் வங்கு அடிபணிகளு, “ஸ்வாமி அடியேன் பூர்வ ஜன்ம பாபதால் இக்குலத்தில் பிறந்துவிட்டேன். அதற்குரிய பாபங்களைச் செய்யும்படி என் தாய் முகலையவர் வருத்துகிறார்கள். அவர்களிடத்திலிருந்து தப்பி ஓடிவங்குவிட்டேன். தேவீரைப் போல் அடியேனும் எம் பெருமானுக்கு என்னுளியன்ற ஓயியியம் செய்வதையே வேண்டித், தேவீருடைய திருவடிகளையே தஞ்சமென ரண்டாக்கேன். என்னைக் கார்த்தருள் வேண்டு” மென்று வணக்கத்துடன் கண்ணுங் கண்ணீருமாய்க் கைறியழு தாள். கடமேயறியாத ஆழ்வார் அதை நம்பி, அவளுக்கு அத்தோட்டத்தில் இடங் கொடுத்துத், தான் பிசைங் யெடுத்துண்ட அன்ன சேஷந் த அவளுக்களித்து, நாட்வன கைங்கரியத்தில் அவளை ஏவினார்.

இப்படிச் சில மாதங்கள் கழிந்தபிறகு ஒரு நாள், பெருங் ஏற்றும் மழையும் இருஞும் இடியும் மின்னலும் கல்லது, திக்குத் திசை தெரியாமல் அடிக்கும்பொழுது, களைங்கு குளிரால் நடுங்கி வாடும் அப்பெண்ணை ஆழ்வார் கண்ணுற்று, இயற்கையான கருணைமேலிட்டுக், குடிசையில் வந்து தங்க செய்து, உலர்த்த வல்திரத்தைக் கொடுத்தார். அந்தச் சமயத்தை எதிர்பார்த்திருந்த அவ்வேசி பார்வையாலும் பேச்சாலும் வெரு சாதுரிய மய் அவரை மயக்கித் தன் வசப்படுத்தி, அவருடைய ஒவ்வொத்தையே ஆழித்து, நாட்வனம் கைங்கரியம் ஆசாரம் ஒழுக்கம் சித்பகர்யம் சோலில் ஆர்விகி பாவற்றையும் மறக்கச்செய்து, தான் கெடுவிட்ட ஏழத்திற்குள்

அந்த சமூப் பார்ப்பானத் தன் மனம்போன்படியெல்லாம் ஆட்டிவைத் தத், திடிரென்று அவரை விட்டுப் பிரிந்து தன்னகத்திற்குச் சென்றாள். ஒரு கணமேனும் அவனை விட்டுப் பிரிந்தால் உயிர் தரிக்கப் பொறுத விவர் அவனுக்காகத் தேடியலீங்து முடினில் அவனுடைய வீட்டைக் கண்டு பிடித்துச் சென்று, அங்குள்ளவர்களால் பல விதமாய் அவமதிக்கப்பட்டும், அதை ஈழியஞ்செய்யாமல் அவனுடைய வீட்டுவாசனிலேயே உரங்கிக் கிட்டார்.

அப்பொழுது ரங்காதன் தன் பூஜாபாத்திரங்களில் ஒரு தங்கவட்டிலை எடுத்துக்கொண்டு, தேவதேவியின் வீட்டிற்குச் சென்று, பாதிராத்தியில் கதவை பிடித்தார். ‘யாரெ’ன்று அவன் கேட்கை, “நான் ஆழகிய மனவாளதாவன் விப்ரநாராயணன் என்னை உன்னிடத்திற்கு அனுப்பினு” என்றார். தேவதேவி வியப்படைந்து கதவைத்திற்கு, “நீர் வந்த காரிய மென்ன ?” வென்று வினவைத், திருவரங்க முடையான் தான் கொண்டுவந்த தங்கவட்டிலை அவனிடத்திற் கொடுத்து, “இதை உங்கு அனுப்பி யிருக்கிறோ”. ரென்று சொன்னவுடன் அந்த தாவி முகமலர்ந்து ஆத்திரத்துடன் “அவரை தாராளமாய் வரச்சொல்லு” மென்றாள். எம்பெருமாள் ஆழ்வாரிடத்திற்கு வந்து “தேவதேவி உம்மை அழைக்கிறோ” என, அவ்வந்தனர் ஸாஞ்ஜீவியைப் போன்ற அந்தச் சொற்கள் காதில விழுந்தவுடன் உள்ளங்களிர்ந்து, அகமகிழ்ந்து, உடல் பூரித்து ஒடோடியும் வந்து, உள்ளே புகுக்கு, நெடுநாளாய்ப் பிரிந்த துயரத்தை ஸாகானுபவத்தில் மறந்தார்.

மறுநாட்காலையில் பெருமாள் ஸங்கிதியில் கைங்கரியம் செய்பவர்கள் பாத்திரங்களைக் கணக்கிடுகையில் பெரிய தங்கவட்டிலைக் காணுமல் தேடித் தேடி அலுத்து அதிகாரிகளுக்கறிவித்தார்கள். அவர் களைவக்கண்டு பிடிப்பதற்காகப் பரிசாரகர் அர்ச்சகர் வேலையாட்கள் முதலியவர்களைப் பல விதமாய்த் தண்டித்தும் ஒன்றும் வெளியாகவில்லை. அப்பொழுது தேவதேவியின் வீட்டு வெள்ளாட்டி ஒருத்தி அவ்வழியாய்க் கொண்று, அங்கை தன் ஆசை நாயகன் கட்டி யடிக்கப்படுவதைக் கண்டு, அதிகாரிகளிடத்தில் “குற்றமற்ற இவரைப் பலனிதமாய் வருத்துவதால் பயன்னன் ? நீங்கள் தேடும் பொற்கலம் என் யஜமானியான தேவதேவியின் படுக்கையில் தலையணியின் கீழிருப்பதைக் கண்டேன்” என்றாள். உடனே சேவகர்கள் அந்தந் தாவி வீட்டைப் பரிசோதித்து, வட்டிலைக் கண்டெடுத்து, அவனை யும் அங்குள்ள மற்றவரையும் கைது செய்து, அரசனுக் கெதிரே கொண்டு போய் விறுத்தினர்கள். அவன் அந்த விலைமானத நோக்கி “எம்பெருமா ஆடைய கைங்கரியத்திற்காக வைக்கப்பட்டிருக்கும் பாத்திரத்தை என் திருடினுயி” என்றதட்டினான். அவன் தலைவண்ணி “மஹாராஜ ! நான் அதைச் சிருந்தினேன். நேற்றிரங்கி யாரோ முன்னிச் பாராத ஒருவங்கு

அழகிய மணவாளதாலுடனேறு பெயரிட்டுக் கொண்டு இந்தக் தங்க வட்டிலில் தன் யழுமானனுன் விப்ரநாராயணன் எனக்கு அஹுப்பினதாய்க் கொடுத்தான். இதைத் தவிற எனக்கு வேறொன்றும் தெரியா” தென்னான். வேந்தன் ஆழ்வாரைக் கொண்டுவரச் செய்து விசாரிக்காதுவர், “ஐயோ ! நன் ஒரு பாவத்தையு மறியேனே ! பிச்சைக்காரனுயப் பித்துப்பித்து அலீயும் எனக்கு வேலைக்காரனு முண்டோ” வென அதைக் கேட்ட அரசன் ஒன்றுங் தோன்றுமல மயங்கித, திருட்டு ஸாமானீ வாங்கினதற்காக தேவ தேவிக்கு அபராதம் விதித்து, பொன்னீத திருடின பார்ப்பானீ எவ்வித மாப்த் தண்டிப்ப தென்று விசாரித்தறியும் வரையில ஆழ்வாரைச் சிறையி விட்டான்.

விப்ர நாராயணர் சிறைச்சாலையிலிருந்து பலனிதமான கஷ்டங்களை யனுபவித்துத், தான் ஆதியில் பரம விரக்தனைய் எமபெருமானுக்குக் கைவு கரியம் செய்வதைத் தவிற வேறொன்றையும் அறியாதவனு பிருந்ததையும், பின்பு இந்திரியங்களுக்கு வசப்பட்டு அநதாப பெரும்பாக்கியத்தை யிழுந்து, மேன்குலம் ஒழுக்கம் சீலம் ஆசாரம் யாவறக்கையும் போக்கடித்துக் கொண்டு, பாவிகளுக்கும் வஞ்சகாகளுக்கும் தலைவனுய், முடிவில் எம் பெருமானுக்கே துரோற்று செய்த குறைஞ் சாட்டப்பட்டுக், சிறையிலிருப்பதையும் நினைத்து நினைத்து, உலகவாழ்க்கையிலும் விஷய ஸாதங்களிலும் பொன்னிலும் மண்ணிலும் பூவையிலும் வெறுப்படைந்து, மட்டில்லாத பசுாத் தாபமடைந்து எமபெருமானைக் குறித்துக் கைவிடுவார்.

கருணை சிதியான திருவரங்கச் செல்வன் அவருடைய கர்மங்கியக் கவனித்து அவ்வனுபவம் முடிந்ததைக் கண்டு “இனி இவன் விஷய விளை பில அகப்படான், என் கைங்கரியத்திலிருந்து இவனுடைய மனைவாக்குக் காயங்கள் அசலுவதில்லை. இந்த ஒரு தோழும், இவனிடத்திலிருந்து வரவர வளர்ந்து முடிவில் இவனைக் கெடுத்துநிடாமல் இப்பொழுதே அதை வெளிப்படுத்திப், புண்ணைக் கீறியாற்றுவது போல், யெளவனம் பலம் அழகு புத்தி செல்வம் முதலியவை அசித்திய மென்றும், ஒவ்வொன்றுமே ஓவனை அதோக்கியத் தள்ளுவதற்குப் போதுமென்றும், இவன் என் குணர்ந்தா” என்று முடிவுசெய்து, அரசனுடைய கௌவில் தோன்றி “விப்ர நாராயணன் என் தங்கவட்டிலித் திருடினவன்ஸ்ஸ; கானே அந்தன வேடம் பூண்டு அதைத் தேவைத்தவியிடத்தில் கொண்டு போய்க்கொடுத் தேன். இவனுடைய நிய வினைகள் அதுபவித்துத் திருவதற்காகவே இவன் மேல் அபான்டமாய்க் குற்றஞ் சாட்டு விததேன். இந்த அதுபவத் தான் இவன் அறிச்து கொள்ள வேண்டிய ஞானத்தை ஸம்பாதித்தான். ஆகையால் இனி அவனைச் சிறைச்சாலையில் கிழுது விடுவிக்கூக் கொண்” பென்று திருவாப் முரர்ந்தனுள்ளார். உடனே அங்குரன் விழித்துக்

கொண்டு எம்பெருமானுடைய் கட்டளைப்படி செய்து விட்ர நாசர்யன்கை உபசரித்து அனுப்பின்டான்.

தான் செய்த பாபங்கள் தொலைவதற்கும் எம்பெருமானுடைய கிருபைக்கு ஆளாவதற்கும் செய்யவேண்டிய பிராயச்சித்தம் என்னவென்று தீவைஷ்ணவர்களை விசாரிக்க, அவர்கள் பாகவதர்களுடைய ஸ்ரீபாத தீர்த்த மூம் பாத தூளியுமே ஸமஸ்தபாபங்களுக்கும் பரிஹார மென்றூர்கள். ஆழ்வார் அப்படியே அவைகளை ஸ்வீகரித்துப் பரிசுத்தரானார். பிறகு எம் பெருமான் அவருக்குத் தன் ஸ்வரூபத்தையும் மஹிமமையையும் அனக்க கல்யாண குணங்களையும் காட்டிப் பரம ஞானத்தை யருளினார். அதினால் ஆழ்வார் ஒப்பற்ற மேன்மை அடைந்து, எம்பெருமானுக்கு அடிமை பூண்டு ஆட்செய்யும் அடியார்களின் பாததூளி எந்தலைமே லென்று, தனக்குத் தொண்டரடிப் பொடி யென்ற திருநாமம் சாற்றப் பெற்றார். தன் அனுபவத்தை உலகத்தார் அறிந்து உய்யும்படி திருமாலை யென்ற நாளை இயற்றி திருப்பள்ளி யெழுச்சியால் அரங்கஞுக்குகநத கைங்கரியத்தையும் செய்தார். இதுவன்றி முன்போல் திருநந்தவன கைங்கரியத்தைப் பரம உபாயமாய்க்கைப்பற்றி தானுள்ளவரையில் நடத்தி 105 ஸம்வத்ஸரங்கள் ஸ்ரீரங்கத்திலேயே வாழ்ந்திருந்து முடிவில் பரமபதத்திற்குச் சென்று தன் அம்சாரணமான வனமாலையில் கலாதார்.

இவருடன் ஸம்பந்தம் பெற்ற தேவதேவனியும் இவருடைய சிகிஷைக் கவனித்துத் தானும் கடைத்தேற ஆசைகொண்டு, தன் பொருளைனைத்தையும் பெருமானுக்கே ஸமர்ப்பித்துத் திருக்கோயிலில் தன்னுளியன்ற கைங்கரியத்தைக் குறைவற கடத்திக் கொண்டு முடிவில் நறகதியடைந்தான்.

திருமாலை.

இது தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்த முதலாவது பிரபந்தம். இதில் பாசரங்கள் 45. இதற்குத் திருவரங்கப் பெருமாளரையர் அருளிச் செய்த தனியனும் பெரிய வாச்சாண்பிள்ளையின் விடாக்கியானமும் அதற்கு இரண்டு அரும்பத விளக்கமும் பதவுரையுமுண்டு.

இத்பொறிகளுடன் ஸமமாய் தமக்குண்டாயிருக்கும் பாக்கிபத்தை அறியாமல் வெகுகாலம் உலக வாழ்க்கையிலேயே உழன்ற. இவ்வாழ்வாகாப் பெரிய பெருமாள் தன் திருநாம பிரபாவத்தைக்காட்டி யருளினார். அதைத் தாம் அனுபவித்து, மற்றவர்களும் அனுபவிக்க வேண்டுமென்ற ஆசையுள்ள பெரிய பெருமாளையும் உய்ப்பித்து இந்த நாளைத்தலைக்கட்டுதிருார்.

ஸய்னாரிகளிடத்தில் அளவறை கருணைபுரியும் எம்பெருமான் மற்ற உபாயங்களை அனுஷ்டிப்பதற்கு அவர்களுக்குத் திறமையில்லை யென்பதைக்கண்டு பக்தி செய்வது கஷ்டமென்றும் பிரபத்திக்குவேண்டிய மறைவிச்வாஸம் சிலருக்குக் கிடைப்பது அரிதென்றும் இவைகளில் பிரவேசிக்க முடியாதவாகளுக்கு ஸாவ ஸாதாரணான பகவன நாம ஸங்கிரத்தனமே பரம ஸாலபமான உபாயமென்றும் உபதேசித்தார். அது ஜீவங்களுடைய பாபத்தைப் போக்கிற, புண்யத்தைப் பெருக்கிக், கர்ம பக்தி ஞானபோகங்களிலே சேர்ப்பிக்கும், பிரபத்தியிலே கொண்டு போய்விடும். ஸிரோதி களைப் போக்கி ஈசநுஷைய திருவுடிகளை அடைவதற்குத் தானே உபாயமாகும். திருநாமத்தின் வைபவம் இதனைமொன்று. இவ்வாழ்வார் இப்படிப்பட்ட திருநாமத்திலே இழிந்தவராகையாலே இப்பிரபத்ததில் அதின் வைபவத்தைக் கொண்டாடுகிறார்.

இங்கே, சொல்லுகிறார் ஆழவார, கேட்பவா பெரிய பெருமான், அக்ஞானத்தில் ஆழந்து உண்மையை யறியாமல் அதைப்பற்றிக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியவரல்ல. எல்லாமுறிந்தவருக்கு இதைக் கேட்டால் தென்னவென்றால், ஆழவாருடைய வரயால் திருநாம வைபவத்தைச் சொல்லிக் கேட்பதாலுண்டான பரீதியே காரணம்.

பகவத் விஷயத்தை உபதேசிக்கும் சருகிகளையும் அவைகளின் தாற் பரியத்தை விவரித்த ரிவிகளையும் இதர ஆழவாகளையும் காட்டிலும் இவருக்கு விசேஷமுண்டு. வேதவாக்கியங்கள், ஐகத்திற்கு உத்பத்தி ஸ்திதிலையமென்றவைக்குக் காரணமான ஒரு வஸ்து உண்டென்று சொல்லி, அதைத் தியானஞ்சு செய்யவேண்டு மென்று உபதேசித்து அந்தப்பரம் பொருளே நாராயணனென்று தலைக்கட்டினார். ரிவிகளோ இதிஹாஸ புராணங்களால் திருவவதாரங்களைப் போற்றினார்கள். வால்மீகி பகவான் ராமாவதாரத்திலும், பாராச்சர் பகவான் கிருஷ்ணவதாரத்திலும், சௌங்க பதவான் அர்ச்சாவதாரத்திலும் சூழ்ந்து கொண்டாடினார்கள். ஆழவார்களிலே முதலாழ்வார் பரதவத்திலும் திருமலையிலும் ஈடுபட்டார். நம்மாழ்வாரும் பெரியாழ்வாரும் கண்ணதுடைய வடிவதுகில் மயங்கினார்கள். எம் பெருமான் உகந்தருளின் திருப்பதிகளில் திருமங்கை மன்னன் அடிகம் பூண்டார். ஆனால் இவ்வரோ அர்ச்சாவதாரங்களுக்கு மேலான பெரிய பெருங்களையல்லாத வேறுஅழியாதிருப்பவர். எப்படியியல்லுல், காவேரியின் பிரவாகம் ஏகரூபமாப்ப பெருகின்றதும், அந்தந்த சிடங்களில் தீர்த்தவிசேஷங்கள் எந்தப்படிருப்பதுபோல் மற்றத் திருப்பதிகளில் விளங்கும் அர்ச்சாவதாரங்களைக் காட்டிலும் திருவரங்கச் செல்வனிடத்தில் போக்கை (அதைப் பிடிப்படுத்தன்றை) யென்ற குண விசேஷமே பெரிய சோயிதுக்கு ஏற்றுக்கூடுத்து.

மற்ற பிரபந்தங்களைக் காட்டிலும் இநத்த் திருமாலை மேன்மை வாய்ந்தது. ‘நீராய் நிலனு’ யென்று கொடங்கி ‘சிவனும் அயனு’யென்று சேதனை சேதனங்களைச் சொல்லும் பதங்களால் ஈசவரனைச் சொல்லும் வாக்கியத்திற்கு அவைகளில் ஊடுருசி நிற்பவனென்று விவேகம் செய்வதாலும், ‘முனியே நான் முகனே முக்கண்ணப்பா’ வென்று தோன்றும் மும் மூர்த்திகளின் ஸமத்தன்மையை அவதாரகிரமத்தால் வந்ததென்று ஸமாதானஞ் செய்வதாலும், பதங்கள் வெகு கடினமாயிருப்பதால் அர்ததத்தைக் கண்டிப்பது கஷ்டமாயிருப்பதாலும், ஏறபடும் குறைகள் இநத்த் திருமாலையில்லை. கடலைப்போல் ஆழந தெரியாமலிருந்தும் நீர்த்தெளிவால் தரை தோன்றுவதுபோல், பதங்களின் தெளிவால் அறியவேண்டிய பரம் பொருள் உள்ளத்தில் தோற்றும்படியிருக்கும். மேலும், பிரணவத்தைப் போல் மிகவும் சுருக்கமாய் அர்ததத்தை யறிவது அஸாதயமாயிராமல், பாரதத்தைப்போல் பெருத்து தாதபரியத்தைக் கண்டிப்பது கஷ்டமாயிராமல், ஒரு ஜிவனுக்கு அறியவேண்டிய விஷயங்களை ஸ-முத்ரப்பிரயோக செய்தங்களைப் போல் கைக்கிணைந்தபடி செய்து கொடுத்து, ஸகல அர்ததங்களும் இநதுப் பிரபந்தத்திற்குள்ளே காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இதே இநத்த திருமாலைக்கு ஏற்றும் சொல்வதற்குக் காரணமாகும்

முதலாவது பாசுரத்தில், “ஸகல லோகங்களையும் பிரளய காலத்தில் தன் வயிற்றில் வைத்து ரஷித்துப்பினபு வெளிபாடுத்தின ஜகத்காரண வள்ளுவே! உம்முடைய திருநாமத்தை ஆசாரியரால் உபதேசிக்கப்பட்ட பெருமையால் இநதிரியங்களை விஷயங்களில் செல்லாமல் அடக்கி, பாபங்களை வரலைனாக்களுடன் போக்கி, யமீனையும் யமதூதர்களையும் அலகியஞ் செய்து தலையை மிதிக்கிறோ” மென்று திருநாமத்தின் மஹிமைசொல்லப் படுவது போல் இரண்டாவது, பதின்மூன்றாவது பாசுரங்களிலும் இநத அர்ததம் விஸ்தரிக்கப்படுகிறது.

2, 3. தான் பிறவிக்கடலில் ஆழ்ந்தாமல் ‘தப்பவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறோர்.

4, 5, 6, 11, 12, 14. ஸம்ஹாரிகள் மாயையின் வகையில் சிக்கித்^{*} தேவூத்தையே ஆத்மாவாய் என்னி விஷய ஸ-கங்களை சிதயமென்று கூம்பி எம்பெருமானுடைய கருணையையும் வாத்ஸலயத்தையும் அறியாமல் வீணுப்பக் காலங்குழுத்து நமனுக்கு இரையாகிறார்களேயென்று பரிதபிக்கிறோர்.

7. வேத யிரோதமான ரெளத்த ஜூன் மதங்கள் பொய்யென்று ஓரமான பிரமாணம் செய்கிறோர்.

9, 10, 44. பரவாஸ-தேவனைத் தனிர வேறொரு தெப்பழும் நமக்குத் தஞ்சயில்லையென்று உடைசிக்கிறோர்.

15, 16. திருவரங்கம் பெரிய கோவிலில்ற திருப்பகியின் மஹிமை வர்ணிக்கப்படுகிறது.

17, 37. தான் ஆதியில் பாமரஞ்சு திரிதலைதயும் இந்திரிய ஸாகங்களுக்கு ஆளானதையும் ரங்காதனுடைய கருணைக்குப் பாத்திர மாகாமல் தண்ணீயும் பிறரையும் கெடுத்துக்கொண்டதையும் சினைத்து சினைத்து உருகித தண்ணோ இடம்பூது பேசி எம்பெருமானுடைய கிருபைக்கு நான் எப்பாடி ஆளாவேண்று வருந்துகிறோ.

38, 43. அவனுடைய திருவள்ளத்திற்கு உகந்தவர்களாய் எக்காலத்திலும் எத்தேசத்திலும் எங்கிலைமையிலும் தொண்டுபுரியும் பக்தர்களின் மஹிமை வர்ணிக்கப்படுகிறது.

திருமாலையில் ஆழ்வாரின மனோபவமும் அனுபவமும் கண்ணுய் வெளிப்படுகிறது. மற்ற ஆழ்வார்களைப்போல அல்லாமல் இவரும் திருமங்கை மன்னனும் ஆதியில் உலக வாழக்கையில் ஈடுபட்டுக் காமக்ரோதம் களுக்குமிழுநாய்ப் படாதபாடெல்லாம் பட்டு, பிறகு எம்பெருமானுடைய அகாத்மான கருணையால் தானே வாது கடுத்தாட்டெள்ளாப் பெற்றவர்கள். ஆகையால் தங்களுடைய முகத்தை சினைத்து வெகு அழுத்தமாயும் உருக்கமாயும் சொல்லுவதுடன், தங்களைப்போல் அக்ஞானத்தில் கட்டுண்டு கிடக்கும் மற்றவாகளும் வீணைய்க் கெடுவாகனே, தாங்கள் அடைந்தனுபவிக்கும் ஆனநததையும் செய்யும் கைங்கியதையும் அவர்களும் கூடியது பவிக்கவேண்டுமென்ற ஆகையால் ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டித்து வறடுறுத்துவதும் விதத்தை அவர்களுக் குபதேசங்குசெய்வதுமே கடமையாய்க்கொண்டவாகள். வெயிலில் தட்த்தவனுக்கு சிழுவின் அருடமை தெரிவது ரோல், பரம பாமரஞ்சிருத இவாகளுக்கு ஸர்வேசுவரனுடைய கருணையும் வாதஸலயமும் ஸௌலபயமும் அதிகமாய்த் தெரியும். அந்த அனுபவத்தை எனானும் மறக்காதவர்கள். இவ்வாழ்வாருடைய சொற்கள் கிளில் விடங்களில் கடினமாயும் அழுத்தமாயும் இருக்கும். இவருக்கு ஸ்தவங்களை விததாநதத்திலுள்ள ஊற்றுமே இதற்குக் காரணமாகும்.

இப்படியே பல சமயங்களில் பல காலம உழன்று திரித்து பிறகு கீசவத்தில் ஆழ்நத திருமாறிகைப் பிரானுடைய பாகாரங்களிலும் புறங் சமய கண்டனம் அதிகமாயும் கடுமையாயுமிருக்கும். ஒரு பெரிய ஆபத்தி விருந்து தப்பினவர்களுக்கு அகனிடத்தில் உள்ள பயமும், பிறர் அதில் விழுங்கூடாதென்ற கவலையும் அதிகமாயிருப்பது இயல்பே; அதின் தீமையை அவர்கள் சுடச் சுட எடுத்துக் கூறிப் பிறரை எக்காரிப்பதும் ஆக்கரிப்புமல்ல.

திருமாலையில் உள்ள பாசுரங்கள் யாவும் வெகு பிரவித்தி பெற் றவைகளே ‘திருமாலையை அறியாதவன் பெருமாலையறியான்’ என்ற பழ மொழிப்படி இந்தப் பிரபஞ்சம் வெகு சருக்கமாயும் வெகு விரிவாயும் இல்லாமல், 45 பாசுரங்களில் அடங்கினதாயிருப்பதால் எல்லோரும் எளிதில் பாடம்பண்ணிப் பாராயணம் செய்யத்தகுந்தது. மேலும் எந்த ஒளஷதமும் ஒரு மண்டலம் (45 நாள்கள்) வரையில் சிரத்தையுடன் முறைப்படி உட் கொண்டால் அதின் குணம் தெரியுமென்று சொல்வதுண்டு. எந்த மந்திர மூம் ஒரு மண்டலம் வரையில் ஜூதிக்கப்பட்டாலோழிய அந்தத் தேவதையின் அருள் கிடைக்காதென்று சொல்லிக் கேட்டிருக்கிறோம். அப்படியே இந்த 45 பாசுரங்களாடங்கிய இந்த நாலும் ஸம்மாரமென்ற ஸ்ரப்பத்தால் திண்டப்பட்ட ஜீவதுக்கு மரணத்தை ஒழித்து சித்தியமான ஆயுணையும் ஆண்தத்தையும் கொடுக்கும் பரம ஒளஷதமாகும்.

ஆதியில் எம்பெருமானுக்கு நந்தவன கைங்கரியம் செய்து மனை மூள்ள மலர்களால் மாலை கட்டி ஸமாப்பித்து வந்த இவ்வாழ்வார், தன் அனுபவம் யாவற்றையும் அழகிய புஷ்டபங்களாப் அமைத்துச் சொன்மாலையாகக் கட்டித் திருவரங்கச் செல்வதுடைய திருவடிகளில் ஸமாபபித்த இந்தத் திருமாலையும், சித்ய ஸா-ஸிகள் முதல ஸமஸ்ராரிகள் கருக அனைவாககும் தலைக்கணிகலமாம் என்பதில் ஜூயமில்லை.

ஆயினும் ‘காவலீற புலனை வைத்து’ (1) ‘பச்சைமா மலைபோல் மெனி’ (2) ‘வேதநால் பிராயம் நாறு’ (3) ‘தொண்டு பூண்டமுடிமுண்ணைத் தொழும்பா சோறு’க்குமாறே’ (5) ‘மற்றுமோர தெய்வமுண்டோ மதியிலா மானிடங்கள். உற்றமேதன்றி நீங்களோருவ னென்றுணரமாட்டார்.

அந்தமே லொன்றஹியீர் அவனையல்லால் தெய்வமில்லை. (9)
கருவிலே திருவிலாதிரி காலத்தைக் கழிக்கின்றிரோ.

(அப்பத்திலுங்கூட எம்பெருமானுடைய கடாகாம்பெறக் கிடைக்காதவர்களே! அவனை ஆராதித்துத் தொண்டுசெய்து வாழுகைக்குக் கண்ட காலத்தை வீணாக்குகிறீர்களே”

(11) நாகமே ஸ்வர்க்கமாகும் நாமங்களுடைய நம்பி (12). அறி கிலாமனிசெரல்லாம் அரங்கமென்றமூப்பாகில், பொறியிலாழ் நாகமெல்லாம் புல்லெலடுச் தொழியுமண்டே (பிறவியெனும் கடலும் வற்றிப் பெரும் பதமானின்றா லெண்றபடி நாகமெல்லாம் புல்லு முனோத்துப்போம்). (13)

‘திருவரங்கமென்னுமின்டா பாய்து உண்ணும் கோற்றை விலக்கி ஈய்க்கிடுவிரோ’, (அவைகளுக்கு நற்குணமும் நன்றியற்று முண்டு. இவ

ஆக்னோ தனக்கு யாவற்றையும் அருளின பகவாணிடத்தில் ஸிங்பாவது என்றியாவது இல்லையல்லவா.) (14)

“மெப்பற்கே மெப்யானுகும், பொப்பறே பொப்பனுகும்” (15)

குதனுய்க் கள்வனுகித் தூர்த்தரோடுசைந்தாலம்,

மாதரர் கயற்களென் ஆம் வகையுட்டுட்டமுந்து வேண (16)

‘எழுமேனேழுமேனே’ (23), ‘என் செப்வான் தோன்றி

னேனே’ (26), “அரங்கனுர் காட் செய்யாதே, அனியத்தேன் அயர்கிள் ரேனே” (27), ‘எம்பிராக் காட் செய்யாதே, என் செப்வான் தோன்றினேனே’ (28).

‘ஷரிலேன் காணியில்லை உறவு மற்றெனுருவரில்லை

பாரில் ஸின்பாதமூலம் பற்றினேன் பரயமூர்த்தி!

காரோளி வண்ணனே கண்ணனே கதறுகின்றேன்

ஆருளார்களை கணம்மா அரங்கமாநகரிலானே’ (29),

‘அவததமே பிறநிதநகாய்’—(31), ‘மூர்க்கனேன் மூர்க்கனேனே’ (32), ‘பொப்பனேன் வந்துசின்றேன், பொப்பனேன் பொப்பனேனே’ (33), “பாவியேன் உன்னை யல்லால் பாவியேன் பாவியேனே” (35), ‘போங்கஞ் செய்த சேஷநதருவரேல் புனிதமன்றே (தொண்டர்கள் அழுது செய்து மிகுந்த பிரஸாதத்தைக் கிருபை செய்து கொடுப்பாளாகில் அப்போது அது பரம பாவனமன்றே)’ (40), ‘இழிகுலத்தவர்களேனும் எம்மதியர் களாகில் தொழுமினீர் கொடுமின் கொண்மினென்று ஸின்னெனுடுமொக்க, வழிபடவருளினும் (சீசுலத்தில் பிறந்தவர்களானுலும் எம்பெருமானு கடைய தொண்டர்களாகில ஸிங்கள் அவர்களைத் தொழுக்கன். உங்களுக்குத் தெரிந்த விசேஷாததங்களை அவாகளுக்குரதேகியுங்கள். அப்படியே அவர்களிடத்திலிருந்து கேட்டுக் கடைத்தேறுங்கள், என்று அருளிச்செய்தாய். உங்கு சமமாய் அவர்களை ஆராதித்து எல்வழிபோம் படி கிருபை செய்தாய்) (42),

‘அமர ஓர் அங்கமாறும் வேதமோர் நான்குமோதி
தமர்களில் தலைவராய ஜாதியந்தணாகளேனும்
நுமர்களைப் பழிப்பராகில் முடிப்பதோர் அளவிலாக்கே.

அவாகள் தாம் புலையர் போதும் (நான்கு வேதங்களையும் ஆறு அங்கங்களையும் கரைகட்டினுமேன் குலத்தில் பிறந்தவரானுலும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் பிறப்பையும் தொழிலையும் சிலைமையையும் எடுத்துச் சொல்லி ஸிஂதிப்பாளாகில், அந்த சூஜாத்திலையே அவர்கள் சண்டாளராவார்கள் (43), என்ற இவை எல்லோர்க்கும் முக்கியமாய் ஞாபதந்திற்கு வரும்.

திருப்பள்ளியெழுச்சி.

இது தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்த இரண்டாவது பிரபந்தம். இதில் 10 பாசாரக்களுள். இதற்குத் திருமாலீயரண்டாலுடைய தனியதும், கஞ்சியரும், பெரியவரச்சான் பிள்ளையும் அருளிச்செய்த வியாக்கி யானங்களும் இவைகளுக்கு அரும்பதவிளக்கமும் புதவுரையுமுண்டு.

இவ்வாழ்வார் ஆதியில் லெளகிக ஸாகங்களில் ஆழ்ந்து தேழமே ஆத்மாவென்றெண்ணித் தம்மோடு சேர்ந்தவரையும் தன்னைப்போல் கெடுத் துப் பரம அனிவேகியாய்த்திரியும்பொழுது, பெரியபெருமாள் அகாரணமாய் அருள்புரிந்து தன் வழிவழகைக் காட்டி இதர விஷயங்களிலிருந்து அவரைத் திருப்பித் தன்னிடத்திலேயே ஈடுபடும்படி செய்தார். அவருடைய கைங்கரியத்தையே உபாயமாயும் பலமாயும் எண்ணின் இவ்வாழ்வார் பெருமாளின் திருவுட்டகளிலே ஒரு 'நாள் சென்றபொழுது, தன்னைக் குளிர நோக்கிக் கையை நீட்டி அணைத்து கேஷம் விசாரித்துத் தான் சூட்டும் கண்மாலீகளைப் பெற்றுக் கொள்ளாமல் பள்ளிகொண்டிருந்தார். அதற்குக் காரணமென்னவென்று இவர் விசாரிக்க, தான் அவருக்கு அத்தியங்தம் பிரிபராகையாலே தன்னிடத்தில் அனுதாவு செய்ததாகச் சொல்ல இடமில்லை. உண்டது ஜீர்ணமாகாததாலோ வென்றால், சுத்த ஸத்வ மயமான வருக்கு ராஜஸ தாமஸ ஸம்பந்தமேது? இவ்வாழ்வார் தனக்குப் பிறவி வேண்டேன்று சொல்லும் ஞான விசேஷத்தையுடையவரென்பதையும், அடியார்களுக்கு கைங்கரியஞ் செய்வதையே தனக்கு சிஜல்வருப மென்று கொண்டதையும், இச்சவைத்தனியும் அச்சவை பெற்றும் வேண்டே என்ற பிரகிருதி புருஷ ஸம்பந்தத்தை உண்மையாய்விந்ததையும், இந்தியங்களை ஜயித்ததையும், வேறு உபாயங்களில் மனதைச் செலுத்தாத தையும், அரங்கனே உபாயமென்றாயிந்ததையும் ஆலோசித்து, இவரை இப்படிச் செய்தோமேயென்ற அடங்காப் பிரிதியாலும், இவரை இம்மாதிரி திருத்தினதன் மஹிமையை சினைத்து சினைத்து மற்ற ஜீவன்களையும் இவரைப்போலே நம்மிடத்தில் ஆசகொள்ளும்படி செய்யும் உபாயமேதோ வென்று அதே சினைவாய்ப் பள்ளிகொண்டருளினுரென்று விச்சயித்தார்.

விஷ்டய ஸாகங்களுக்கடிமையாய் இவ்வாழ்வார் திரிந்த நாளில் பெரிய பெருமாள் தூக்கம் பிடிக்காமல் கவலை கொண்டிருந்து பிறகு இவரைத் திருத்தினபிறகு கவலை நீங்கி மார்பிலே கை வைத்துத் தூங்கினார்; அவருடைய கைங்கரியத்தையே வேண்டி 'எம்பிரார்க்காட் செய்யாதே என் செய் வான் தோன்றினேனே' யென்ற இவர் 'உம்பர் கோமானே! உறங்காதெழுங் திராயே' யென்ற நாச்சியாரைப்போல் 'அரங்கத்தம்மா! பள்ளியெழுங்கருளாயே' யென்ற திருப்பள்ளியணர்த்தி 'உனக்கே நாமாட் செய்வோம்'

என்ற நாச்சியாரைப்போல் ‘தெண்டரடிப்பொடி யென்னுமடியீரை அளிய வென்றருளி,——————யுன்னடியர்க் காட்படுத்தா’யென்று பாகவதர்கள் வரைக்கும் பணிவிடையைக் கொண்டருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறார். ‘மாரிமலை முழுமுன்கில்’ என்ற பாகரத்தில் நாச்சியாருக்கு பகவத் கைங்கரியமே நோக்கமென்று விளக்குகிறது. எம்மாழ்வார் ‘கூடு மார்க்கடிமை’யில் அதே புருஷர்த்தத்தின் எல்லையென்று சிக்கவித்து, பிறகு ‘கொண்ட பெண்ண’நிலே உலகத்தாருக்கு மிதோபதேஞ்சுவெப்து, ‘கிடந்தாள் கிடந்தா’யென்ற பாகரததில் கண்ணீரையுணர்த்தி எழுப்பி அடிமை செய்யக்கோறினார். இப்படியே விசுவாமித்ரரும் ராமபிரானைத் தன் யாரைக்கண்ணத்திற்காக அழைத்துக் கொண்டுபோகும்போது, பெருமாள் சித்ரர் செய்யும் அழைக்கக் கண்டதுபவித்துக் கௌஸல்யா ஸாப்பிரஜா வென்றதால் திருப்பள்ளி யுணர்த்தினார். அப்படியே இவ்வாழ்வாரும் திரு வரங்கனுக்கு அடிமை செய்ய ஆகைப்படுகிறார்.

திருமாலையைக் காட்டிலும் இங்கப் பிரபந்தத்திற்கு கிடைக்க மென்னவென்றால், அனுதியான மாயையின் வலையில் கட்டுண்டு மயங்கிக் கிடந்த இவ்வாழ்வாரைப் பெரிய பெருமாள் உணர்த்தி யெழுப்பினதைத் திருமாலையில் சொல்லப் படுகிறது, இவரிடத்தில் பெருமாள் ஆகைகொண்டு கவலையறாத் துங்கும் அவரை இவர் திருப்பள்ளியுணர்த்துவதை இங்கே சொல்லப் படுகிறது. ‘புன்கவிதைபேனும் எம்பிராக்கு இனியவாறே’ யென்று அதில் வாசா கைங்கரியத்தையே இவா இனிதாகக் கொண்டருளும்படி பிரார்த்திக்கிறார். இங்கே ‘துளபழும் கடையும் புரிச்து தோன்றிய தோன் தொண்டரடிப்பொடி யென்னும் அடியேனை அளிய வென்றருளி’ யென்று தேவூததால் செய்யும் கைங்கரியத்தை இனிதாகக் கொண்டருளவேண்டுமென்கிறார். இதில், திருமாலையில் ‘எம்பிரார்க்கவியவாறே’ யென்று பெரிய பெருமாளுக்கினிதான் பணிவிடையைச் செய்தார். பள்ளியெழுச்சியில் ‘அடியார்க் காட்படுத்தா’ யென்று பாகவதகைங்கரியத்தை வேண்டுகிறார். பெரிய பெருமாளுடைய முயறசியைச்சொல்லிற்று திருமாலை, அந்த மூயற்சி பலித்த படியைச் சொல்லிற்று இப்பிரபந்தம். ‘எளியதோரருளுமென்றே என் தீரத்து’ யென்று தமிழைப் பொருளாகச் செய்துகொள்ளும்படி திருமாலையில் வேண்டுகிறார். அவர்க்கு ‘நாளோலக்கமருள்’ வென்று கைங்கரியத்தை வர வர அதிகமாய்த் தனக்குக் கட்டளையிடும்படி. திருப்பள்ளி யெழுச்சியில் வேண்டுகிறார்.

இநப் பிரபந்தத்தில் விடியற்காலத்தின் சிறப்பும் எம்பெருமா ஆடைய அமரதுஷ்டபமான சீலைகளும் வெகு அழைப் பாகவதகைங்கரியத்திற்குக் கிளிரன். திருப்பாகவதைப்போல் பிரகிருதி பதார்த்தவர்களை கிளிக்காதுள்ளது.

தோண்டரடிப் போடியாழ்வார் திருவடிகளோ ஸ்ரோணம்,

திருப்பாணூம்வார் வைபவம்.

கானிரி கதிபாயப்பெற்றுப் புண்ணியபூமியான சோழநாட்டின் ராஜ தானிகளிலொன்றும் விளங்கின உறையுரில், கலியுகத்தில், 342க்குமேல் செல்லா ஸின்ற தூர்மதி வருஷத்தில் காத்திகையீர் கிருஷ்ண பக்ஷம் துவிதி கை புதன்கிழமை ரோஹிணி நக்ஷத்திரத்தில், இவ்வாழ்வாரா பகவர்னுடைய ஞி வத்ஸமென்ற திருமருவின் அமிசமாய் செந்நெல்வயலில் அபோஷிஜ ராய் அவதரித்தார். அப்பொழுது அங்கே தன் மனைவியுடன் போய்க்கொண் டிருந்த ஓர் பஞ்சமன் கண்டு, தன் பூர்வஜன்ம புண்ய விசேஷத்தால் இவரி டத்தில் அளவற்ற அன்புகொண்டு, இவரை மஹாசிதியைப் போல் எடுத்துப் போய்ப் பசுவின் பாலை ஊட்டித் தன் கண்ணென்றியைப் போல் வளர்த்து வந்தான்.

எம்பெருமானுடைய சியமனத்தால் ஜீவர்களைக் கடையேற்றுவதற்கு இவ்வுலகில் தோன்றினவராதலால், பிறந்தது முதல் உலகவாழ்க்கையைத் தூர்ந்து மதுஸ்மதனாரிடத்தில் மனைவாக்குக் காயங்களால் தொண்டு செய்துகொண்டிருந்து தான் புகுந்த குலத்திறகுத் தகுந்த யாழ்வாசிப்ப திலும் பாடுவதிலும் அழுர்வமான தேர்ச்சிபெற்று, நாரத மஹர்ஷியைப் போல், பகவானுடைய கல்யாணகுணங்களை ஞான வைராக்ய பக்தியைப் புட்டும் இனிய சொற்களால் மதுரமான கானத்துடன் ஸர்வேசவரரை அர்ச்சனை செய்துவந்தார். அந்தக் காரணத்தால் இவருக்குத் திருப்பாணூம்வாரென்றே பெயர்வாய்த்தது. சேனை முதலியார் பரமபதத்திலிருந்து வந்து இவருக்கு ராஹஸ்யமாய்ப் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்தருளினார்.

மஹா பாவேதரான இவ்வாழ்வார் பெரிய கோயிலில் கண் வளர்ந்தஞ்சும் திருவரங்கமுடையானுக்கு உகந்த தொண்டுசெய்ய கிரும்பித், தான் சீசு குலத்தில் வளர்ந்தவராகையால், அந்தப் புண்ணிய கேஷத்திரத்தை மிதிக்கப் பயந்து, தென் திருக்கானிரியின் தெங்கரையில் திருமுகத் துறைக்கு எதிரில் சின்றுகொண்டு யாழை வாசித்து அதற்கு அதுகுணமாக ஈம்பெருமானைப் பாடல்களால் துகித்துக்கொண்டிருந்தார். பலர் அவைகளைக் கேட்க வந்து இவருடைய பக்தியையும் வைராக்கியத்தையும் இழிய ஏதாத்தையும் மெச்சிப் போவதுண்டு. இப்படிப் பல வருஷங்கள் சென்றன. இவருடைய ஐம்பநாவது வயதில், எம்பெருமான் ஏகந்தத்தில் ரங்கநாயகியுடன் வீற்றிருக்கையில், பிராட்டி “ஸ்வரமி! வெகுகாலமாய்

கம்ளம் ஒரேமனதாய்க் கானரவத்தால் பூஜித்துவரும் நம் பாண்ணிடத்தில் கிருஷப செப்யலராகதோ? அவன் தன்னை கிகழ்ந்து ஜாதிமுறையைச் சினைத்து எட்ட நிற்பது அழுகே வென்றார். அதற்கு வாஸதேவன் “நாம் அவதூக்கு அருள்செய்து அவதூடைய மஹிமையை உலகத்தாருக்கு வெளிப்படுத்தும் காலம் கெருங்கிட்ட” தென்றா.

ஒருநாள் ரங்கநாதனுக்குப் பிரதினிமும் திருமஞ்சனக் கைங்கரியம் செப்யும் லோகஸாரங்கரென்ற ஜீயர், வழக்கங்ராடி பொற்குடத்தை ஏடுத் தூக்கொண்டு காவிரித்துறைக்குப் போன்போது, வைப்பத்தில் சின்று கொண்டு துதிபாடும் ஆழ்வாரைப் பார்த்து, அவருடைய அகமிகையைச் சுற் றேநும் உணராது, வெளிப்படையான வேஷத்தை மாத்திரம் குறித்து “எட்டிப் போகச் செல்” லென்று பலமுறை சொன்னார். ஆனால் தன்னை யும் இவ்வுலகத்தையும் மறந்திருந்த ஆழ்வாருடைய செயியில் அந்தச் சொற் கள் விழில்லை. அப்பொழுது அங்கிருந்த பார்ப்பனர் ஓடிவந்து, மேல் குலத்தாரென்ற இறுமாப்பால் அவரைக் கல்லாலடித்தார்கள். அதினால் காயப்பட்டு ரக்தம் பெருகிறது. தியானஸமாதி திமிரென்று கலைந்து, ஆழ் வார் விழித்துக்கொண்டு “ஐயோ! என்ன அபசாரம் செய்தேன்! பரம பாவதர்கள் நடமாடும் இவ்விடத்தில் அடிவைக்கத் துணிக்கேதனே” யென்று அந்த அந்தணர்களை வணக்கி மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு தூரவிலிலும், அப்பொழுதும் அவருக்கு உடலிலாவது உள்ளத்திலாவது கொஞ்சமேஹும் வருத்தம் கணப்படவில்லை. ஆனால் பக்தர்களே தனக்கு ஆந்தமா வாய்க் கொண்ட திருவரங்கச் செல்வன், ஆழ்வாருக்கு கேர்ந்த தீங்கூர் சினைத்துக் கடுக்கோபங்கொண்டு, திருநெற்றியிலிருந்து இரத்தம் பெருங்க் கெய்தார். அதைக் கண்டு அர்ச்சகாகலாம் கோவில் அதிகாரிகளும் அரசு ஆம் இதென்ன விபரீதமோவென்று காரணங்காணுமல் கடுங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். அன்றிரணில் மாதவன் லோகஸாரங்கருடைய கணவில், தோன்றி, “ஓய்! பிராமணனென்ற காவத்தால் ஞானக்கண்ணோ இழுந்து, நமக்கு அதயந்தம் நண்பனுண பாணப் பெருமானோ அவமதித்து அடித்து ஆரத்திக் காயம்பண்ணத் துணிக்கீர்ல்லவா” வெள, அம்முனிவர் “ஐயோ! நான் கெட்டேன். அறியாமையால் செயத் அபராதத்தைப் பொறுத்த ருளவேண்டு” என்று திருவடிகளில் விழுந்தார். கோவிந்தன் “ஓய்! என் பக்ததுக்குச் செய்த தீங்கு எனக்கே செய்ததல்லவா? என் கெற்றியிலிருந்து பெருகும் ரக்தம் உங்மாலல்லவா? ஸீ இதற்குப் பிரயங்கித்தமாய். காளைக் காலையில் ஆங்கே சென்று, பாணரை அடிபணிக்கு அபராதத்தைப் பொருந்தருளவேண்டி, அவரை உமது தோள்களில் எழுந்தருளப் பட்ட வூரிக்கெண்டு என் ஸங்கிதியில் சேர்க்கக்கடவீ” ரென்றார். அம்முனிவர் விழித்துக்கொண்டு, தன் கண்ட கணவை சினைத்து சினைத்து ஆக்கரி.

யைட்டு, ரங்காதனுடைய நியமனத்தை யாவருக்கும் தெரிவித்து அவர் களும் பின் தொடரத், திருக்கானிரிக்குச் சென்று திருமுகத்துறையில் தீர்த்த மடிப் பாணர் வழக்கமாக ஸ்ர்குமிடத்திற்குச் சென்ற அவருடைய திருவடிகளிலே ஸாங்டாங்கமாகத் தெண்டனிட்டு, “அடியேன் அறிமையால் செப்த மஹா அட்சாரத்தைத் தேவீர் பொறுத்தருளவேண் மெ. இல்லாசிட்டால் என் ஸ்வரூபத்திற்கே நாசம் வரும். தேவீருக்கு செப்த உபத்திரவும் யாவும் ஸ்ரீரங்காதனுக்குச் செய்ததென்றே அறிஞர் தென். எம்பெருமாதனுடைய ரூபமான தேவீர் என் அஞ்சலியை ஏற்றுக் கொண்டு எனக்கு ஸ்வரூப பிகைக்கொடுக்கவேண்டு” மென்று பிரார்த்தித் தார். அதைக் கேட்டுப் பாணர் திடுக்கிட்டு உடல் நடுங்கி “சித்ய ஸ்ரீ அளோ சிறுமாமனிதராய் ஸஞ்சரிக்கும் ஸ்ரீரங்க கூத்திரத்தில் வலிப்ப தற்கும் திருவரங்கனுக்குக் கைங்கரியம் செய்வதற்கும் எல்லையில்லாத பாக்யம் வாய்ஸ் தேவீர், நான்கு ஜாதிகளினும் கடையனுண எண்ணீப் பார்த்து இப்படிச் சொல்லத் தகுமோ? எண்ணீ வேருடன் அழிக்கவேண்டுமென்று நினைவோ” வென, முனிவர் “அடியேன் இதுவரையில் அபசாரப்பட்டபடி இனிமேலும் படாதிருக்க அருள்புரியவேண்டும். நேற்று ராத்ரி கணவில் திருவரங்க முடையான் எண்ணீ அழைத்து ‘நமது பாணைனீ என் ஸங்கதிக்கு எழுங்கருளப் பண்ணிக்கொண்டுவா’ வென்று கட்டளையிட்டார். பிறகு தேவீருடைய நியமனப்படி செய்கிறே” னென்றார். அதற்கு ஆழ்வார் “ஐயோ! பரம சன்டாளனுண அடியேன் உபய காவிரியை மாலையாகப் பெற்ற திருவரங்கத் திருப்பதியை மிதிக்கத் துணிவேனே” வென்று அங்கிருந்து எட்டிச் சென்றார். அதைக் கண்டு அவ்வந்தனர் “ஸ்வாமி! அப படித் திருவள்ள மிருந்தால், பெரிய பெருமாள் பெரிய திருவடியின் திருத் தோளில் எழுங்கருளவதுபோல், தேவீர் அடியேனுடைய தோளில் ஏறிய ரூள வேண்டும். இது என் கோறிக்கை மாத்திரமல்ல, நான் செப்த அபசாரத்திற்கு இதே பிராயச்சித்தம். மேலும் இது ரங்காதனுடைய நியமனம். நானும் தேவீரும் எவரும் இதை மீறிப்போமோ” வென்று வேண்டினா. அப்பொழுது திருப்பாணுந்வார் எம்பெருமாதனுடைய ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு, அவன் ஸ்வதந்திரனென்பதையும் தான் பரதந்தர னென்பதையும், அவன் சேஷனென்பதையும், தான் சேஷியென்பதையும், அவனுடைய உடமையேதானென்பதையும் நினைத்துக் கைப்பி, மனதால் வணக்கித், தன் யாவையும் அவனுக்கு அர்ப்பணஞ்சு செய்துகிட்டு. “உன் திருவள்ளம் நடக்கட்டு” மென்று பரதந்திரராய் நின்றுவிட்டார். பிறகு லோகலாரங்க மாழுனிவர் பாணப் பெருமாளைத் தன் தோளி கோற்றிக்கொண்டு, பிறவிப் பெருங்கடலைச் சாண்டி பரமபதத்திற்குப் பேரிறவனை ஆதிவாழிகள்கள் எழுங்கருளப் பண்ணிக்கொண்டு போவது போல், ரங்காதனது ஸங்கிதியில் கொண்டுபோய்க் கேந்த்தார்,

ஆழ்வார்கள் கிருதிரம்

பிறக்கது முதல் எம்பெருமானுடைய தில்ய மக்ஞாவிக்ரஹத்தைக் கண்ணார்க்க கண்டு களிக்கவேண்டுமென்று இரவும் பகலும் அவர் கொண்ட பாணப்பெருமானுக்குப் பரம்பத நாதன் தன் பூர்ண ஸ்வரூபத்தையும் வேலை ஸாதித்தார். பாணப்பெருமான் அந்தப் பள்ளிகளைக் கிருக்கோலத்தை வேலைத்து, அவனுடைய ஸாவாவயங்களும் கிடக்கக் கிருவதி களையே போற்றி.

“பாரமாய பழவினை பற்றறுத்து—என்னித்தன்
வாரமாக்கி வைத்தான், வைத்ததன்சிய யென்னுள் புகுத்தான்.

கோரமா தவஞ்செய்தனன் கொலறியேனரங்கத் தம்மான்—கிரு
வாரமார் பதன்றே அடியேனை யாட்கொண்டதே!”

என்ற பாசுரத்தை அருளிக் கெய்து, அரங்கத்தம்மானென்றநால் அவன் சேவியென்றதையும், கமலமென்றநால் போக்கமென்றதையும், பாதமென்றநால் அவனே உாபமென்றங்கையும் வெளியிட்டார். அருள் கொடுத்திட்டு அடியாரை ஆட்கொள்ளும் அழகிய மணவாள வுடைய திருமேனியைப் பாதாதிகோந்தமாய்த் தான் கண்டனுபவித்து, அதனுலங்கான பிரிதி பொங்கித் ததும்பி, அமலனுதிப் பிராணன்ற திவய பிராந்த ரூபமாய் வெளிப் பட்டது. அந்தப் பததுப் பாசுரங்களும் உலகத்திலுள்ளோரை உழுத்திக்கொசெய்யும் படம் ஸாதனமாகும். அபபாசுரங்களை அருளிக் கெய்துகொண்டே வரும்பொழுது

“கொண்டல் வண்ணினை, கோவலனும் வெண்ணே
ஏண்டவசையன் என்னுள்ளங் கவாந்தானை,
அண்டர் கோண்ணியரங்கன், என்ன மு தினைக்
கண்ட கண்களா மற்றென்றினைக் காணுவே”

என்ற பாசுரத்தைப் பாடினவுடன், எம்பெருமான் அதைக்கொட்டி ஆழ்வாரை விட்டு அதுவகையில் பிரிந்திருக்க துயரம் தாங்காமல், அவரை அந்தத் திருமேனியோடே தன் திருவடிகளில் யாவரும் கானும்படி கோந்தார்.

அமலனுத்துப்ரான்.

கிழ்தப் பிரபந்தம் ஒன்றே இவ்வாழ்வாரால் இபற்றப்பட்டது கிழ்த்துப் பெரிய சம்பிள் வடமொழியிலும் திருமீஸ் சம்பிள் கெள் மொழியிலும் தனிப்பக்கள் அருளிக் கெய்திருக்கிறார்கள். இதில் பாகங்கள் 10; இத்துப் பெரிய வாச்சான் யின்னை அருளிக் கொய்த சிபாக்கியான்

மூம் அதற்கு அரும்பதமும் அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனுரின் வியாக்கியானமும் உண்டு.

பெரிய வாச்சான் பிள்ளை இதற்கு எழுதியிருக்கும் முதலூரயில் அடியிற்கண்ட அரிய விஷயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன:—

பிரணவத்தைப் போல் மிகவும் சுருக்கமாயும்; வேதார்த்தத்தை விளக்க வந்த மஹாபாரதத்தைப் போல் வெகு விரிவாயும் அல்லாமல், பத்து பாசரங்களாய்க் கற்பதற்கு எனிதாயிருக்கும் இப்பிரபந்தம், ராமாயண பாரத புராணங்களைக் காட்டிலும் மேன்மையுள்ளது. அவை பகவானு கையை தையையும் இதர விஷயங்களையும் சொல்லுகின்றன. திருவாய் மொழியும் பாலோடமுதென்ன வாயிரம்' என்றிருந்தும், அன்யாப தேசம் ஸ்வாபதேசம், ஸாமானுதி கரண்ய நிர்ஞாயகம், திரிமுர்த்திகளும் ஸம்மென்ற வாதத்தைக் கண்டித்தல் முதனிய அரும்பொருள்களை யுடைத்தா யிருக்கும். திருக்குடும் தாண்டகமும் விரிவில்லாமல் 30 பாட்டாய் இருந்தபோதிலும், அதற்கும் அவ்வருமைகளுண்டு. திருமாலைக்கு அவை யில்லாவிட்டாலும், தம்முடைய லாபா லாப ரூபமான பிரியாப் பிரியங்களை உபதேசிக்கும் திருப் பல்லாண்டுக்கு இந்தக் குற்றங்களில்லாவிட்டாலும், மூன்றுவித அதிகாரிகளின் குணைகுணங்களை எடுத்துச் சொல்லும். ஆகையால் இந்தப் பிரபந்தம் மிகவும் சுருக்கமாயும் அறியக்கூடாததாயுமிராமல், இதில் இல்லாதது வேறொன்றிலில்லையென்ற சொல்லும்படி. ஆயிரத்தி லொன்றூய்க் கடலில், குளப்படியைப் போல் புறம்பிலில்லாதவை யெல்லாம் இதிலே யிருக்கும்.

பர வியூக விபவங்களின் மகிழைகளை எடுத்துரைக்காமல் அர்ச்சாவதாரமாய்ப் பெரிய கோயிலில் திருக்கண் வளர்ந்தருளும் கருமணியைக் கண்டு கொண்டு சின்று வாயாற் வாழ்த்துகிற பிரபந்தமாகையாலே மற்றவைகளைக் காட்டிலும் இது மேலானது. இப்படியே மற்ற ஆழ்வார்களைக் காட்டிலும் இவருக்கு மேன்மையுண்டு. பல்லரண்டு போற்றி யென்று அவர்கள் பாவிக்க வேண்டியிருந்தது. இவருக்கோ அது வேண்டாமல் இயற்கையாகவே அமைந்தது. இவர் தன்னை நான்கு வர்ணாத்திற்கும் புறம்பாக சினைத்திருப்பார். பெரிய பெருமானுமயப்படியே சினைத்திருந்தார். சித்ய ஸுமரிகளும் நாலுவர்ணாத்திலும் உள்ளாரல்லரே. ஆழ்வார்கள் இருக்கையரென்றுசொன்ன அபடி, தொண்டரடிப்பொடிகள் பரோபதேசமும் இதர மத கண்டனமும் செய்தவர்; இவரோ அது எம்பெருமானை அதுபகிப்பதற்கு விரோதியென்று கருதிப் பெரிய பெருமானையே அடி முதல் தலை வரையில் கண்டனமுபகிப்பினார். இவருக்கு அரங்கனிடத்திலுள்ள அங்கு எல்லையற்றது. அதிலும் கண்ணால் வந்ததன்று. அவனுடைப் புறமுள்ள அருளே. காலத்தாலும் கோத்தாலும் மருத்து. "மின்னனுள்ளில்லான்கான்" என்று உள்ளும்புறமும் இல்லை

ஆழ்வார்கள் சுதநிரம்

வினா. பெருமானின் வனம் போகிட்டு அப்பிரிவையாற்றுமல் முடிந்தசூரியர் கார்த்தியின் கிலை ஸ்நேஹமெனப்படும் அவதுக்டய முறை பற்றிரு அவ ஹடைமையாய், ஸர்வ தேச ஸர்வ கால ஸர்வாவஸ்தைபிலும் ஈன்கரியம் செய்த இனைய பெருமானின் கிலையே பக்திவியெனப்படும். இப்படி ராம வதாரமல்லாது அறியாத சிறிய திருவுடியைப் போல் இவரும் பெரிய பெருமானியல்லாது பர விழுக விபவங்களையறியா.

தீவைகுண்டம் திருப்பாற் கடல் திருவுவதாரங்கள் உகந்தருளின் திருப்பதிகளெல்லாம் பெரிய பெருமானேயானது போல், அவ்விடங்களி ஹண்டான் ஸௌந்தரிய குணசேஷ்டிதங்களும் பெரிய பெருமானிடத்தில் “ஊனப்படும். அவருடைய அழகும் ஐசுவரியமும் பரமப்தத்தில் மொட்டாய் முடியிருக்கும்; அவதாரத்தில் இலை விடும்; இங்கே வந்த பின்பு தனமுகும். தன்னை உகந்தார் அனுபவிப்பது ஆச்சரியமல்ல, தன்னிடத்தில் வெறு ப்புள்ளவரும் கண்டதுபவிக்கும்படியான நீர்மை பொருந்தியிருப்பதே விசேஷம். இந்த பிராந்தத்தில் அர்த்த பஞ்சகம் உருதேசிக்கப்படுகிறது. எல் லோரும் ஆசிரயிக்கத் தகுந்தவனென்றால் மேன்மையும், நீர்மையும் உபாய பாவமும், வீரியம் முதலியவைகளால் விரோதிகளை கீங்குவதும், ஸௌந்தரி பத்தையும் சொல்லுகையாலே ரோக்கியதையும் வெளியிடப் படுகின்றன. மஹாராஜா! இவைன அழைத்துவாவென்று விரோதினையுவானிடத்தில் விரோத புத்திவைத்த ஸாங்கிலையே ராமன் ஏனினது போல், கண்டாளைன்று வெறுத்து ஒதுக்கின லோகஸாரங்க மஹா முனியைக் கொண்டே இவ்வாழ் வாரை எழுந்தருளப் பண்டுவித்தா. வழியில் தன் ஜானக் கண்ணால் திருவரங்கச் செல்வகைக் கண்டதுபவித்து ஒன்றது பாசரங்களைப் பாடி, திருப்பிரம்பு பலகணி வாசலுக் குள்ளே வின்று பத்தாவது பாசரததை அருளிக் கொட்டார்.

முதல் பாசரதத்தில் பெரிய பெருமானுடைய திருவுடிகளின் அழகு தம்மும் அடிக்காடு கொண்ட தெள்கிறார்.

2. திருவுடிகளில் தொடர்ந்த திருவுள்ளம் திருப்பரிவாட்டத்தின் மேல் சென்றதை வர்ணிக்கிறார்.

3. திருப்பிராம்பாத்தின் அழகு திருநாயிக் கமதைத்திலே விளைபடி பால் அதைக் கண்டதுபவிக்கிறார்.

4. திருநாயிக் கமதைத்துடன் கேள்த திருவதாரத்தை வர்ணிக்கிறார்.

5. தனக்குப் பற்றால் பெரிய பிராட்டியர் வலிக்கு மிடயான திருமார்பு தன்மை ஆட் கொண்டதைச் சொல்லுகிறார்.

6. ஸர்வலோகத்தையும் அமுத செய்தருளின திருக்கழுத்தின் அழகு நன்னூட்டியைக் கொண்டதைச் சொல்லுகிறார்.

7. பகவானுடையதிருவதரத்திலே இவ்வாழ்வார் அகப்பட்டு, சீந்தப் புகுங்கள் தெப்பத்தை இழந்ததுபோல், தன் மனதைப் பறிகொடுத்ததை வர்ணிக்கிறார்.

8. கரிவாகி விசாலமாய் சலித்து செவ்வரிபடர்ந்து காதளவும் கீண்ட பெரிய கண்கள் கல் நெஞ்சலூன நன்னைப் பேதமைசெய்ததைச் சொல்லுகிறார்.

9. திருமேனியின் சிறம் எல்லாவற்றையும் கூடக்கொண்டுவந்து என்னஞ்சைக் கொள்ளிகொண்டதே நெண்கிறார்.

10. இது வரையில் ஞானக் கண்ணால் பார்த்தனுபவித்தது. லோக ஸரங்க முனிகளின் தோளில் எழுந்தருளி எம்பெருமானுடைய ஸங்கிதியில் புகுங்கு அவருடைய அழகை பஞ்சஷூதங்களால் அமைத்த கண்களைக் கொண்டு கண்டனுபவித்து, நீருண்ட மேகம்போலிருக்கும் சிறத்தை யுடைய வனுய், இடைக் குலத்தில் வந்து அவதரித்து வெண்ணையுண்ட வாயை யுடையவனுய், உலக வாழ்க்கையை வெறுத்தறுத்த என் உள்ளத்தைக் கவர ஈதவனுய், ஸகல பிரபஞ்சத்திற்கு ஈசவரனுய், ஸம்ஸாரத்திற்கு ஆபரண மான திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் வந்து கண் வளாந்தருளுமவனுய், என க்கு அமுதம் போலே பரம போக்கியனுன நம் பெருமாளைக் கண்ட கண்கள் வேறொன்றைக் காணுவேயென்ற இந்தப் பிரபந்ததைத் தலைக்கட்டித் திருவரங்க முடியானுடைய திருவதிகளில் கலங்தார்.

பெரிய பெருமாளிடத்தில் திரிவிக்கிரமாவதாரமும் ராமாவதாரமும் (2-ம் பாகாரம்), திருவேங்கடமுடையான் தன்மையும் (3-ம் பா), தசரதனுடைய மதனென்றாற்றியும் (4-ம் பா), ஸாவனியாபக சக்தியும் (5-ம் பா), ஆபத ஸஹனுன ஸர்வேசவரனுடைய தன்மையையும் (6-ம் பா), மீ வைகுண்ட நாதனுடைய திருக்கோலமும் (7-ம் பா), நரவிம்ஹாவதார மறிமையும் (8-ம் பா), மறொப்பிரளயத்தில் ஆலிகீமேல் பள்ளி கொண்டதும் (9-ம் பா), கிருஷ்ணவதாரத்தின் பெருமையும் (10-ம் பா) பொருங்கியிருக்கின்றன வென்று வர்ணிக்கப்படுகிறது.

திருப்பானுழ்வார் திருவதிகளை சரணம்.

திருமங்கையாழ் வாரி வைபவம்

இவர் சிற்னுளின் சாரங்கமென்ற வில்லிதுடைய அம்சமாய்ப் பிறந்தவர். கோழுமண்டலத்தில் திருமங்கை யென்ற எட்டில் திருவாளி திருநகரியின்ற திருப்பதிகளுக்கு ஸமீபத்திலுள்ள திருக்குறைபதூர் இவருடைய ஜன்மமுழுமி. நான்காவது வருணாத்தில் ஓள்க்குழலில் சேமராஜ ஹடைய சேனைக்கத்திலைவர்களில் ஒருவனுன் கிலெணன்றவனே இவருடைய நஷ்டத் தனியும் 398 வதான் நள்ளு கார்த்திகையீ பெளர்ணமி கிருந்தி கா ஈக்ஷத்திரம் கூடி நையாழுக்கிழமையில் அவதரித்தார்.

இவர் கிருத யுத்தில் கார்த்தமனென்ற பிராஹ்மணஞ்சும் இரண்டாவது யுத்ததில் உபரிசரவஸாவென்ற அரசனுடும், முன்னுவது யுத்தில் சங்கபாலனென்ற பூஷகியனுடும் நான்காவது யுத்தில் இவ்வாழ்வாராயும் அந்தந்த வாணக்களில் பிறந்து ஜனங்களைப் பாதுகாத்து விதோபதேசனு செய்து கொடுத்திருப்பதை கொல்லவதுண்டு.

இவர் இளவைத்திலேயே தன் சிலைமக்கேற்ற கலைஞரிப் பயின்ற பல யுத்தங்களில் சிகரற்ற கீர்த்திபெற்றதால் பரகாலனென்று பெபயிடப் பட்டு வாடக மாலை சூடப்பெற்றார். பிறகு அங்காட்டிற்கே குருவிலமன்ன னுப் சியமிக்கப்பட்டு லெளகிக ஸாகங்களில் ஜமுந்து கூலங்கழித்து வந்தார். அங்காட்டில் திருவெள்ளக் குளமென்ற ஊரில் ஒருஊள் பல தெப்வகண்ணியர் ஓர் தாமரை யோடையில் ஜலக்கிரீடை செய்து திரும்பிக் கொல்லுங்கால் அவர்களில் ஒருத்தியான திருமாமகள் மாணிட வடிவமெடுத் துப்பின் தங்கி சின்று குழுதமலர்களைக் கொய்துகொண்டிருந்தாள். ‘அவனை ஓர் வைத்தியின் கண்டு’ நீ யாரே’ன்று வினவ, தன் வராற்றைத் தெரி வித்து, அவனுல் மகளாய் வளர்க்கப்பட்டு வந்தாள். குழுதவல்லி யென்ற அக் குழங்கைக்கு விலாகப்பருவம் வந்தவள்கில் அவள் எந்த வரசீயும் சிராகித்துத் தன் மனதுக்கேற்ற கணவன் கிடைக்குமளவும் மனம்புரியே வென்றிருந்தாள். அவனுடைய அழகையும் கல்வித்திறமையையும் புத்திக் கூர்க்கையையும் பலரால் கேள்வியுற்ற ஜமுவர் அவனை கேரில்கள்டு நன் கேட்டதற்கு ஆயிரம் மட்கு அதிகமாயிருக்க, வியப்படைத்து அளவற்ற தனக்கைக் கொடுத்து அவனுடைய தங்கையை மகிழ்ச்சித்து அப்பெண் வீரத் தனக்குக் கண்யாதானம் கெப்பும்படி வேண்டினார். அப்பொழுது குழுதவல்லி தடுத்து, “நீ வைஷ்ணவரல்லாத எவ்வரயும் கன் கன்னை திட்டுப் பாருன். அது ஒன்றே இவருக்கு குறை”யென்றார்.

அதைக் கேட்ட திருவாளிநாடர் உடனே திருச்செழியர்க்கும் சென்று அங்கே விளக்கும் எம்பெருமானுடைய அனுக்கிரஹத்தால் ஞா ஸம்ஸ்காரம் பெற்று மீண்டும் வந்து குழுதவல்லியை வேண்ட, அவள் 'நீர் இன்னுமொரு கைங்கரியம் செய்யக் கடவீர். ஒரு வருஷம் வரையில் உவ்வொருங்காலும் 1008 ஸ்த வைஷ்ணவர்களை அழுது செய்தித்து அவர்களுடைய பிரஸாதத்தை யுட்கொண்டாலோழிய உம்மை நான் மணம் புரியே" என்றார்கள். பரகாலர் அப்படியே செய்வதாய் சபதமிட, அதன்பின் அவ்விருவர்க்கும் திருமணம் நடநடேதறிற்று.

பிறகு அவர்தன் செல்வம் யாவற்றையும் ஸ்தைவாஷ்ணவ கைங்கரியத்தில் செலவிட்டு அரசனுக் கனுப்பவேண்டிய பகுதியையும் அனுப்பாதிருக்க, சில விரோதிகள் அதை மன்னவனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். அவன் கேட்ட அப்பினபொழுது பலதடவை கெடுவிட்டுத் தூதர்களை அலைக்கழித்து வந்தார். பிறகு அவன் இவரைப் பிடித்துவரச் சொல்லி சேனைகளைப்புப்பிரிவர் தன் வளிமையால் அப்படையைத் தூததியடித்தார். அதைக் கண்டு அரசன் இவரை நயத்தால் வசப்படுத்திக்கொண்டு தன் மந்திரியை இவரிடத்தில் இருத்தினிட்டுப் போனான். அவனும் ஒருங்கள் தந்திரமாய் இவரை ஒரு தேவாலயத்தில் செல்லச் செய்து காவலிட்டு விட்டான். அங்கு பட்டினியாய் மூன்று நாள் கீடக்கும் பரகாலருடைய கனவில் திருக்கச்சினாதனுன் பேரருளாளன் தோன்றி "நமது ஸங்கிதிக்கு வா. உணக்கு வேண்டிய திரவியத்தைக் கொடுப்போ" மென்றார். பரகாலர் அக் கனவை மந்திரிக்குத் தெரிவித்து அவனுடன் காஞ்சி நகாத்திற்குச் சென்று, பகவானுடைய சியமனத்தால் வேகவதி நதிக்கரையில் ஒரிடத்திலிருந்து அபாரமனதனத்தை வெட்டி யெடுத்துக் கடகமையைச் செலுத்தி மிகுந்ததைத் ததியாராதனத்துக்கு உபயோகித்து வந்தார்.

நாளிடையில் கையிலுள்ள பொருள்யாவும் செலவான பொழுது எப்படியாவது ஸ்தைவாஷ்ணவ கைங்கரியத்திற்கு திரவியம் சேர்க்க கிஞ்சயித்து, பகவானுக்கு கைங்கரியம் செய்வதில் எவ்விதமான உபாயத்தையும் அனுஷ்டிக்கலா மென்று நம்பி தன்னுடைய வெகு ஸாமர்த்தியமுள்ள வேலைக்காரர்களான நீர்மேல் நடப்பான், நிழலில் ஒதுக்குவான், தாளுதி, தோராவழுக்கன் என்ற நால்வரையும் பலவிடங்களிலும் நிறுத்திதான் ஒரு பஞ்சத்தில் மறைந்திருந்து அங்கே வரும் பிரயாணிகளுக்குள் துஷ்டராயும் ஜோயிகளாயு மிருப்பவரை வழிமறித்துக் கொஷ்டையடிக்கத் தொடங்கினார்.

இப்படி யிருக்கையில் ஸ்தைவி இவ்வாழ்வாரா 'அனுக்கிரஹங்கு செய்ய விரும்பி அதற்கேற்றபடி அவருடைய கர்மபுரிபாகமும் ஒந்திருக்கும் தாலத்தைக் கண்டு பிராட்டி ஸமேதனும் பிராமணவேஷம் பூண்டு ஆள்.

வற்ற திருப்பத்தோடும் ஆடையாபரணங்களோடும், பரிவாரங்களோடும் அவ்வழியே வந்தார். பரகாலன் அதைக் கண்டு வச்தோஷமடைஞ்சு அந்தக் கூட்டத்தை மறித்து, அவர்களுடைய பொருள்கள் அளித்தையும் அபஸூரித்து விட்டு பிராட்டியின் திருவடிகளிலிருஞ்சு அருகாழிகளையும் விட மனமில்லாஸல், தண்டம் ஸமர்ப்பிப்பதுபோல் பாதங்களில் முடிபடும்படி விழுந்து பல்லால் அவைகளைக் கவ்வி நீக்கி பெடுத்தார். அதைக்கண்ட பெருமாள் “நீர் நமது கனியனே” என்றார்.

இறகு இவர் அந்தப் பொருள்களை மூட்டையாகக் கட்டி எடுக்கப் போக சற்றும் அது அசையவில்லை. அதனால் கோபங்களைக் கண்ணே கீஸ்ப் பார்த்து “ஓய்! நீர் ஏதோ மக்கிரவாதம் பண்ணி என்னை மயக்கப் பார்க்கி நீரோ? அதை எனக்கு இப்பொழுதே உபதேசித்தா லொழிய உம்மை என் உடைவாளுக்கு இரையாக்குவே” என்று கத்தியை உருவினார். அதற்குப் பயந்தவரைப்போல பெருமாள் அபிஷேகதை “அருளில் வாரும். உபதேசிக்கிறே” என்று அழைத்து ஈகல வேதங்களின் உட்பொருளும் அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தில் ஆட்க்கி யிருக்கின்றன வென்று பரிசூனர் கிருபையுடன் அதை அவருடைய செவியில் உபதேசித்துத் தனது திருக்கையால் அவருடைய தலையில் பூரணைக் கிரகனு செய்தார். அதினால் அக்ஞானம் நீக்கித தன ஸ்வரூபத்தையும் தன்னை ஆட்கொள்ள வந்த பிதகவாடைப் பிரானார் பிரம குருவானதையும் ஞானக் கண்ணால் ஈங்கறித்தார். அப்பொழுது மாதவன், பிராட்டி ஸமேதனுய் பெரிய திருவடியின் மேல் எழுங்கருளி நித்ய ஸ்வரீகள் புடைக்கும் அவருக்குத் திவ்ய ஓஸவையை ஈாதித்தகருளினார். பாலனுண துருவஸ்வாமியின் கண்ணத்தில் கேவன் பாஞ்சஜன்யத்தை வைத்துக் கடாகி, தகவுடன் ஈகல ஞானத்தையும் பூரண மாடினர்த்து எம்பெருமானைத் துதிக்கது போல, இயற்கையாகவே தெள்மொழியில் சிகரற்ற கவியான பரகாலர் தான் பெற்ற பேற்றையும் ஆனாதானு பவத்தையும் எண்ணிறந்த கணிகளால் ஆர், மதுரம், சித்ரம், சிஸ்தாரம் என்ற வகையாய்ப் பாடினார். நம்மாழ்வார் நான்கு வேதங்களின் உட்பொருளை கான்கு பிரபந்தங்களாக அருளிச் செய்தார். இவ்வாழ்வார் அவவேதாங்கங்களான சினாக்க, சியாகரணம், கஸ்பம், சிருக்தம், ஜோதிதம், சந்தஸைன்ற வைகளின உட்பொருளை, பெரிய திருமொழி, திருக்குதுர் தாண்டகம், திருவெடுத்தாண்டகம், திருவெழுஷ் கூற்றிருக்கக, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல் என்ற பிரபந்தங்களின மூலமாய் உலகத்தாருக்கு உபதேசித்தார், ஈற்கனிப் பெருமாளென்றும் அருள்மரி பென்றும் ஏரவித்தி பெற்றார். இப்படி யிருக்கையில், ஒருங்கள் பெரிய பெருமாள் இவரை அருளப் பாடிட்டு “நீர் பரிவாரத்துடன் நமது திருப்பதிகளை வேகித்து அங்கங்கே நம்மை முங்களா சாஸனம் பண்ணிவாரு” மென்று அரு

ஆழ்வர்கள் சுதாமலை

ஒசு செய்தார். அந்த ஆண்ணயைத் தலைமேற்கொண்டு பரகாலன் இமய ஸிச் சாரஸிலிருந்து குமரிக்கரை வரையிலுள்ள திவ்ய கோத்திரங்களைத் திடித்து, அங்கங்கே அர்ச்சாரூபமாய் விளங்கும் எம்பெருமானை மதுரான பாசரங்களால் போற்றினார். இவரால் பாடல் பெற்ற திவ்ய ஸ்தலங்கள் 86. பெரியாழ்வாரைத் தனிர் இவர் ஒருவரே திருக்கோட்டிழூரைப் பாடினார். நாலாயிரத்தில் இவருடைய பாசரங்களே அதிகம். இவருடைய பிரபஞ்சங்களும் அதிகம். இப்படி யாத்திரை செய்து கொண்டு ஏருகையில் திருச்சின்றலூரில் எழுந்தருளி யிருக்கும் “த்தராஷிப் பெருமான் ஆழ்வாருக்கு முகங்கொடாமலிருக்கக் கண்டு பரகாலன் அவரைப் பாடாமல் சென்று திருக்கடன் மல்லையென்ற மஹாபலி புரத்திற்கு வந்தார். அங்கே ஸங்கிதியில் எம்பெருமானை ஸேவித்து சிற்கையில் திருச்சின்றலூர்பிரான், அச்சியாரால் வற்புறுத்தப்பட்டு ஆழ்வாருடைய வாயால் பாடல் பெறும் திருக்கலாமோ”வென்று திருக்கடன் மல்லையில் வந்து ஸேவை ஸாதித்தார். ஆழ்வார் அந்தப் பெருமானை அங்கே கண்ணாரக் கண்டு களித்து, அவ்லூர்ப் பிரதிகாத்தில்,

“ஷண்டவத்தம் பிறர்க்கடைந்து தொண்டுபட்டுப்
 பொய்ந்தாலீ மெய்ந்தாலென் ரென்று மோதி
 மாண்டு—அவத்தம் போதாதே வமமினெந்தை
 யென்வணங்கப் படுவானை—கணங்களேத்தும்
 ஷண்டவத்தைக் கருமுகிலை யெம்மான்றன்னை
 சின்றலூர் சித்திலத்தை—தொத்தார் சோலைக்
 அண்டவத்தைக் கணலெரிவாய்ப் பெயவித்தானைக்
 கண்டது நான்கடன் மல்லைத் தலசயனத்தே”

யென்று பாடினார்.

பிறகு சீர்காழிக்குச் சென்று அங்கே தமது விருதுகளைப் பரிவாரங்கள் கூறுவதைக் கேட்டு அங்கிருந்த ஈசவலைமயாசாரியரான திருஞான ஸம்பந்தமூர்த்திகளின் சிவ்யர்கள் தடுத்தாகன். அப்பொழுது இவனிருபக்த சிரோமணிகளுக்கும் ஸம்பாஷ்ணை நேர்க்கூடு. ஸம்பந்தர் “உமது வீத்திரத்தை என் அறியும்படி ஒரு குறள்பாடு”மென, ஆழ்வார் காழிச் சிராம விண்ணகரமென்ற திருப்பதியில் விளங்கும் தாடாளப் பெருமானை,

“ஒரு குறளாயிரு ஸிலமூவடி மண்வேண்டி
 யுலகைனத்து மீரடியாலொடுக்கி யொன்றுங்
 தருக வெனுமாவளியைச் சிறையில் வைத்த
 தாடாளன்றுளைனை விர்தகக் கிர்த்தி

யருமலையின ஸ்ரீனான்கும் வேள்வியைப்பஞ்ச
மங்கங்களவையாறு மிசைகளோமுங்
தெருவின் மலினிழாவளமுனு சிறகுங் காழிக்
சீராம விண்ணகரே சோமினோ”

யென்று பாடினா. அன் தக் கேட்ட ஸம்பந்தர் இவரை மெச்சித்தான் வெகு அருமையுடன் வைச்சுதுக் கொண்டிருந்த வேலாயுதத்தை ஆழ்வாருக்குக் கொடுத்து உபசரித்து வழியனுபடினா. இதை யாழ்வார் அந்த ஸ்தலத் தின் பாசரத்தின் முடிவில் காட்டி யிருக்கிறா.

திருநறையூர் பெருமாணிடத்தில் இவருக்குள்ள அளவற்ற அஸ்திர கடையாளமாய் அங்கே 100 பாசரங்கள் அருளிச்செய்தார். இப்படி யாத்தை செய்து வருகையில் திருவரங்கம் பெரியகோவிலுக் கெழுந்தருளி திருவரங்க்செலவளைப்பல முகமாய்ப்பாடி ஈடுபட்டு சிற்கையில் நம்பெருமள் “ஆழ்வாரே எமக்கு விமானம் மண்டபம் கேபுரம் பிராகார முதனிய திருப்பணி கௌ உமது கையால் செய்விக்கத் திருவள்ளம்பற்றியிருக்கிறோ” மென்றார். அவ்வாரணையைத் தலைமேற் கொண்டு ஆழ்வார மஹாபாக்யமென்று தன் மாநிரிகள் நான்வரையும் அழைத்துக் கொண்டு நாகப்பட்டணத்தில் ஓர் பெளத்தராலயத்தில் தங்கவிக்ரஹம் ஒன்று வெகு விசிதரமாய் அமைக்கப் பட்டு நவரதனங்களிழுத்து விளக்குவதாய்க் கேள்வியுறவு அங்கே சென்று பார்க்கையில், அவ்வாலயத்திற்கு வாயிலுமில்லை, வழியுமில்லை. பெளத்தாகள் மாததிரம் போகவர நிலைவறையால் வழிவைத்திருந்தது. யாராவது மேலேறி ஸ்தாபியையர் பிளங்கு உள்ளே கெல்லமுயன்றுவ அங்கே ஒர் கொடிய யந்திரம் எப்பொழுதும் சுற்றிக்கொண்டு ஸ்தாபியை தொட்டவர்களை உடனே உள்ளே இழுத்துத் துண்டித்து விடும். அங்குள்ள வர்களால் இவ்விவரங்களை யறிந்து அதின் ரழுஸ்யத்தை வெளியிடக் கூடிய சிறபாசாரி சிவகளத்திலிபத்தில் இருக்கிறார்களென்றும், அவளை யொருவரும் கலைக்காதபடி பெளத்தாகள் ஆதரித்து வருகிறார்களென்றும் கேள்வியுறவு அங்கே போய் புத்திசாதுரியத்தால் அவளை மயக்கி அந்தக் குத்திரத்தை யறிந்துகொண்டார். பிறகு நூகப்பட்டணத்திற்கு வர்த்த பாதிராததிரியில் அந்த குத்திரத்தைக் கண்டுபிடித்து நாசஞ்செய்து அந்த விக்கிரஹத்தை அசுதமாக்கி வெளியில் எடுத்துக்கொண்டு ஸ்ரங்கம் வந்து கேள்தார். அதைப் பொன்னுக்கிப் பெரிய பெருமாளுக்கு வில்தாரமாய்ந்த திருப்பணி செய்து வருகையில் தொண்டரடிப்பொடிகளுடைய திருஷ்டவனத்தைத் தப்புவித்து திருமதினைக் கட்டுகிறதார்.

திருக்குருகளில் திருப்புவியின் கீழ் விக்கிரஹமாய் விளக்கும் ஏம்மற் வாக்கர அடிபணிக்கு “சேமங்குருகையோ செய்ய திருப்பாற்கடலோ ஏழும்

ராங்குசனே நாரணனே—தாமன, துளவோ வகுளமோ தோளிரண்டோ ன்கும், உளவோ பெருமானுனக்கு” என்றபடி “தேவீருக்குப் பிரியமான பிடம் திருப்பாற்கடலென்றும், திருநாமம் நாராயணனென்றும், தரிப்பது சிறுத்துமா யென்றும், திருத்தோள்கள் நான்கென்றும் சாஸ்திரமானுல் விப்பொழுது அதற்கு நேர் எதிரிடையாயிருபதேனே? இவ்விரண்டில் எதை ரண் தியானிப்ப”தென்று கேட்க, ஸ்ரீ பராங்குசர் அவ்விடத்திலேயே வெகுண்டாதனுய் ஸேவை ஸாதித்தார். இப்படித் திருப்பதிகளைத் தரி சித்து அங்கங்கே எம்பெருமானீப்பாடி பெரிய திருமொழியை முடித்தார்.

பிறகு செய்த ஐந்து பிரபநதங்களில் திருநெடுந்தாண்டத்தை ரங்காதனுடைய ஸங்கிதியில் தேவகானத்துடன் பாட நம்பெருமாள் அதற்கு மனமுகங்கு வீண்டிய வரத்தைக்கேளன்றூர். ஆழ்வார் “ஸ்வாமி முன்பு நம்மாழ்வா உமதருளால் வேதங்களின் உட்பொருளைத் தென்மொழியால் பாடின திருவாய் மொழியை மாகழி மாத்தில் தேவீர் அத்யயனேத்ஸவத்தில் வடமொழி வேதங்களுடன் பாராயணம் செய்யக் கண்டருளவேண்டு”மென்று பிரார்த்தித்தார். அரங்கன் அவவரமளிக்கப், பராகாலன் நம்மாழ்வாரைத் திருநகரிலிருந்து பெரிய கோவிலுக்கு எழுந்தரு ளப்பண்ணி அத்யயன திருவிழாவை வெகு விமரிசையாய் நடபடித்து அது முடிந்தவுடன் சடகோபரை மீண்டும் சூருக்கருக்கு எழுந்தருளப பண்ணு வித்தார். இப்படி வெகு நாள் வரையில் நடந்தது. பிறகு மழுமதீயரு டைய கலகத்தால் அது நின்று போக ஸ்ரீமன் நாதமுனிகள் அதை இப் பொழுது நடக்கும் வண்ணம் மறு டிடியும் ஏற்பாடு செய்தார்.

வேறொருநாள் ஸங்கிதியில் ஸேவிததுக் கொண்டிருக்கையில் பெரு மாள “ஏன் காணும்! கவலையுற்றிருக்கி” ரென, ஆழ்வார் “தேவீருடைய தசாவதாரத்தை ஒருங்கே ஸேவிக்கப் பெற்றிலேனே” யென்றூர். உடனே பெரிய பெருமாள் ஒன்பது அவதாரக் காக்ஷியைக் கொடுக்கப்பராகாலன் “இனி தேவீரா கவியின் முடிவிலெலுக்கும் கலகியின் அவதார ஸேவை எனக்குக் கிடைக்குமோ” வென்றூர். அரங்கச செல்வனும் “நான் அவ தளிக்கும்பொழுது நீர் நமமிடும் விக்கிரஹமாயிருந்து ஸேவிக்கலா” மென்றூர். அதை யனுகவிததே ஆழ்வார் தசாவதாரக் கோவிலைக்கட்டி பிரதிஷ்ட டைசெய்து தம்மையும் அர்சாருபமாய் அங்கே எழுந்தருளப்பண்ணினார். அதற்கு வடக்கில் சில கிலங்களை வாங்கி அதற்கு பாடியவாளன் துறை யென்று பெயரிட்டு அங்கே ஸம்ஸ்கார மடைந்தவர்களுக்குப் புரமபதங் கிடைக்கும்படி பெருமாளிடத்தில் வரம்பெற்றூர். இப்பொழுதும் அதற் குத் திருமங்கைமன்னன் படித்துறையென்று நாமம் விளங்குகிறது.

பிறகு ஆழ்வார் தில்ய தேச பாத்திரை செய்து மஹேந்திரனிக் கருகில் பத்ராசிரமமென்ற திருக்குறுங்குடியில் எழுந்தருளியிருக்கும் நம்மி

யின் ஸங்கிளியில் சில காலம் யோக சிவ்நடையில் வீற்றிருந்து தமது அற்றைந்தாவது வயதில் ஸமாதியால் திருமீமனி கீத்து, எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் கலந்தார். கலியின் கொடுமையைக் கடிந்ததால் கலிகள்கு யென்றும், திருமங்கை மனன்னென்றும், ஆவிந்தரன்றும், நாலு வீப் பெருமாளென்றும், பரகாலன், கலியன், ஸீலன், அருணமாரி, கொற்றவே லோன், என்றும் பெயருண்டு. இவருடைய சிவ்யர்களில் யதிராஜன், ஸீ மேல் நடப்பான், நிழல் மிதிபான, தாஞ்சுவான், பின்னெனுதுங்குவான், உயரத் தொத்துவான் முதலியவர் பிரசிததி பெறவர். இவருடைய திருவாராதனம் சிகைததனக்கிணியா. திருக்குறுங்குடியில் இவா சின்ற நம்பி, இருந்தம்பி, கெந்த நமபி, திருப்பாறகடல் நம்பி, திருமலை நம்பி யென்ற ஐந்து நம்பிகளையும் ஸேவிதது, அழிய நம்பியின் அருளால் நிதயா ஸிழுதியை யடைந்தபடியால், அங்கே கழனிக்காட்டில் இவருடைய ஸக்ஷிதி ஒன்று ஏற்பட்டு சித்போதஸவம் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது.

திருவேழுக்கூற்றிருக்கை.

எம்பெருமானுக்குத் திருமதின்போலே ஆறு பிரபங்கள்கைச் செய் தருளின ஆழ்வார், அதில் சிகித்தமான தன் கவன சக்தியைக் காட்டுகிறார். பலவித பங்கங்களைன்று சொல்லப்படும் ஸாஹித்ய முறைகளில் இது ரத பந்த மெனப்படும். இதன் இலக்கணத்தை வீரசோழியத்தில் காணலாம். இதை திவ்ய பிரபந்த கோசங்களில் காட்டியிருக்கும் படத்தில் விரிவாய்க் காணலாம். இது ஆசிரியப்பாவில் இயற்றப்பட்ட 46 அடிகளுள்ளது. இது ரகு எம்பெருமானா தனியை அருளிச் செய்திருக்கிறா. அதில் இவ் வாழ்வாரின் நாமங்கள் பலவும் அடங்கியிருக்கின்றன. இதற்குப் பெரிய வாச்சான பிள்ளையின் வியாக்யானமும் ஒரு அருமபகு விளக்கமும் காணப்படுகிறது.

ஸம்ஸாரத்தின் பிரபாவத்தை ஆடுநது கோக்கி யிகவும் மனங்கள் ந்த இவ்வாழ்வா இதற்குப் பரிஹாரமாய் எம்பெருமானுடைய குணங்களை நெஞ்சாலே கிளைத்தும் வரயாலே பேசுவும் திருவடிகளிலே விழுந்தும் தன்னை ரவித்துக் கொண்டார். அதைக்கண்டு எம்பெருமான் “ஸீர் இப் படிக்கிடந்து வருந்தும் கிளைமையில் உமக்குநான் செய்ய வேண்டியதென்ன” என்றார். உம்மைத் தடையை அதுபவிப்பதற்கு இடையூறுயிருக்கும் வென்றார். எம்மைத் தடையை அதுபவிப்பதற்கு இடையூறுயிருக்கும் வென்றார். எம்பெருமான் “அது நம்மால் செய்யவாவத ஸ்தோ” யென்று பதிலுரைக்க, ஆழ்வார் “உண்ணொழிந்த ஸகல பதார்த் தங்களின் உத்பத்தி ரக்ஷனை இவற்றிற்கு கீடே உரியவன். யாவராலும் காணமடையத் தகுந்தவன், எவ்வித ஆபத்துகளையும் போக்கவங்கள்,

ஆதையால் என் ஸம்ஸார துக்கத்தை நீயே தீர்க்க வேண்டுமேயல்லாது அன்னுலாகா” தென்று திருவடிகளில் விழுந்து தம் சிலைமையைத் தெரிவித தக் கொள்ளுகிறார்.

சீல் பகவானுடைய பிரபஞ்ச விருஷ்டி, பிரம்மாவின் பிறப்பு, சாவதாரங்கள், முதலிய மஹிமைகளை விரிவாய்வர்ணி த்து “இப்படிப்பட்ட இயே திருக்குடங்கை யென்னும் திருப்ப-, யில் ஆராவமுதவடிவாய் எழுங்கருளியிருக்கிறார். எனக்கு நேரும் இடையூறுகளை என்னைவிட்டுப் பிரியும் ரடி உன் இரு திருவடிகளைச் சரணமடைந்தேன். என் ஸம்ஸார பந்தத் தைப் போக்கியருளுவாய்” என்கிறார்.

சிறிய திருமடல்.

இதுவும் பெரியதிருமடலும் இவ்வாழ்வாரால் இயற்றப்பட்ட பிரபந்தங்களில் பார்வைக்கு சிற்றின்ப ரூபமாயிருந்தாலும், உண்மையாய் ஆழ்த் தேவாந்த ரஹஸ்யங்கள் அடங்கினவை. நம்மாழ்வாரால் அருளிச் செய்யப்பட்ட திருவிருத்தத்தைப் போன்றவை. தன்னை நாயகியாயும் பகவானை நாயகனுயும் நினைத்து, ஜீவேசவர ஸம்பந்தத்தையும், ஜீவன் ஈசவரனை விட்டுப் பிரிந்து படும் துக்கத்தையும், மறுபடியும் அவனுடைய திருவடிகளைச் சேர்வதையும் உபதேசிக்கும் பரம ரஹஸ்ய கிரந்தம். இதை நோய் அர்த்தஞ் செய்துகொள்ள வேண்டிய முறையைத் திருவிருத்தத் தில் காண்க. இதற்குப் பின்னை திருநறையூற்றையர்தனியனை அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

இதுவரையில் ஆழ்வா அனுபவித்தது ஞானானுபவமாகையாலே அதையே வெளிப்படையாயும் அனுபவிக்க ஆகையுண்டானி, அது கிடைக்காமையாலே திருக்குடங்கையிலே எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானைச் சரணம் புகுந்தார். திருவெழுமூற்றிருக்கையில், அப்படியும் தன் என்னம் நிறைவேறவில்லை. ஆகையால் அவனை அடையவேண்டுமென்ற ஆகையிகுந்து கிருஷ்ணவதாரத்தில் குடக்கத்திலே அகப்பட்டு அவன் கிடைக்கமல், மடலெடுக்கத் துணிந்த ஒரு கோபியின் தன்மையைத்தான்டைந்து அந்த சிலைமையை வர்ணிக்கிறார். இதில் இவ்வாழ்வார் தர்மாத்த காம மோக்கமென்றவைகளில் காமத்தையே மேலாகக் கொண்டாடுகிறார். அது பகவானிடத்தில் ஜீவன் வைக்க வேண்டிய அனன்யமான பக்கியென்றே பொருள் கொள்ளத்தகும்.

“இத்தப் பூமியிலுள்ளவர்கள் தேடும் புருஷார்த்தங்களில்காமீமன் நாத அடைகிறவர்கள் அதன் அம்சமான தர்மாத்தங்களையும் அடைவார்கள். வேறு மேன்மையான புருஷார்த்தம் உண்டென்று கொல்லுவோர்

கேவலம் மூடர்களே, என் அனுபவத்தைச் சொல்லுவிறேன் கேளுக்கள். ஸ்ரீய மண்டலத்தைப் பிளங்குகொண்டுபோய்ப் பரம பத்தில் புகுங்கு அவ்விடத்தில் அமிருதம் போன்ற பரம புருஷனையடைக்கு திரும்பவும் வராமற் போவதென்ற ஒருபொருளுண்டோ. அப்படியிருக்க, அழான் முயலைவிட்டு விகாரமான காக்கையைத் துரத்திக்கொண்டுபோவது போலா கும். நான் ஒரு நாள் பாதடி த்துக்கொண்டிருந்தபொழுது ஒப்பற்ற அழகும் மேன்மையும்வாய்ந்த ஓர் யெளவன்புருஷன் எல்லோருடையமனதயும் வூர்க்கொண்டு இரண்டு குடங்களைமேலெடுத்து விதியில்கூத்தாடுவதைப் பார்த்து, என்காயும் மற்றுமுள்ளோரும் ‘நீடிப் பாக்கவா’வென்றுஎன்னை யழைத் தார்கள். நான் செய்த மஹாபாபத்தால் போனேன். என் சிறக்கையும் கைவளைகளையும் இழுந்து கானுதவளானேன், மீற சொல்லையும் கேளேன், மதி கெட்டு வாடிததிகைத்து நின்றேன். என தாய் எவ்வளவேர சிகித்தஸை செய்தும் பயன்படாமல் புத்தி சிதறி சின்றான். அப்பொழுது சிலருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு கட்டுவிச்சியைத் தருவித்துப் பார்க்கச் சொன்னாள். அவள் ஆவேசபடைந்து, முறத்தில் சில நெல்லுகளை இறைத்து வெயர்வை விட்டு, மயிக் கூச்சலெடுத்துத் தன் கையை நுகர்ந்து, தனக்குள்ளே இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டாள். “இவளை வருத்தினவன் ஆயிரம் திருநாமங்களையுடையவன்,” என்று மீறகு வெளிப்படையாய் “சீங்கள் சிறிதும் பயப்பட வேண்டியதில்லை. அவனுடைய லக்ஷணங்களை உங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லுகிறேன். (இங்கே பகலானுடைய அனங்க கல்யாண குணங்களும் அவதார மஹிமமகளும் வர்ணிக்கப் படுகின்றன.) இவனே உங்கள் பெண் ணுக்குத் தீராத நோயை விளைவித்தானென்றாள். அதற்குக் காரணம் வேறல்ல வென்று என் தாய் அறிந்து, “அந்த ஸ்வேசவரன் என் பெண் ணுக்குத் திருத்தழூயைக் கொடாமலிருப்பானே, இவள் அவனுக்கு அடிமையன்றோ” வென்று சொல்லிக் கவலை தீர்ந்தாள். நான் அவனுடைய திருமேனியைப் பார்த்த வண்ணமே, உருமாறி பிதற்றிக் கொண்டு திரிந்தேன். எந்தப் பதார்த்தமும் என்னை வாட்டுகிறது. என்மனதை அவனிடத்தில் தூது விட்டேன். அது திரும்பி வராமல் அங்கேயே மாண்டது. எனக்குத் துணை யாருமில்லை. ஹரா உரங்கிணும் எனக்கு உரக்கமில்லை. என்னைப் போன்ற பெண்கள் பலா நாயகனைத் தேடிப் போனார்கள். யாராவது அவர்களை சிந்தித்தார்களோ. நான் அவனுடைய திருமேனியை ஸேவிக்க அவன் விளங்கும் திருப்பதிகளுக்கும் போய், அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டு அதற்குமேல் ஹரார் பழித்தாலும் நீண் பெரிய விதியில் சீண்ட அழகிய பளை மட்டிக் கொண்டு ஹராமல் தவழேன்” என்று இப்படியுள்ள நாயகியின் துணிவுடன் இந்தச் சிறிய திருமட்டும் முடிவடைகிறது.

பேரிய திருமடல்

இது இயற்பானில் 10-வது பிரபந்தம். இதற்குப் பிள்ளை திருநறை ஆழ்வார் தனியினை யருளிச் செய்திருக்கிறார். இதற்குப் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானமும் அரும்பத விளக்கமும் உண்டு. எம்பெருமானேடு கலந்து பிரிந்த ஒரு பிராட்டி; தன் ஆற்றுமையாலே யடலூர்த்தாகிலும் அவனைக் காணவேண்டு மென்னும் நிலைமை தனக்குப் பிறந்து இவ்வாழ்வார் பேசுகிறார். இதிலும் சிற்றின்ப ரூபமாய் ஜீவேசவர் ஸம்பந்தமும் கைங் கரிய ரூபமான மோக்ஷப் பிராப்தியும் உபதேசிக்கப்படுகிறது. காமமென்ற புருஷார்த்தத்தைச் சிறப்பாக வர்ணித்து மற்றவைகளை வெகு சாதுர்ய மாய்த் தாழ்த்துகிறது.

மோக்ஷ மென்பது இந்த தேஹம் மாண்டபிரகு புருஷார்த்தத்தைக் கொடுக்கு மென்று சொல்லப்படும். அது இந்த தேஹத்தில் நமக்குப் பயன் படாது. இச்சீரத்திலேயே அந்த ஆனநதத்தை யனுபவித்தோ யாரு மில்லை. வெறும் வார்த்தையே, வேறொரு சீரத்தில் வேறொரு தேசத் தில அனுபவிப்பதாய்ச் சொல்வதைக் கண்டவா யார். அதுவும் ஒரு அது பவமோ. இந்த ஞாபகம் நாச மடைந்த பிறகு வரும் ஸாகதுக்கங்களால் நமக்கென்ன. ஒருவன் தவஞ் செய்து அதின்பயனை வேறொருவன் அடைவது போலன்றே.

சிலாக்கியமாய் அனுதியான புருஷார்த்தத்தை சிருமபினவன், கீழே விழுந்த பழங்களையும் பழய சருகுகளையும் ஆஹாரமாய்க் கொண்டு, மெப் வருந்தி, இலைகளால் மூடப்பட்ட குழிசையில் தங்கி, வெயிலிலும் கானவிலும், இடியிலும் மகழையிலும், மலையிலும் குழையிலும் கெட்டிலாது, இந்தத் தேஹத்தை வாட்டி வதக்கிடுகிக் கிட்டுப், பிறகு நித்தியமான புருஷார்த்தத்தை யடைந்தார்களென்று சொல்வதைத் தயிற, அவர் இங்கே போனார், இங்கே யிருக்கிறென்று பார்த்துச் சொன்னவர்களுண்டோ? அல்லது அவராவது திரும்பி வந்து தங்களுடைய நிலைமையை நெக்கு அறிவித்த தண்டோ? அவர்கள் இங்கே படும் கஷ்டங்களே நமக்குப் பிரத்யக்ஷம். அப்படி இந்தத் தேஹம் போன பிறகு ஒரு அனுபவமுண் டென்றால் ஸாமியனுடைய மண்டலத்தின் நடுவில் ஒரு சிறு துவாரத்தின் வழியாய்ச் சென்று பரமபதத்தை யடைகிறென்று சொல்லுமவர்களில் இக்காலத்தில் இன்னார் அடைந்தாரென்றாவது சொல்லுகின்கள் இக் கேள்விக்கு ஸரியான உத்தரம் சொல்லாமல் சும்மா வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறதென்பதையே திருப்பித் திருப்பிக் குருட்டுத்தனமாய்ப் பிறருக்கு உபதேசிப்பதைத் தயிற வெறேன்ன கண்மர். ஆகையால் நான் ஆதியில் சொன்ன மார்க்கத்தை பறுஷ்டித்தவர்கள் இங்கிருடைய நகரில் மனதால் நினைக்கும் ஸகல

போகங்களையும் குறைவற அனுபவித்துக்கொண்டு, அங்குள்ளோர் பேற்ற, ஆண்தமாய்க் காலங் கழிப்பா. வருந்தி வருக்கின் செய்யும் நர்மத்திறை டைய பயன் இதன்றே. மேலும் செல்வழும் இப்படிப்பட்டதே. ஆகையால் காம்செமன்ற புருஷாத்தகதை நாம் கைப்பிடித்து விற்கிறோம். என்னைப் போல் மடலூர்வதையே தர்மமாகக் கொண்டவர் பலர். அந்தச் செப்பகையை விநிதிப்பது தமிழ் நாலில்லாது ஸ்ட்டிரூத பாக்ஷாயில் காண்பதில்லை. இதை ஆதரிக்காதவர்கள் இவ்வுலகத்தில் வாக்கெமன்பதையே அறியாத வர்கள், கேவலம் மிருகங்கள். ஜனகராஜ புதரியான வீதை தன் கண வளைப் பலவந்தஞ் செய்து பின் தொடரவில்லையோ. வேவேதி பென்ற வள் தன் நாயகன் தன் தமையஞ்சு அப்புறப்படுத்தப்பட்டபொழுது, தான் பெண்ணென்பதை மறந்து, தானே போய் யுத்தகளத்தில் அவளை மணந்து, திரும்பிச் சென்று அவனுடைய சரீரத்தை ஆளிங்கனஞ் செய்துகொள்ள வில்லையா. நாகராஜனுடைய பெண் அராஜாவனை வழுவில் வந்துடைந்து மணந்து, தன் நகரத்திற்குக் கிரும்பிப்போய் மேன்மையுடன் வாழுவில்லையோ. பாணைஸ்ராஜனுடைய பெண்ணேன் உடை அனிருத்தனை வழுவி வெடுத்துவந்து மணம்புரிந்து, தன் வீட்டிலேயே வைக்குக் கொள்ளவில்லையோ. பர்வதி பரமசிவனைத் தேடிப் போய் அவர்க்காகத் தலஞ்செய்து வழுவில் மணம் புரியவில்லையோ. ஆகையால் எனக்கு மாதத்திரம் இது பாவமாகுமோ. எனவை வருக்கும் வியாதி அவளையிட்டிப் பரிசுதிருப்பதே மனதால் வினைப்பதற்காரிய ஹிரக்செபல்களைக் கெய்த அதப் புருஷாத்த மனைக் கண்டு என் நிலைமையைத் தெரியித்தால், என் ஸ்வாமியானவன் தன் கிருபையையும் திருமேனியையும் கொடாமலிருப்பானா? அப்படிச் செய்யா விட்டால் நான் இவ்வுலகில் ஒரிடம் பாக்கியில்லாமல் சொந்த, என் விளைமை யையும் அவன் கெய்யும் கொடுமையையும் வாய்த்திறந்து வெட்கதை விட்டு எடுத்துச் சொல்லுகிறேன் அவனுடைய திவ்ய சரிதங்களை விளைத்து முடியுமோ. அழகிய பனைமடலைக் கொண்டு முற்கொனி, நான் லோகமெல்லாம் அறியும் படி மடலூர்க்கடவே” என்ற துணியுடன் இப்பிரபந்தம் முடிவு பெறும். இவ்விரு திருமடல்களிலுள்ள பாசுரங்களைக் கணக்கிடுவதில் சில எண்ணுடையுர்கள். சிலர் சிறிய திருமடலை 77½ பாட்டாகவும் பெரிய திருமடலை 148½ பாட்டாகவும் கணக்கிடுகிறார்கள். வேதாநத தெசிகர் அருளிச் செய்த பிரபந்த ஸாரத்தில் சிறிய திருமடல் பாட்டு முப்பத்தெட்டிரண்டு மென்றும், பெரிய திருமடலைப்பாட்டுமூபத் தெட்டுடன்றும் பிரித்திருக்கிறார்.

திருக்குறுந்தாண்டகம்

இது திவ்யப் பிரபந்தத்தில் இரண்டாவது ஆயிரமாண திருமொழி ஏல் சேர்ந்தது. இதற்குப் பெரியவாசன் பிள்ளையின் வியாச்பாதமும்,

அப்பு அரும்பதமும், ராமாநுஜாசாரியரின் உரையுமுன்றி. இதற்குத் திருமொழியின் தனியன்களையே அனுஸ்திப்பது வழக்கம்.

“சிதியினைப் பவளத் தூணை செறிமையால் நினையவல்லா
கதியினைக் கருசன் மாளக்கண்டு முன்னண்ட மாளும்
மதியினைமாலை வாழ்த்தி வணக்கி யென்மனத்து வந்த
விதியினைக் கண்டுகொண்ட தொண்டனேன் விடுகிடேனே.”

அ—து. நாம் நினைத்தபடி யெல்லாம் உபயோகிக்கும்படியான சிதியைப் போன்றவனும், பாக்கப் பார்க்கத திகட்டாத அழகுடையவனும், யாவையும் தாங்குகிறானும், அவனைப் பக்தியுடன் நினைக்க வல்லவாக்குப் பரக்கியாய், கமலீனைக் கொன்று ஸாதுக்களை ரக்ஷித்தவனும்த் தன்னை யண்டினவரிடத் தில் அளவற்ற அன்புடையவனும், விளங்கும் ஸர்வேசவரன், என்னுள் எத்தில் வந்து புருநது ஸேவை ஸாதித்தான். என் புண்ணியத்தின் பயனே உருவெடுத்தது போல் எழுந்தருளின அழுதைக் கண் ஞாக் கண்டனுபவிக்கப் பெறற அடியேன், இனி ஒருக்காலும் விடபாட்டேனை” என்று ஆரம்பித்து இந்தப் பிரபந்தத்தில் மதுஸ்முதனை பஞ்சஷூதங்களிலும் அஷவகளாலுண்டான பதார்ததங்களிலும் உள்ளும் புறமும் ஈடுருஷி அந்தர்யாமியாய் விளங்குகிறுன்னிக்கிறார். அவனைத் திருமாவிருஞ் சோலையில் அனுபவித்ததை வர்ணிக்கிறார்.

4. ஸ்வாமி! அடியேன் ஒருவிதைப்பத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன். முன்பு வராஹ மூர்த்தியாய் இவவுல்லசத தூக்கி யெடுத்த திருக்கோலத் தைக் கண்டு களித்து மனைவாக்குக் காயங்களால் போற்றி யனுபவிக்கப் பெறுகிறேன். அப்புனுபவம் எவ்வளவு இனியது.

7 இம்மை மறுமையில் ஸகல கோமததையும்தானே கொடுப்பவ ஞாய் ஸ்ரீநாகரும் உயிய விபூதி நாதன் திருவரங்கத்தில் அடியார்களுக்கெனிய வானுய விளங்குகிறுன். அந்தத் திருவேங்கட முடையானுடைய ஸௌ ஸ்ரீயதை நினைக்க வல்லவர்களின் பாததுளி என தலையில் இருக்கக் கட வது.

8. அந்தக் காரோளிவண்ணனான கண்ணை, தித்திக்கும் தேன முந்த, ஆசிரவித்து வாழ்மாட்டாதவாகனா, இந்த மாளிட ஜன்மம் கிடைப் பதிரிதென்று நினைப்பதில்லை. ஐயோ! இந்து மாம்ஸ பிண்டத்தில் என் ரெந்தும் வாழ்வென்டுமென்று ஸாநனங்களைத் தேடுகிறான்.

9 என் மனதோ ஓரிடத்தில் ஸ்ரீவது. கொழுந்துவிட்டெரியும் செருப்பின்மேல் கிடந்து துடிக்கும் ஏறுடுபோல் இந்தப் பிரவித் தய .

ரத்தை ஸினைத்து எடுக்குகிறது. ஸ்வாமி! எந்த ஸிலைபாட்டும் உப்புமாத தவிற் எங்களுக்கு வேறு துணையில்லை.

10. மஹா பாபியான என்மனம் ஓரிடத்தில் காடுவதிலையே, என்ன செய்வேன்? ஆபத் பாநதவனே! உன்னிடத்தில் இடைவிடாத பக்தியைச் செய்யும்படி அருள்புரியும். உன் திருவுடிகளில் கைங்கரியம் செய்வதைத் தவிற் மற்றொன்றையறியேன்.

12. என்னுயிரை, மனக்கோயிலில் எழுந்தருளி யிருக்கும் அடியார்க்கெளியீன, இந்த அசத்தமான சரீரத்தையும் பிரைத் துந்த்து நாறும் வாயையும் முடைய மகாபாபியான நான் துதிக்கத் துணிரது திருமாதிரக்கதைச் சொன்னேன். ஐயோ! என்ன அபராக்ஞ செய்து விட்டேன்று விஷய ஸாகங்களில் மூழ்கின நான் அஞ்சினேன. கண்ணன வந்து பயப்படாதே யென்று என் கண்ணுக்குள் விளங்கினா.

13. பழுக்கர பழுகக்க காய்ச்சின இருமடி குடித்த ஜலமும் வெளி யில் வந்துவிடும். நான் செய்து அனுங்க்காமல் தீராத பல பாபங்களும் என்னிவிட்டுப் போயின. திருவாங்கத்தில் விளங்கும் திருயாலை இடை விடாமல் வேவித்து, என கண்கள் களித்தன.

14. அழகுவாய்ந்த மார்களின் சேர்க்கையையே ஸினைத்துக் கொண்டு, அனுத்திகாலமாய் அநதா படுகுழியிலேயே கிடந்து தேவி னேன. திருக்குடந்தையில் வாழும் என அபரன் ஸகல பாபத்தூரும் போக்குவரா னென்று ஸினையாமல் கெட்டேன்.

15. இனி திருவயோகத்தியில் எழுந்தருளியிருக்கும் சகரவர்த்தி திருமகனுக்கு என எலுமிபெல்லாம் உருகி இறைப்போய, என மனவென்ற பிரேமத்தாலே ஞானமென்ற தீட்தத்தைக் கொண்டு அடியேன திருமஞ்ஜனம் செய்விப்பேன.

16. பொனமாளைத் தொடர்ந்தவளை மருதமரங்களை மு.ஏ.ததவணை, கடல் கடைந்து அமுதம் கொடுத்தவளை அடியேன் பரிசுத்தமாய்ப் பாமால் களால் அலங்கரிப்பேன.

17. எம்பெருமானுடைய பெருமையை வாயவிட்டுப் புகழ்ந்தவர் பிறவிக் கடலைக் கடந்தாகள். அல்.ஏ. யேசின சிசுபாலரத்திகள் நற்கதியடைந்தார்கள். இப்படிச் சொல்துவது வழக்கம். நானும் அவளைப் புகழ்ந்தேன். இகழ்வதற்கு ஸமாத்தனல்ல. ஆனால் இந்த வாழ்க்கையை பொழிப்பதற்கு அவளையே ஆசிரயிக்கவேண்டுமென்று துணிவு வரவு வளர்வது ஸத்தியம்.

20. “வானவர் தங்கள் கோனும் மலர் மினசயயனும், நாளும்
தேமலர் நூவியேத்தும் சேவடிச் செங்கண்மாலை
மானவேல் கவியன் சொன்ன வண்டமிழ்மாலை நாலீந்து
வானமதின்றி வீல்லாரொளி விசம்பாள்வர்தாமே”

அ-து:—தேவேஷ்திரனும் நான்முகனும் நாள்தோறும் மணமுள்ள புஷ்பங் களைக் கொண்டு வந்து அர்ச்சித்துத் துதிக்கப் படுகிறவனும் சிவந்த பாத கமலங்களையும் செந்தாமரைக் கண்களையும் முடையவனும், அடியார்க் கெளியனுன கண்ணைனத் திருமங்கை யாழுவர் பூஜித்த தமிழ்மாலையான அந்த இருபது பாட்டுகளையும் வேறு பயனை விரும்பாது கற்றவர்கள்’ சட ரொளியாய் விளங்கும் திருவைகுண்டத்தைத் தமதாய் ஆளப்பெறுவார்கள்,

திருநேடுந்தாண்டவேய்

இது இரண்டாவதாயிரமான திருமொழியில் சேர்ந்த பிரபந்தம்,
இதற்கு மேற் கண்ட தனியன்களும் உரைகளுமேண்டு.

இதில் 21-வது பாசுரமான “மைவண்ணன்” என்பதற்கு விஸ்தார மாய் உரையெழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதைத் தவிற பட்டர் அருளிச் செய்த தனி வியாக்கியானமுழுமூண்டு. அதில் நாயகனுடன் கலந்து பிரிந்து அந்தப் பிரிவை ஸஹிக்காமல் வருங்கும் ஒரு தலைவி உபாயத்தால் பூந்தோட்டத்தில் மலர் கொய்வதற்குச் சென்றார்கள். அதையறிந்த நாயகனும் வேட்டையாடு வதற்கென்று அங்கே வர அவர்களின் உபாயம் பலித்து மனோரதங்களும் சிறைவேறின. நாயகன் போன பிறகு இதற்குக் காரணமான தோழி நாயகி பிடத்தில் வந்து அவன் என்ன செய்தானென்று கேட்க, நாயகி இப்பாட்டால் அதை வர்ணிக்கிறார்கள்.

இந்தப் பிரபந்தத்தில் முதல் பத்தும் ஆழ்வாருடைய அனுபவத்தை வெளியிடும் பாசுரம். இரண்டாம் பத்து திருத்தாயார் பாசுரம். மூன்றாம் பத்து நாயகியின் பாசுரம். மூதல் பத்தில் கீதவாக்கியத்தின் முதல் பாகமான ‘மச்சித்தாழு’ (என்னிடத்திலேயே செலுத்தின சித்தத்தையுடையவர் களாய்) என்றதின் உரை. இரண்டாம் பத்து ‘மத்தகதப்ரானூழு’ (என்னிடத்தில் நாடின உயிரை யுடையவர்களா) யென்றதின் உரை. மூன்றாம் பத்து ‘போதயங்தழு பரஸ்பரம்’ (ஒருவர்க்கெதிருவர் அவனுடைய கல்யாண குணங்களை எடுத்துரைப்ப) தென்றதின் உரை.

முதல் பத்தாலே திருமங்திரார்த்தமும், இரண்டாம் பத்தாலே த்வய த்தின் அர்த்தமும், மூன்றாம் பத்தாலே சரமசுலோகத்தின் அர்த்தமும், விளங்கப்பட்டா.

முதல் பத்தில் பக்தியும், இரண்டாம் பத்தில் பிரபத்தியும், மூன்றாம் பத்தில் பிராட்டியின் புருஷாரமும் உபதேசிக்கப்படுகின்றன.

முதல் பத்தில் பிரணவமும், இரண்டாம் பத்தில் கமலம் என்ற பதமும், மூன்றாம் பத்தில் ‘நாராயண’ வென்ற பதமும் வியாக்கியானஞ் செய்யப்பட்டன.

முதல் பத்தில் அகாரமும், இரண்டாம் பத்தில் உகாரமும், மூன்றாம் பத்தில் மகாரமும் மதளிவாய் அத்தனு செய்யப்பட்டன.

முதல்பததில் அவனில்லாதபொழுது அவனைக் கணவேண்டுமென்ற ஆசையும், இரண்டாம் பத்தில் அவனைக் கண்டவுடன் கட்டியனைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற நினைவும், மூன்றாம் பததில் சேர்ந்தலூயித்த பிறகு என்னை விட்டு நீ போகக்கூடாதென்று தடிப்பதும் விளக்கு

முதல் பததில் எம்பெருமானுடைய ஸவஞப ரூப குண விழுதிகளைக் கொல்லிற்று. இரண்டாம்பததில் அவனைப் பிரிந்து கலங்கினபடி சொல்லிற்று. மூன்றாம் பததில் கிலேசம தீர்ந்து அவனையடைந்தபடி சொல்லிற்று. (மேற் சொன்னதில் சுருக்கமாய் அடங்கி யிருக்கும் பல அரிய ரஹஸ் பங்களை வியாக்கியானததில் விரிவாய்க் கண்டு கொள்க) இந்த ஒரு பாசரத் திறகு 45-பக்கங்கள் உரை எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த ப்ரபநதத்தில் சில அரிய பாசரங்களை எத்திரம் இங்கே எடுத்துச் சொல்ல முடியும்.

2. பாரு ருவி நீரெரி கால் விசம்பு மாகிப்
பல்வேறு சமயமுமாய்ப் பரந்து நின்ற
வருருவில் மூவருமே யென்ன நின்ற
விமையவா தந்திருவருவேறென்னும் போது
ஓருருவம் பொன்னாருவ மொன்று தெந்தீ
யென்றுமா கடலுருவ மொத்து நின்ற
மூவருவங் கண்டபோ தொன்றானு சோதி
முகிலுருவமீம் மத்தனாருவந்தானே.

அ-து:—அழகிய பிராணிகளில் மூவரே முதல்வர். அந்த பிரஸ்ம விஷ்ணு ரூதர ரூபங்களைப் பிரித்துப் பார்க்கும் பொழுது நான்முகனுடைய ரூபம் பொன்னைப் போன்றது; ரூத்ரஹஸ்தைய ரூபம் சிவந்த அக்னியைப் போன்றது; திருமாலின் உருவம் பெரிய கடலை யொத்தது. சேர்ந்து நிற்கிற மூன்று ரூபங்களையும் பிரமாணாததாலே பார்க்கும்பொழுது பஞ்சஸ்தங்களைப் படைத்தும், அவைகளின் சேர்க்கையால் ஜகத்தை பழைத்தும், அதில் அந்

தராத்மாவாய் ஜெருகினின்றும் விளக்குகிறவன் யாரென்று உண்மையை, விசாரித்தால் பரவொளியாய் ஒருவனும் கிற்கும் நீலமேகசியாமானுன் என்கண்ணே ஸர்வேசுவரனென்று ஏற்படுகிறது.

10. இகழ்கையே உருவமாடுடைய அடியேன் உண்ணீன என்னுடைய ‘ஆனுய் ஆனு’யென்று கூப்புடுவதைத்தவிர, உண்ணிடத்தில் அதிசபலனுன நான் உன் குணங்களில் எதையறிவேன்.

11. என் பெண்ணுனவள் பட்டிச்சிலைகளை தரியாள்; மோஹத்து அலமல நின்றாள், மரபபாச்சியை ஆகரியாள், குளிர்ந்து நீண்ட கண்களில் நீர்தளும்ப சின்றாள்; தூங்கியறியாள், ஒரு கூதணமேனும் என் மாட்டில் தங்கியிருக்கப் பொறுள், என்னைப் பிறர்க்கில்லாமல் செய்த ஸர்வேசுவர னுடைய கோயில் எங்கே எங்கேயென்று பிதற்றுகிறோ. இப்படி என் பெண்ணைச் செய்த கள்வனை யாரென்று கண்டுபிடித்து உண்மையைச் சொல் லக்கடவாயென்று கட்டுவிச்சியைக் கேட்க, அவள் கடல் வண்ணனே இப்படிச் செய்தானென்றாள். தோழி ! இந்தத் துயரததைத் தீர்க்கவல்லவா வேறு யார்?

12. மனம் நீராயுருகி அசைவற்று கிறகிறாள். நெடுமுசச விடுகிறாள். மோஹத்தில் ஆழ்கிறாள். ஊனுறக்கததைத் துறநதாள். திருவனந்தாழ்வான் மேல் பள்ளிகொள்ளும் என திருமாலே யென்று இரவும் பகலும் கூவியழைழக்கிறாள். அந்தக் திருவாலிநாதனுடைய கோயிலில் போய் அவனை அடையப்பெறுவோமோவென்று பிதற்றுகிறாள். இப்படி எனக்கடங்காத பெண்ணைப் பெற்றேன். இவ்வுலகில் ஒப்பற்ற பழியைப் பெற்றேன். இது நான் செய்த பாவமே.

21. மைவண்ண நறுங்குஞசி சூழல் பின்தாழு
மகரஞ்சேர் குழையிரு பாடிலங்கி யாட
எய்வண்ண வெஞ்சிலையே துணையாயிக்கே
இருவராய் வந்தாரென் முன்னே சின்றா.
கைவண்ணந் தாமரை, வாய் கமலம் போலும்,
கண்ணினை யுமரவிந்த, மடியுமஃதே,
அவ்வண்ணத்தவர் நிலைமை கண்டுக் கோழி !
அவரை நாம் தேவரென்றஞ்சினேமே.

அ-து-கறுத்த நிறத்தையுடையதாய்ப் பரிமளம் மிகுந்ததாய் அலகலகாயுள்ள திருக்குழல்கறறை பின்னே அலைய, இருபுறத்திலும் மக்ரகுண்டலங்கள் ணிந்த காதுளன் பிரகாசித்துக்கொண்டு அசைந்துவர, தன் வில்லையே துணையாகக்கொண்டு இந்தத் திருமணங்க் கொல்லையில் தாழும் இனைய பெருமானு

மாக அவர் வந்தார். அதை எதிர்பார்த்திருந்த என்முன்னே வந்து விண்ணர். அவருடைய திருக்கைகள் கமலத்தை பொக்கும்; திருப்பவளச செவ்வாய் தாமரையை யொக்கும், திருக்கைகளும் திருவடிகளும் அகத விற்மே. அவனிதமான மணிலண்ணலுடைய சிலைமையைக் கண்டவுடன், தோழி! அவரைப் பரதேவதை வென்று பயப்பட்டோமே. (இதற்கு விஸ்தாரமான வியாக்யானத்தைப் படிப்பது அவசியம், ஆயினும் இந்தப் பிரபந் தத்தின் பொதுக்கருத்தைச் சொல்வதை இங்கு வெளிக்கலாகும். பராகரர் வியாஸா முதலிய ரீவிகள் ஞானேபதேசகள், முதலபத்தில் சொல்லும் விஷயம் அவர்களுடைய சீதியாயிருக்கும். ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானினப் கூடிப்பிரியும் ஸாக துக்கங்களையே அனுபவிக்கிறவார்கள், இரண்டாம் பக்கு அவர்களுடைய சீதியாயிருக்கும். பிராட்டியார் தங்களுடைய அனுபவத்தைப் பிறர்க்கு எடுத்துரைப்பதே பிரதானமாடுடையவர்கள். மூன்றும் பத்து அவர்களுடைய சீதியாயிருக்கும்.)

29 தண் குடந்தைக்கிடந்த மாலை நெடியானை யடினுயேன் சினைந் திட்டேனேயென்று இவ்வாழ்வா இந்தப் பிரபந்தத்தை தலைக்கட்டி னா. நம்பாழுவாரோ, அதனிறபெரிய வென்னவாவென்று திருவாய் மொழியை முடிததார். இதற்குக் காரணமென்னவென்றால், உலகவாழுக்கையில் வைராக்கியம் சட்கோபருக்குத் துள்ளியின் மணம்போலே இயற்கையாய் விளங்கிறது. ஆகையால் எம்பெருமானிடத்தில் பிரேரணமைய யுண்டாக்குவதையே பிரயோஜனமாய கடியிருந்தார். ஆகையால் அதனிறபெரிய வென்னவாவென்று பாடினா. இவ்வாழ்வாரோ மங்கையா வலையில் கட்டுண்டு பிறப்பொருளை அடித்துப் பறிக்கும் கொடிய செயலுடைய வராய் முன்னிருந்தபடியால், ஸமஸ்ரதத்தில் வெறுப்பும் ஆர்த்தியின் திருவடிகளில் பக்தியும் தனக்கு அவனுல் கிடைத்ததை சினைக்கது, அடினுயேன் சினைந்திட்டேனே யென்று விண்ணப்பம் செய்வதே அவசியமாயிற்று. ஆகையால் அவவாழுவாரை அப்படியும் இவரை இப்படியும் பாடும்படி செய்தவன் திருமாலே. மேலும், ஆரம்பத்தில் இவரிடத்தில் யாதோரு யோக்யதையும் காரணமுமின்றி ஈசுவரனுக்குப் பிறந்த அருள், என்றும் இருக்க வேண்டுமென்று சினைந்திட்டேனே யென்று முடிததார்.

பேரிய திருமோழி

இது 1034 பாசரங்களுள்ளது, பிரபந்தங்களில் பெரியது; பல வகை கவன சாதுரியம் வரப்பீதது. இதற்குத் திருக்கோட்டிழூர் ஈம்பியும் எம்பெருமானாரும் ஆழ்வானும் எம்பாரும் தனியன்களை அருளிச் செய்தி கூக்கிறார்கள். இதற்குப் பெரிய வாக்கான் பிள்ளையின் வியாக்கியானம் உண்டு. இவ்வாழ்வார் ஆத்மாவை வெயில்லே வைத்து உடம்பை விழுவிலே

வைத்தவர். அதாவது, பகவத விஷயத்தில் முதலிலே ஈடுபாடாமல் விஷய சகங்களிலேயே ஈடுபட்டவர். ஈசவரன் இவரைக் கடாக்கித்து “இவர் கண்ணால் காண்கிற விஷயங்களுக்கு சமமாய் நம்மையும் அவை களுடன் பொருப்படுத்தினால் நம்மை விரும்பாமலிராகே”ந்று தான் உகந்தருளின திருப்பதிகளிலே வந்து எழுந்தருளி, இவரை ஆட்கொண்டு தன் படிகளை அடையக்காட்டிக்கொடுத்து, தன்னுல்லது செல்லாதபடி பண்ணி, இவரை அனுபவிக்கும்படி செய்து, இங்கே யிருந்தே பரமபதத்திலுள்ளாருக்கு சமமாகச் செய்து, அந்தத் தேச பிராப்தியையும் இவருக்குப் பண்ணிக் கொடுத்தாரென்பதே இந்தப் பிரபந்தங்களின் கருத்து. இவரிடத் தில் விளங்கும் ஜீவகாருணியமும் விஷய சகங்களில் வெறுப்புமே இவரை மீட்பதற்குக் காரணங்களாயின. இவர் பரம ரவிகராகையாலே ஈசவரனுடைய மேன்மையை நன்றாயறிந்தவா. அனுதிகாலமாய்ப் பண்ணின பாபத நைத் தன் கருணைக்கு இரைகொடுத்துத், தனக்கு வாசகமான திருமந்திரம் முன்னுக்கூட தன் சொருபரூபகுண விழுதிகளை அடங்கக் காட்டிக்கொடுத்தார். ஆழ்வார் அவைகளைக் கண்டாலுபவித்து, அயோக்கியனுண என்னை அது தானே ஹேதுவாக ஆட்கொண்டானென்று நன்றியறிவுள்ளவ ராகையாலே ஒருகால் சொன்னதை ஒன்பதின் கால் சொல்லிக் கூபடுகிறார். பகவத விஷயத்தில் நாம் செய்யக்கூடியதொன்றுமில்லை, செய்ய வேண்டுவதும் ஒன்றில்லை, அவன் பண்ணின உபகாரத்திற்கு நன்றி மறவாதிருந்தால் போதும்.

I. 1. (வாழ்னேன்) இவவாழ்வார் ஸர்வேசவரனை ஸாக்ஷாத்கரித்த பிறகு, தான் அதற்கு முன்னிருந்த ஸிலையை யெல்லாம் ஸினைத்து ஸினைத்து “எனக்கும் இந்தப்பாக்கியம் கிடைத்ததே” யென்கிறார்.

I. 2. (வாலி) பரமியூக ஸிபவ அந்தரிய பாவங்களைச் சேதனர் அறியமுடியாதே கிடப்பதைக்கண்டு ஈசவரன் அர்ச்சாவதாரத்திலிருங்கித் திருப்பதிகளில் விளங்கும் சிலத்தையும் ஸௌலபயத்தையும் கண்டு, இவ்வாழ்வார் அங்கங்கே சென்று, அவனை அனுபவித்து, மக்களாசாஸனம் செய்கிறார். இமயமலைக்கருசிலுள்ள திருப்பதியிலிருந்து திருவனை வரை பிலுள்ள திவ்ய ஸ்தலங்களில் இவர் புகுந்து அனுபவித்தவர்.

I. 3. (முதுகுபற்றி) தன் மனம் கல்லுப்பதேசத்தைக் கேட்டு விரைவாய்ச்செல்லாததால் “இந்தத்தேகம் ஸ்திரமல்ல, நோய், மூப்பு, பசி, தாகம், துண்பம் முதனியவைகளால் பிடிக்கப்படுவது இவை மேலோங்குமுன் அவனை ஆசிரியிப்போ” ரெண்கிறார்.

I. 4. (வாணிலா) தன்மனம் தனக்குக் கட்டுப்பட்டும் தான் முன்னிருந்த ஸிலைமையையும் செய்த யாபங்களையும் ஸிம்காஸையையும் ஸினைத்து

ஆழ்வார்கள் சரித்திரம்

துப பயக்கு, எனக்கு வேறு கதியில்கீபென்று நைமிசாரணியத்தில் விளக்கும் எம்பெருமானீச் சரணம் புகுகிறா.

I. 9. (தாயே தந்தை) கைங்கரியத்தை விட மனமில்லாதவராய் “என பாபங்களைப் பாரததால் சுதந்திரமாய் கிணைத்தும் துன்பங்களை இனப்பமாய கிணைத்தும் பிறவா வருததியும் ஜீவகாருணியமின்றியும் உன்னை கிணைக்காது மற்றவைகளை கிணைத்தும் காலம் போக்கினேன். ஆயினும் இப்பொழுது தேவீரையே வந்தடைக்கேன. என ரூறங்களைப் பொறுத்ததருளுதற்குப் பிராட்டி இருந்தையில், என்னை உபேக்ஷிக்கலாமோ”வென்று அலாமேலமங்கையைப் புருஷாகாரமாக்கிக்கொண்டு சரணம் புகுகிறா.

I. 10. (கண்ணா) “என விரோதியைப் போக்கித் தரவேணும். உன்னால்லது செல்லாமலையைப் பிறப்பிக்கவேணு” மென்று இவா அபேக்ஷிக்க, சசுவரன் அபபடியே செய்தானென்று. பிரானனாக்கும் பக்தியுண்டு, பக்திமானுக்கு அதிகாரிக்கும் னா.

II. 1 (வானவா) இப்படி பகவத கைங்கரியத்தில் பிரேரணை பிறநததற்குக் காரணமென்னவென்று அழுவாரா விசாரித்து, அதுவும் அவனுடைய அருளேயென்று மகிழ்ந்து, “நெஞ்சீரானாலுல்லோ இந்தப் பாக்ஷியம் உண்டாயிற்” ரென்று கொண்டாடுகிறா.

III. 2. (ஊன்வாட) விரோதியான தேக்கதைக் கழித்துப் பகவானை அடைய வேண்டியிருப்பவர்க்கு ‘நீங்கள் விருதம், விபமம், உடாஸம், கடுந்தவம் முதலிய முறைகளால் சீரித்தை வாட்டி ஸுகிக்கி சிறுததவேண்டாம், பரம ஸ்ரீபைநுயக கருணாமாத்தியாய நமக்காக வைகுண்டதை விட்டுத் திருச்சித்திரகூடத்தில் வந்தெதழுததருளியிருக்கும் எம்பெருமானீச் சரணமண்டியுங்களோ’ னாகிறா.

III. 5. (வந்துநாட்டியேன்) ‘பிரம புருஷனுன நீ என்னிடத்தில் யாதொரு போக்கியதையும் இல்லாததைக் கண்டும் என மனத்தில் குழுக்கொண்டாய. எனக்கு உன்னையொழியிச் செல்லாமலையைப் பிறப்பித்தாய. இனி நீ என்னைவிடில் பிழையேன. உன்னைப் போகவொட்டுதேன. என்னைக் காட்டிலும் எளியவன் உனக்குக் கிடையப்பானே; ஆகையால் என சிதய கைங்கரியதைக் கொண்டருள வேண்டுமென்கிறா.

III. 6. (தூவிரிய) நஞ்சியருடைய தேற்றும் நோயால் மெலிந்து கிடக்கையில் ஒருவர் அவரைத் தண்டன ஸமாபடித்து “இங்குத் தைக்கு வேண்டியிருக்கிறதென்” னென்று கூட்டார். அதற்கு அவர் “தூவிரிய மலருந்திப் பாட்டுக் கேட்கவும், பெருமாள் எழுந்தருள

பின்னும் முன்னும் சற்றும் வந்து திருவடி தொழுவும் வேண்டியிரா கிண்றேனென்றார். அப்போதே வரந்தரும் பெருமாளரயரை அழைத்து கிட்டுப் பாட்டு கேட்டருளா நிற்க “மீனை கொடி ஞாவேள் வலிசெய்ய மெனிவேனே” என்னுமளவிலே வந்தவாறே “காமசரங்களாலே ஏவுண்ப தற்கு முன்பே வரானிட்டால் பட்ட புண் பரிழூரிக்கவாகிலும் வந்தா ஸாகாதோ” வென்று அருளிச் செய்தார்.

VI. 2. (போறுத்தேன்) ஸமஸரததில் தனக்குண்டான வெறுப்பை விண்ணப்பஞ் செய்தும், அவன் விரைவில் வந்து அதைத் தோக்காததால், தன் பூர்வ சரித்திரததை நினைத்து ‘என் குற்றங்கள் ஒன்றையும் பார்த்தே தேவீருடைய திருவருளையே பார்த்துப் பிராட்டி புருஷாகாரமாக என்னையாட்கொள்ள வேண்டுமென்று சரணம் புதுகிறா.

VI. 3. (துறப்பேன்) “உன்னை மறவாதிருக்கயாகிற இன்பததை மறந்தேனல்லேன். அதைத் தவிர மற்ற இன்பமெல்லாம் வேண்டாம்” என்கிறார்.

VI. 4. (கண்ணுஞ் சூழன்ம) தேகம் மெனிநு ஒடுங்கி ஆனியும் குன்றிப் புத்தியும் தடுமாறு முன் எம்பெருமானை, நெஞுசமே! சரணம் புக்காதோ வென்று எச்சரிக்கிறார்.

VII. 1. (கரவாமட) உகந்தருளின ஸிலங்கனில் தன் விலைமையைக் காட்ட, ஆழ்வார் எல்லாம் பெறறவராய்க் கிருதார்த்தராகிறா.

VII. 2. (புள்ளாய) இந்தப் பாபரூபமான சரீரததைக் கொண்டே ரெ, கும் பதவிக்கு ஆளாகப் பண்ணியருளினுனென்று போறறுகிறார்.

VII. 4. (கண்சோர) கண்ணனுடைய திருவடிகளிலேயே நாடின முக்கரணங்களையும் முடைய ஸ்த்ரைவாகளே தான் போற்றும் தெப்ப மென்று பாகவத சேஷ்ததைக் கொண்டாடுகிறா.

IX. 7. (தந்தைத்தாய்) ‘ஐஸவரியம் தேகம் முதலியவை நித்திய மென்றும் உன்னைக் கடைத்தேற்று மென்றும், நெஞ்சே! நீ நினைத்திருங்கால், அங்கினவை விடு. அதை நொந்து பழித்துத் திருமாலை யருவே’ என்று எச்சரிக்கிறா.

X. 1 (ஒருங்) வாடினேனன்று தொடங்கி இவ்வளவும் திருப் பதிகளை அதுபலிதத் தூழ்வா, மங்கைப் பருவம் வாய்ந்த பெண், பிறந்த கத்தினின்றும் புக்கத்திற்குப் போகும்போது, தன் உறவு முறையார்களிடத்தில் போய்க் கொல்லிக்கொண்டு புறப்படுவது போல், இவ்வாழ்வா

கில திருப்பதிகளிலே புகுந்து எம்பெருமானை அனுபவித்து மங்களாஷால் எம் செய்கிறோ.

X. 2. (இரக்கமின்றி) X. 3 (1) ஏத்துகின்றோம் இவொழ்வார் ராம னல் தோற்ற ராக்ஷஸ்களின தசையை அடைந்து எம்பெருமானைக் கொண்டாடி அனுபவிக்கிறோ.

X. 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, இவை கண்ணாலும் பால ஸீலிகளையும், கோபமாருடன் கூடிக்குலாவினதையும் சொல்லும். இவற்றில் 'காதிற் கடிப் பெ'ன்ற எட்டாவது திருவாய்மொழி வெகு ஆசசியகரமானது.

XI. 4. (ஸிலைடம்) மஹா விஷ்ணுவின் பத்து அவதாரங்களின் கிறப்பு.

XI. 5. (மானமரும்) அந்தச் சிறப்பை அணுவித்து அதிலீடுபட்டு ஆழ்வார் தன்னை மறந்து, ஒருத்தி அவனுடைய நாற்புகளைச் சொல்ல, மற் றெருத்தி அவன் தாழ்வுகள் செய்தானாகி ஓம் சித்தியஸ-அரிகளுக்கு மேலான வனென்று அவனுடைய மேன்மைகளைச் சொல்லுகிறநாக, இரண்டு பிராட்டியார் பேச்சாலே அவனுடைய கல்யாண குணங்களை வர்ணிக்கும் திருச்சாழலாகும்.

XI. 6. (மைந்தின்றி) 'மானிடர்களே! இதர தேவதைகளை யண்டிப் பிழைக்கும் நீங்கள் கெடுவிர்காள. அவைகளுக்கும் என் ப்ரமபத நாதவுக்கும் ஒப்புண்டோ? இவைனேயே சரணம் புகுங்களே'ன்கிறோ.

XI. 7. (ஸ்ரீகம்) அவைனைப் போற்றுவதற்காக அவன் கொடுத்த அவயவங்களைக் கொண்டு அவன செயல்களை உனுபவிக்காமல், விஷ்ணு சுகங்களிலே ஈடுபட்டு, கிரிவிரவாகளுடைய தேகமும் அவயவங்களும் வீணே யென்கிறோ.

XI. 8. (மாற்றமுள) இப்படிப் பிறரை சிந்தித்த இவா, தனனிலை மையைப் பார்த்து, இந்த ஸமஸ்ரத்தை ஒழிப்பது நமமாலாகுமோ? அதுவும் அவனே கெய்துகொள்ள வேண்டும், 'அதற்கு விரோதியான தேக சம்பந்தத்தை அறுத்துத் தந்தருள வேண்டுமென்று நிருவதிகளிலே விழுந்து சரணம் புகுகிறோ. இந்தப் பத்தும் மனதை உருக்கும் பாசுரங்கள், சாற்றுப் பாட்டுகளாகும்.

அடியிற்கண்ட பாசுரங்களில் இவொழ்வார் பக்தி மிகுந்த தன்னை மறந்து, முன்பு ஆபர்பாடியில் கோவியா கண்ணிடத்தில் வைத்திருந்த ஓதலையும் அடைந்த பாக்கியத்தையும் தானும் அனுபவிப்பவராய், பிராட்டி, திருத்தாயார், தோழிமார் முதலியவருடைய வார்த்தைகளால் வெளியிடு

கிறுர்:— II. 7. “திவனும்,” 8. “திரிபுரம், III. 6. “ஊவிரிய”, 7. “கள் வன்”, IV; 8 “கவளயாளை”, V. 5. “வெருவாதாள்”, VII. 5. “தந்தை னால்”; VIII. 1. “கிலையிலங்கு”, 2. “தெள்ளிழீர்”, 3. “கரையெடுத்த”, 4. “விண்ணவர்” 5. “தந்தை”, IX. 2. “பொன்னிவர்”, 3. “தண்ணை” 4. காவா”, 5. “தவள னிளம்பிறை” 9. “முவரில்” X. 9. “புள்ளுருவரகி” 30. “திருத்தாய்”, XI. 1. “குன்றமொன்று”, 2. “குன்றமெடுத்து”, 3. “மின்னிலங்கு”,

திருமங்கையாட்சிவார் திருவடிகளே சரணம்.

நம்மாழ்வார் வைபவம்.

ஆழ்வார்களில் சிரேஷ்டரான இவர் கலைகம பிறசுத் 43-ம் நாளன் பிரமாதி ஸு வைகாசியீ டெளாணமி வெள்ளிக்கிழமை விசாக நகூததிரம கடக லக்கினத்தில், பதினெட்டடுத்திருவிதக்ளோட்டய பாண்டிய நாட்டில் காம்ரபர்ணி நதிக்கரையில் திருக்குருக்கில், வோடாவா ருத்தகில் அவா தரித்தருளினா.

அங்கே வம்சபரம் வரையாய் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம செய் வதையே புருஷார்த்தமாயக் கொண்ட திருவாழுதி வாநாடவரன்ற பாகவ தோத்தமனுட்டய வந்ததியில் பொற்காரியென ஏறுகுவா பிறந்தார். அவா மலையா நாட்டில் திருவண்பரிசாரத்திலுள்ள திருவாழு மாடப வென்ற பக்தனது புத்திரியான உடைய நங்கையாரை மணம் புரிந்தார்.

இந்தத்தம்பதிகள் ஒரு தடவை திருவண்ணார்சாரத்திற்குப் போருக் கிலகாலம் வலித்திருந்து பிறரு ஊருக்குக் கிருயிவருகையில், திருக்கு றுங்குடியென்னும் திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் நம்பியென்ற எம் பெருமாலோ ஸேவிதது அடிப்பளிந்து, எங்களுடாகு புத்திரபாக்கியத்தை அருளவேண்டுமென்று பிராதத்தித்தாகள். அப்பொழுது நமவி அரசுகள் மூலமாய், நாமே உங்களுக்கு மகனும் வந்து பிறக்கிறோம்' என்று திருவாய் மலாந்தருளி, திருமாலை தோத்தம் திருத்தாழுபாய் திருப்பரிவட்டம் முதலிய விரஸாதங்களைக் கொடுக்கசெய்தார்.

அப்படியே உடையநங்கையா காபாநதிததுத தருந்தகாலத்தில் பகவான், கெளாஸ்துபம (ஆபரணம்), ஸேனைமுதலியாரென்ற மூவரின அம்சமும் கலங்த ஓர் மறூ புருஷனோ பொறுள். (திருமால பஞ்சாயத்து கன் ஆதிசேஷன் ஸேனைமுதலியாரென்று. வரின் அந்தமசங்களை உடையவரென்றும் சொல்வதுண்டு.)

இதைய விந்தே திருவனநதாழுவான இவாக்ரு எங்காலத்திலும், எத்தேசத்திலும், எங்கிலையிலும்.

‘சென்றூல குடையாம, இருந்தாம சுவகாசனமாம,
கின்றூல் மரவடியாம—நீள கடலுள, என்றும்
ஏனோயாம் மனினிளக்காம் பூம்பட்டாம புல்கும்
ஏனோயாம—திருங்கரவு! என்றபடி, கைங்கரியம் செப்பிற

வராகையால் அங்கே ஓர் புளியமரமாக அவதரித்து, வளர்ந்து வந்தார். (அதற்கு 21 வருஷங்களுக்கு முன்பு ஈசவர் ஹு ஆணிமீ மூலநகூத்திரத் தில் இவர் அவதரித்து உறங்காப்புளியென்ற திருநாமத்தையடைந்து ஆழ்வாருக்கு வெயில் மழை பளி முதலியவைகளால் வருத்தமில்லாமல் காப்பாற்றிவந்தார்.)

காப்பத்திலிருக்கும்பொழுது ஞானத்துடன் கூடியிருக்கும் குழங்கைளைப் பிறநதவுடனே சடமென்ற வாடு கவர்ந்து ஞானத்தை மறைத்து, அழுதல், புரஞ்சல், முதலிய அக்ஞான வியாபாரங்களைச் செய்யப்பண்ணும். அது இவரையும் அனுகினபொழுது அதை ஹு-உங்காரத்தால் நூரத்தி யோழித்தார். ஆகையால் இவர்க்குச் சடகோப ரென்று திருநாமமுண்டாயிற்று. மற்றக் குழங்கைளைப் போல் அழாமல் மலைத்திரங்களிராமல் பாலுண்ணுமல் லோகவியாபாரம் ஒன்றுமிராமல் வாட்டமில்லாமல் பரமீதலூஸாடன் விளங்குவதைக் கண்ட பெற்றோ அளவற்ற ஆச்சரியத்தையடைந்தார்கள். எம்பெருமானுடைய திருவவதாரமென்றதை நினையாமல், அக்குழங்கை தன்னினத்தாரைப்போல் எவ்விதத்திலும் இருக்காதெனபதையறியாமல், அவர் பிறந்த பன்னிரண்டாம் நாளில், பொளிந்து நின்ற பிரானுடைய ஸங்கிதியில் எடுத்துக்கொண்டு போய் ஸேவிக்கச்செய்து, அது லோகநடைக்கு முற்றும் மாறுதலாயிருநததால் மாறனென்று திருநாமமிட்டு, அருகிலிருந்த திருப்புளியாழ்வாரின் நிழலில் தொட்டிலில் வளர்த்திப் போடித்து வந்தார்கள்.

இப்படியே ஆழ்வார் பதினாறு வருஷங்கள் வரையில் கண் விழியாமல் மெளனம் சாதித்து ஸமாதியிலிருந்தார். பொறகாரியும் உடைய நங்கையும் “நாம் எம்பெருமானுக்கு ஏதோ பெரிய அபசாரம் செய்திருக்கிறோம். அதன் பயனே” யென்று மனங்கலங்கியிருந்தனா. ஆனால் தன்னைப் போன்ற பக்வமுடையவர் ஒருவரையும் காணுததால், ஆழ்வார் மெளனம் பூண்டிருக்கிறார்களும் அறியவில்லை.

அபபொழுது மாதவதுண்டைய கட்டளைப்படி, ஸேனை முதலியர் ரஹஸ்யமாய் வந்து இவருக்கு ஸகல ஸம்ஸ்காரங்களையும் மந்திரார்த்தங்களையும் உபதேசித்தார். இவருடைய காலத்திற்குச் சற்றமுன்பு அவதரித்த மதுரா கவிகள், திவ்ய தேசயாத்தை செய்துகொண்டிருக்கையில், ஒரு நாள், அயோத்திமாநகரில் இரவில் ஓர் அகண்டமான ஒளி விசுவதைக் கண்டு அதைத் தேடிப் பரிசோதிக்கக் கருதி, அங்கிருந்து புறப்பட்டு, அதையே குறியாகவைத்துக்கொண்டு திருக்குருகூரில் திருப்புளியழியில் ப்த்மாஸனத்தில் விற்றிருக்கும் ஆழ்வாரைக் கண்டார். அவருடைய அபாரதேஜவையும் அமைத்தையும் கவனித்து ‘இவரே நமக்குக் குரு’! இவரே

நமக்கு தெய்வம்; இவரே நமக்கு மோக்கு' மென்று புத்திபண்ணி மனதாரச் சரணமடைந்தார். ஆயினும் இவருக்கு உண்சுசியுண்டோவென்று எங் தேவித்து, அவருக் கெதிரில் ஒரு கல்லீல் எடுத்துப் போட்டா. அந்தச் சத்தத்தால் ஆழ்வார் கண் விழித்துப் பாதது, மதுரகவிகளை கிருபா கடாக்குத்தால் அனுக்கிரஹித்தா. இவருக்குப் பேச்சு முண்டோவென்று மதுரகவிகள் அறிய வெண்ணிக், கைபூரித்தலை வணக்கி “ஸ்வாமி! செத்ததின் வயிற்றில் சிறியது பிறந்தால், எத்தைத் தின்று எங்கேகிடக்கு” மென்றார். (அகித்தான இநத சீரததில் அனுரூபமான ஆதமா புகுந்தால், அது எதை அனுபவிக்கும்? எங்கே தங்கியிருக்கும்). ஆழவார அதற்குப் பதிலாய் “அதனைத் தின்று அங்கே கிடக்கும்’ என்று உத்திரமளித்தார். (அந்த சீரத்தினிடத்துண்டாகும் ஸாகதுங்கங்களையே அனுபவித்துக் கொண்டு அதிலேயே தங்கியிருக்கும்). மதுரகவிகள் அவருக்கு ஸாக்ஷாங் கமாகத் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து, தாளும் தடக்கையும் கூறாரி, “அடியேன ஆட் கொண்டு கடைத் தேற்றுவிக்கவேண்டு” மென்று பிரார்த்தித்தார். ஆழ்வார் அதற்கிணங்கி அவருடைய கைங்கியத்தை அங்கிகிரித்து, அவருக்கு ஜிவேசவர ஸ்வரூபத்தையும் உபாயத்தையும் பிரயோகனத்தையும் பற்றின பரம ரஹஸ்யங்களை உபதேசித்தார்.

இப்படியிருக்கையில் பரவாஸாதேவன ஆழ்வாருடைய ஞான திருஷ்டிக்கு இலக்காய்ப் பெரிய பிராட்டியுடன் பெரிய திருவடியின பேங் எழுந்தருளி, ஸேவைஸாதித்தார். சடகோபா அநத திவை மங்கள விக்ரஹ த்தின அழகைக் கண்ணுரக்க கண்டு மயிர் சிளாதது ஆனநதக் கண்ணீர் பெருங் வாயாற வாழ்த்தினார்.

ஏறது 108 திருப்பதிகளில் அர்சசாருமாய விளக்கும் எம்பிரா மான்களும் ஆழ்வாரிருக்குமிடத்திற்கு எழுந்தருளி ஸேவை ஸாதித்தார கள். மாறன அவர்களுடைய தில்ய குணங்களை அனுபவித்ததாலுள்ள டான ஆனந்தம் ததுமயி ஓடித் தன் அனுபவத்தால் ஜிவகோடிகள் நறகதி படையுமாறு, அதை நான்கு வேத ஸாரமான திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய் மொழியென்ற பிரபந்தங்களால் பாடி அவற்றை மதுரகவிகளுக் குபதேசத்தார்.

அப்பொழுது, லோகத்திலுள்ள பாகவத கிரேஷ்டாங்களும் மறுவிழி களும், சுவேதத்திலிபத்தில் விளக்கும் மறுபருஷாகளும், வைகுண்டத்தில் வாழும் நிதய ஸாமுரிகளும் சடகோபரது மறுவிழையத் தரிசிக்க அங்கே வங்கு கூடினார்கள். அவர்களைக் கண்டு ஆழ்வார்

“பொளிக் பொளிக் பொளிக, போயிற வல்லுயிர்க் காபம்,
நலியும் நரகமும் கைந்த நமதுக் கிஞ்சியாதொன்றுமில்லை

கனியும் கெடும் கண்டு கொள் மின். கடல் வண்ணன் பூதங்கள்—மண்மேல் மனியப் புகுந்திசை பாடி யாடி யுறிதரக் கண்டோம்”

என்று வாழ்த்தினா. இப்படி இவ்வாழ்வா தமது வாழ்நாள் முழுவதிலும் உலக வாழ்க்கையில் கலக்காமல், பரம ஞான பக்தி வைராக்கியங்களை விளங்கி, எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தவிற வேறொன்றும் அறியாதவராய, 35 திருநகூத்திரங்கள் வரையில் இவ்வுலகில் எழுந்தருளி யிருந்து, பிறகு, தனனிருப்பிடமான வைசூந்தமா நகாக்குச் சென்று, திருமாமணி மண்டபத்தில் எப்பொழுதும் போல விளங்கி வினரூர்.

திருக்குருக்கில் எழுந்தருளியிருந்த பொலிந்து வினற பிரான் அனபு கர்ந்து அருளின மகிழ மலா மாலையைத் தரித்ததால், இவ்வாழ்வாருக்கு வகுளா பரணரென்றும், பரமதங்களான மதயானைகளைத் தன பாசரங்களடங்கிய ஞானமாகிறா வெட்டியால குத்திக் கொழுப்படக்கின்தால் பராங்குச்சென்றும், நம பெருமானுக்கு மற்றவரைக் காட்டிலும் உகந்தவராகையால அவரால நமமாழ்வாரென்றும் திருநாமங்களைப் பெற்றவா. மற்ற ஆழ்வாகளைப் போல இவ்வுலக நடையைப் பற்றுமல, பிறந்ததுமுதல் திவ்ய ஞானத்துடன் விளங்கி, அதினின்றும் மாருதிருந்ததால், ஆழ்வார்களுக்குத் தலைவராவர். அபபொழுது இவருக்குப் பூதத்தார் தலை, பொய்கை பேயாழ்வாகளே கண்கள், பெரியாழ்வா முகம், திருமழிசைப்பிரான் தழுத்து, குலசேகரப்பெருமானும் திருப்பானுழவாரும் கைகள், தொண்டரடிப்பொடி மாடு, திருமங்கையாழ்வா நாபி, மதுரகவியா திருவடிகள் இந்த அவயவங்களையுடைய நமமாழ்வார அவயவியாவா.

இவா எம்பெருமானுக்கு பிரியராய அவருடைய திருவடிகளையே உபாய உபேயமாயக் கொண்டிருந்ததால், பகவானுடைய பாதுகைகளுக்கு இவருடைய பெயரான ஸ்தோபமென்று திருநாமமிடப்படும்.

திருவாசிரியம்

இது இயற்பாலில் ஆறுவது திவ்ய பிரபந்தம். இது யஜ-ஏ் வேதத்தின் ஸாரம். இதில் பாசரங்கள் 70 இதற்கு அருளாளப் பெருமாளெமபெருமானா அருளிச் செய்த தனியனுண்டு. இதற்கு பெரிய வாசசான அருளிச் செய்த மணிப் பிரவாள வியாக்யானமும், அருமபதமும் மாடு. பூசி ராமாநாலூசாரியரால் எழுதப்பட்ட பிரதிப்பதமும் உண்டு. திருவிருத்தத்தில் ஸாவேசவரனுடைய ஸ்வரூப குண விழுதிகளைக் காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டு, அவனுடைய உபய விழுதியையும் தியானிததுப, பரமாத்தத்தினாள வர் ஆனந்தானுபவம் செய்கிறபடி இங்குள்ளோரும் செய்யாமல், மாயையிலகப்பட்டு, தேழுமே ஆத்மாவாய்த நுக்கக் கடலில் ஆழ்ந்திருப்பதைக்

கண்டு, இவ்வாழ்வார் ஸாவேசுவரனேடே நிதத்தியானுபவம் பண்ணுகிறவர் கருக்கு ஸமமாய்த தனக்கும் பிராட்சி யுண்டாயிருந்தும், தாம அதை என இழந்திருக்க வேண்டுமென்று ஆலோசித்தார். இது இந்தக் கேஸ் எம் பந்தத்தால் வந்ததென்றாய்து, இதைக் கழித்துக்கொள்ளத தன்னிடத் தில் வேறு உபாயத்தைக் காணுமல, நீயே தஞ்சுமென்று எம்பெருமானு ஷடைய திருவடிகளில் தன சிலைமையை விண்ணப்பாக செய்தார். இந்காரபிரபந்தத்தின தாதபாயம் இதுவே. ஆகையால முதலிலும் முடிவிலும் இந்த அர்த்தமே அனுஸந்திக்கப்படுகிறது.

திருவிருத்தத்தில் ஸர்வேஸ்வரனீக் கண்டனுபங்கிப்பதற்காக ஆழ்வார் கதறின பதற்றமெல்லார் திருமபடி, ஸாவேசுவரன் தன ஸ்வரூப ரூப குணவிழுதிகளை ஆழ்வாருக்குக் காட்டினான். அதைக் கண்டு அனுபங்கித்துப் பரவசராய், அவவழுபவததை உலகத்தாருக்கு அருளிச் செய்கிறார்.

“ஓ ஸ்வாமி! உன் தில்பமங்கள் விக்ரஹமானது என கண் முனைன வந்து தோன்று நின்றது அதில் செய்யும் பரபக்கி பராநான பரமபக்கிகளே எல்ல புருஷார்த்தங்களிலும் சிறந்தவை. அப்படி அவனை அணாடி அவனுக் குச செய்யும் கைங்கரியத்தை அவனுடைய திருக்குப் பாதராகளான பாகவதர்களிடத்திலும் செய்யவேண்டும். பரமாந்திரத்துன கண்ணனுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு காலத்தைக் கழிராடே ஈவு நுடைய ஸ்வரூபத்திற்குத் தகுந்த சித்யகாமராயும். அப்படி மாங்களாசாஸனம் செய்வதற்கு ஸ்ரீபதியான நீயே கருந்தவன். ஷிதர தெயவங்களுக்கு அதில் யாதும் ஸமபந்தமில்லை மூமா பிரளயக தில் ஸமஸாரிகள் யாதொரு புருஷார்த்தத்தையும் பெற யோகயதையற்றுக கிடந்தார்கள். அவாகளைக் கரையேற்றக் கருதி ஆதி யிருஷ்டியில் எம் பெருமான் அவாகளுக்கு தேவேநதிரியங்களையும் நான்கத்தையும் அளித தான். பின்னென்றால இவ்வுலகப் பிரளய ஜலத்திலிருந்தும் தூக்கி யெடுத்தான். இனி அப்படி நேராதபடி பிரளயத்திற்கு முன்பே இதைத் தன் வயிற்றில் வைத்து ரகுத்தான். பின்னே இவற்றை கெருங்கிலருந்தாதபடி விருஷ்டிகாலத்தில் வெளியில் விட்டான. நடுகில் துஷ்டாகள் இதைக் கொள்ளாதபடி திருங்கிரமனுய் அவதரித்து அவாகளை யழித்து இதை மறுபடியும் ரகுத்தான். இன்னும் இதற்கு நேரக்கூடிய ஆபத்துகளை விசாரித்து அவைகளுக்குப் பரிஹாரங்களையும் பண்ணினான. பரம உபகாரியாய் ஜகத்திற்குக் காணுனுய்ப் பரதேவகையாய் அவன் விளங்கு கையில் அவனை முறந்து ஸமஸாரிகளாய்த் திண்ணுசெயலகளைடீய புரிந்து அல்ப தேவதைகளைப் பூஜித்துத் திரியும் மூடர்கள் அனுதியான இந்த ஸமஸாரத் தில் விஷயஸாகங்களில் ஆகைவைத்து ஆழந்த சேற்றில் அழுந்திவருங்குவதற்காகச் செய்த மாண்யயின் வலையில் கட்டுப்பட்டிருப்பது என்ன

ஆச்சரியம் இவர்களைப் போல் நாமும் கிடையலாகக்களில் அகப்பட்டுக் கெடாமல் முதனிலேயே அவைகளை வெறுத்துப், பகவானீசு சரணமடை வதே நபக்குப் பரம உபாயமும் பலமுமாகும். அவனை விட்டு நமக்கு வேறு தனுச்சில்லை. இது நான் பெற்ற மஹா பாக்யமென்பதுடன் இப்பிரபந்தம்

பேரிய தீருவங்தாதி

இது இயற்பானில் ஏழாவது தில்யப் பிரபந்தம்; அதர்வணவேத ஸாரம். இதில் பாசரங்கள் 87. இதற்கு எம்பெருமானார் அருளிச் செய்த தனியனும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் மணிப்பிரவாள வியாக்ஞியானமும் அருமாதமும் மாட்டுச் சாராது சாரியரின் பிரதிபதமுமுண்டு.

“முயற்றி சமந்தெழுந்து முந்துற்ற நெஞ்சே,
இயற்றுவா யெம்சொடு நீ கூடி,—நயப்புடைய
நாவீன் துடைகளை யுட்பொதிவோம், நற்புவைப்
பூணின்ற வண்ணன் புகழ்”

அ—து. ஒத்ஸாஹத்துடன் கூடின மனமே! ஸர்வேசவரானுடைய கிர்த் தியை அழகிய பதங்களையுடைய பாசரங்களால் போற்றுவோம். நீயும் என்னுடன் கூடிப் புகழ்வாயாக.

ஸ்வாமி! உன்னைத் துதித்தால் உன் கல்யாண குணங்களுக்குத் தகுதியாயிரா தாகையால் சிந்தித்தோமாவோம். துதிக்காவிட்டால் உன் குணங்களுக்கு என்னுல் யாதொரு தோஷமும் ஏற்படாதாகையால் சிந்தியா தவர்களாவோம். அதற்கு மேலே சினைத்தோமாகில் சிந்தித்தோமாவோம். சினைக்காவிட்டால் சிந்தியாதவர்களாவோம். நீ கோபங்கொள்ளாதே. உன் னைத் துதிப்பதும் விலகுவதும் க்ளர பாபத்தைச்செய்த எங்களுடைய இயற் றையே. சினையாமையாகிற இவையன்றே நலம். சினைத்தலாகிற இவையன்றே கீழ்மையென்ற இந்த ஸ்வபாவங்களை யறிந்தேனோகிலும் இவையெல்லாம் என்னுல் பற்றவும் விடவும் போகாது. உனக்கு என் மனம் அடிமைப்பட்டது. ஆராய்ந்து பார்த்தால் என்னையிட மேலான கிர்த்தி யுள்ளவர் யார்.

பெற்ற காயைப்போல் பிரியமுள்ளவனும் நீயே. உண்டாக்கின் தகப்பனைப்போல் ஹிதஞ் செய்பவனும் நீயே. வேறு உபாயத்தைக் காண் பித்து உண்ணிடத்தினின்றும் அகற்றுகிறோயோ. அனுதிகாலமாய் உண்ணை அறியாமற் போன எங்களை எதைச் செய்ய சினைத்தாய். ஏவ்வளவு நன்மையைச் செய்தாலும் நீ இனிக் கைவிட்டால், நாங்கள் எந்த அனர்த்தத்தை யடையாட்டோம், சொல், மனமே! என்னை அழுமறியாத துக்கத்தில்

தள்ளுவதற்கு எப்பொழுதும் முயலுகிறுயல்லவர். இதை விடி, உனக்கு என்னமயைச் சொன்னாலும் சீ என மேல் சீற்கிழுங்கு ஒன்றையும் அங்கி கரிக்கமாட்டாய் கண்ணாலுடைய திருவடிகளைப் போற்றுவதே உனக்குச் சிறந்த காரியம்.

ஸ்வாமி! சீ எங்களுடன் போட்டிபோடலாமா! அவாகளிடத்திலிருந்து பிரதயுபகாரத்தை எதிர் பார்ப்பது நியாயமோ. அடியார்க் கெளி யனுய்ப்பல தடவை விளங்கவில்லையோ. உனக்கே காவது பதிலுபகாரஞ் செய்வேண்டுமானால் என் பொல்லாத ஸ்துதியையும் கைங்கரியமாகக் கொண்டு உன்னை ஸேவிக்கும்படி அருள்புரி.

நாலாயிர திவயபாரபந்தத்தில் ஐந்து திருவக்தாதினான்டு. முதலாழ்வார் மூவரும் திருமழிஷைப்பிரானும் நம்மாழ்வாரும் அவைகளை வியற்றினவர். ஸ்ரீ சடகோபருடைய பெரிய திருவக்தாதியின் அழுகும் மேஜமையும் காம்பீர்யமும் உருக்கமும் விதோபதேசமும் மற்றவை களில் காணப்படவில்லையென் ரெண்டலுகிறேன். இதில் ஒவ்வொரு பாகாரததையும் எடுத்துச் சொல்லத்தகுமானாலும் இச்சிறு புத்தகச்தின் எல் கூடையை ஒட்டி முதலிலும் நடுவிலும் முடிவிலும் சில பாகாரங்களை மாத்திரம் எடுத்துச் சொல்லமுடியாம். திருக்கிருத்தம், திருவாய் மொழியென்ற வைகளிலும் இப்படியே (உச்சிமான்கள் முழுநாளையும் ஆராய்வது எலம்).

தம்மை சிட்டு வேறேந்றைப் பாராதே தமமுடைய ஏன்னை அலைந்து தடுமாகிற மனதைடுடையவரை ஒருங்காலாகிலும் குளிரப்பார்த்து ஐபோவென்று தடைய செய்வாயில்கீ. ஐயோ! என பாபமா. கண்ணாலுடைய மனது கருங்கல்லைப்போல் கடினமாயிற்றே. கோபாலா! நான் உனக்குச் சொல்வது ஒரு வார்த்தைத்திட்டு. சீ உன்னுடைய அடியார்க்கு எந்த உபகாரத்தைச் செய்வேன்னாலும் கவலைகளாண்டிருக்கிறோம். உன் கல்யாண குணங்களில் ஈடுபடுகிற தங்களுடைய மனதைக்காட்டிலும் முயற்சியைக்காட்டிலும் சீ அவர்களுக்கு ஸ்ரீவைகுண்டுமென்று கிருபைசெய்யும் பிரவித்தமான பரமாகாசம் இனியதாயிருக்குமோ.

துக்கத்தைப் போக்கும் மாதாயிகாக்களாக உன்னை என் மனதிலே இருத்தினேன். இனிப் பாடக்கினை நாசத்திலும் விருத்தியிலும் எதுவும் வந்தாலெனக்கென்ன. ஸ்ரீமதீயூதி சோங்க லீலாவிழுதியும் பரந்தபரமபதமும் உன் ஸ்வங்கில்பத்திலுள்ளவை. சீ என் காது வழியாய்ப் பிரவேசித்து என் உன்னத்தில் இடைவிடாது விளங்குகிறோம். நம்மிருவரில் யர் பெரியவன் என்று அறிவாருமுன்டோ. சீயே விசாரித்துச் சொல்.

பூலோகத்தில் எந்த ஜாதியராயினும் எத்தொழிலில் செய்தாலும், கோவிந்தனுக்கு அடிமைப்படும் ஜன்மம், அவனுக்கு அஷ்டரங்க தேசமான திரு நரட்டிலிருக்கும் தேஜஸையுடையதன்றே. அனுதியான பாபத்தை ஸினைத்துப் பயப்படுமோ. ஸ்வர்க்கத்தை ஒரு பொருட்டாக ஸினைக்குமோ.

ஜன்மம் மரணம் கிழத்தனம் வியாதியென்றவைகளை ஒட்டி அதற்கு மேல் அதிக ஸ்வகமான கைவல்யத்தை அடைந்தானுகிலும், மாதவனுடைய திருவடிகளைப் போற்றுத் தினத்தில் ஏரும் வியாபாரங்க வெல்லாம் துக்கரூபமே யென்ற ஸினைக்காமலிழுப்ப தெப்படி.

இவ்வாழ்வார் நமது கிருபைக்குத் தகாத தாழ்மையையுடையவர்; நமது குணங்களைத் தியானித்து அனுபவிப்பதற்குத் தகுநத ஸ்வகாயில்லா தவரென்று விசாரித்து ஆராயாதவராய், ராப்பகலெனபதையும் விசாரியாமல் என்னைப் போர் செய்து வசீகரித்து, இரண்டு காலங்களிலும் ஆண்டுகொள். மனமே! செய்யத தகாதவையைச் செய்கிறோய். உண்ணைக் கண்டு அனுச கிடேறன். கண்ணை மங்களாசாஸனம் பண்ணு. கடைத்தேறலாம், வழி இதுவே. அவனை மறங்கில் மற; மறவாதிருந்தால் இரு. உனக்கு நன்மை யைச் சொன்னேன.

அவனுடைய திருவடிகளை வாழத்தி மலாகளை ஸமர்ப்பித்துத் தலையை வணங்கு, இருக்களையும் கூப்பென்றால், முறட்டுத்தனமாய்க் கோபித்துக்கொண்டோம் மனமே! அவனை நீ எங்கே நிற்கிறுபென்று ஆதரவாய் அழைத்துத் துதிக்காமல் உன் முயற்சியாலேயே நீ பிழைக்கக் கூடுமானால் பிழை, ஐபோயா! பாவமே.

“இப்போது மின்னு மினிசுகிறி து ஸின்றாலும்,
எப்போது மீதேசால் லென்னெஞ்சே—எப்போதும்
கைகழலா நேமியான் நம்மேல் வினைகடிவரன்,
மொய் கழலே யேத்த முயல்.”

அ—து : எனக்கு விரோதிபான என் உள்ளமே! நமது பாபங்களைப் போக்குவரதறகாக்க திருவாழியையுடைய ஸ்திரியின் சரணகமலங்களையே துதிக்க ஆசைகொள். இக்காலத்திலும் இதற்கு மேல் இன்னும் சிறிது காலம் கழித்தானிலும் ஃக்காலத்திலும் இத்திருநாமங்களையே வரய்விட்டுத் சொல்.

திரு விரிருத்தம்.

இது நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்கு வேதங்களின் ஸார்மான நான்கு நால்களில் ரிக்தேவத ஸாரமான முதலாவது. ஆழ்வார்

நமது ஞானக் கண்ணுக்கு விளங்கும் எயிபருமானை நோக்கி “உண்மை அனுபவிப்பதற்கு விரோதியான தேவை ஸம்பந்தத்தை அறுத்தருளவேண்டு” மென்று இதில் விண்ணப்பானுசெய்கிறார் இது 100 பாசரங்களை யுடையது. நால் தொடக்கமும் நூற்றுமைக்கிய மூதல் இறுதிப் பாசரம் இரண்டும் நீங்க மற்றவைகளிலும் அப்பவரை ருளிலக்கணம் அமைக்கப் பெற்றது. அந்யாபதேசம் ஸ்வாபதேசமென்ற வெளிப்படை; பொருள் உள்ளுறைப் பொருளென்னும் இருவகைப் பொருளுமானாது. சொல் பொருள் ஆழ்ந்த ஏருத்துத் வனி கல்பனை அலங்கார மூதலிய சிறப்புகளால் ஒப்பின்றி விளங்குவது; பரமபுருஷனை அப்பவரை ருளியால் அனுபவிப்பது. சைவ ஸமயத்து மாணிக்கவாசகர் இயற்றிய திருச்சிற்றும்பல கோவையைப் போன்றது. பேரினபததைக் காட்டி. வெளிப்படையாய்ச் சிறப்புபத் தைக் கூறும். பரம புருஷனைத் தவிற மற்ற யாவும் அவனுக்கு ஸ்திரீயைப் போன்றதே. ஜீவன் ஸ்வதந்திரமில்லாதவன்; ஈசனை அண்டுனவன். ரிஷி கள் ராமனிடத்தில் ஆசை கொண்டதும், கோபிகள் கண்ணைக் காதலித்ததும் இப்பொருள் கொண்டே.

இதற்கு நம்பின்னோ, பெரியவாச்சான் பின்னோ, வாதிகேளை அழிய மணவாளஜீயர், அப்பின்னோ, பெரிய பரகால ஸ்வாமியென்றவாகள் செய்த ஜூநது வியாக்கியானங்களும், பின்னையின் வியாக்கியானத்தின பொருளை விளக்கும் மூன்று அருமபதவரைகளுமுண்டு. இமமூன்றில் அடிபு வரையர் செய்த தொன்று. இதைத் தவிரவும் கோனபங்காருடைய அருமபதமு முன்பென்று பிரவிததி. பரகால ஸ்வாமியின வியாக்கியானம் வடாலை ஸம்பிராதாயத்தை அனுஸரித்தது.

இதிலுள்ள அகங்பொருளை விளக்கும் நால்களில் தொல்காப்பி யத்துப் பொருளத்திகாரம், இறையனுரகப்பொருள், திருக்கோவையார், திருக்குறள் காமத்துப்பால், தஞ்சைவாணன் கோவை, அமுகிபதிகோவை, தணிகைப் புராணத்துக் களங்குப்படலமும், சுரியாழவா, திருமக்கை மன்னன், இவ்வாழ்வாரின் பாசாங்களில் சிலமும் ஆராயத் தகுந்தலை. நமயிகப்பொருள் விளக்கம், விரசோழியம், வேங்கைக் கோவ முதலியவையும் பாக்கப் பயன் தரும்.

ஸம்ஸ்கிருதத்தில் சில வேதவாக்கியங்களும், ஐயதேவ ஸ்வாமியால் செய்யப்பட்ட கீத கோவிந்துமென்ற இசை நாலும், தீர்த்த நாயரணஸ்வாமி யால் பாடப்பட்ட கிருஷ்ண லீலாதரங்கினியும், தெலுங்கு பாக்கூபில் கோத்ரக்ஞரால் பாடப்பட்ட பதங்களும், சிறிஸ்தவ மதகிரந்தத்தில் ஈலமன் கீதம் (Song of Solomon) என்றும், இஸ்லாம் மதத்தைச் சேர்த்த வைப்பிக ஜென்றவரின் பரமவேதாதக் கொள்கையும், இந்தத் திருக்கிருத்

தத்தைப் போலவே, ஓம மென்ற மனோபாவத்தைப் பகவானிடத்தில் செலுத்தி, அதனால் மோகாத்தைப் பெறுவதென்ற பாரமோபதேசத்தைச் செய்வன்.

ஆழ்வார் தம்மைப் பிராட்டியாக வைத்து, தமது விருத்தத்தை (செய்தியை)க் கூறுவதால் இதற்குத் திருவிருத்த மென்ற பெயர் தகும். இயற்பானில் ஐந்தாவது பிரபந்தமாகிய இதற்குத் தனியினைக் கிடாம்பியாச் சான் அருளிச் செய்திருக்கிறார். (சீராமப்பிள்ளையும் ஆளவந்தாரும் அருளிச் செய்தாரென்று சொல்வது முண்டு).

1. “பொய்ந்தின்ற ஞானமும் பொல்லா கொழுக்கு மழுக்குடம்பு
மிங்கின்ற சீர்மை யினி யா முறையையு யிரளிப்பா
நெநகின்ற யோணியுமாய்ப் பிறந்தா யிமை யோர்தலைவா
மெய்நகின்ற கேட்டருளா யடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே.”

அ - து. (இப்பாட்டில் எம்பெருமானை ஞானக் கண்ணுக்கு விஷயமாகக் கண்ட ஆழ்வார் அவரை அழைத்து அவர் முன்னிலையில் தாம் சொல்லும் வினய வாதத்தையைக் கோட்டருளவேண்டுமென்கிறார்.) எல்லா உயிர்களையும் பாதுகாத்தருஞ்பொருட்டுப் பலவகையாய் கின்ற பிறவிகளையுடையவனும் அவதரித்தவனே, தேவதேவனே, பொய்மை நிலைபெற்ற அறிவும் தீய நடத்தையும் அசத்தமான தேஹமும் கூடின இந்தப் பிறவித் துனபததை இனி நாம் அடையாதபடி, அடியேன் சொல்லும் உண்மையான வணக்கத்தோடு கூடிய சொல்லைக் கேட்டருஞ்வாய்.

2. இப்பாசரதத்தில் ஸர்வேசவரஞ்ஜிய நாபகனைக்கூடிப் பிரிந்து, அப்பிரிவை ஆற்றுதவளான நாயகியின் வேறுபாட்டைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்த தோழியின் வார்த்தையே வெளிப் பொருள். “நீலமேக சியாமள ஞன கண்ணுடைய திருவடிகளில் அனபைச் செலுத்தின இந்த நாயகிக்குக், சிவந்தரேகையையுடைய கண்கள் அவனைப் பிரிந்த துக்கத்தால் புலம்பின நீர் தளும்பத், தடுமாறுகின்றன. இந்த அன்புங்கீல என்றும் கிலைத்து சிற்பதாக. இத்துன்பம் நீங்கி இவள் வாழ்க்கீடுக.” எம்பெருமான் திருவடிகளில் ஆழ்வாருக்குண்டான அன்பு மிகுதியாலாகிய கண்கலக்கத்தைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்த நண்பர்கள் சொல்லும் வார்த்தை இருக்கன படே, இதற்கு உள்ளுறைப் பொருள். இங்கே ஆழ்வார் நாயகி, எம்பெருமான் நாயகன், நண்பர்கள் தோழி; எம்பெருமான் ஒருக்கால் இவருடைய ஞானக் கண்ணுக்குத் தோன்றினபொழுது, அவனை உடனே சேர்விரும்பிய இவ்வரை அவன் அப்பொழுதே சேர்த்துக்கொள்ளாமல் மறைந்தாலுண்டான துயரமே நாயகனை விட்டுப் பிரிந்த துன்பம், இப்படியே மற்றப் பாசரங்களிலும் கண்டு கொள்க.

3. நாயகி இதைக் கண்டறிந்து அவனிடத்தில் போன என் மனம் மீண்டு வருமோ, வராதே போய்விடுமோ வென்கிறோன். அ—து. ஆழ்வார் தனது அன்புமிகுதியால் உண்டான கண்கலக்கத்தைக் கண்டு வியகத கண்பரை நோக்கி, எம்பெருமான விஷயத்தில் தமது தெஞ்சூ சென்று லயித்ததை உரைப்பதே இதற்கு உள்ளுறைப் பொருள்.

7. கார்காலத்திலே மீண்டு வருகிறேனோறு சொல்லிக் காலங்கு ஒத்துச் சென்ற நாயகன் அப்படியும் வாராதிருக்க அங்கக் காலவரையை நோக்கி வருந்தும் தலைவியைத், தோழி அவன சொல்லி போன கார்காலம் இதல்ல, வானத்தில் காணப்படுவது மேகங்களால்ல, பூனைகூடைங்று போர் செய்யும் கறுதத ஏருதுகளால்லவாவென்று காலத்தை மாறுடைக்கல்லி ஆறுதல் செய்கிறோன், இதற்குக் காலமபக்கின்ற பெயர் ஆழ்வார கொண்ட அன்புமிகுதிக்கு ஏற்றபடி உடனே எம்பெருமானோச் சோந்து அனுபவித்துப் பேரான்தம் பெறுவதற்குரிய காலமாயிருக்க, அப்படி நேராமல் தாமதித்ததால் அவ்வேகமான மேகம் மூழ்சிடால்வாறு நுண்பங்களோச் சொரிகிற ஸம்ஸாரமாகிற விடாபெருமாறாக காலத்திலே அகப்பட்டேனன்று வருந்தினபொழுது, முக்குரைகளை யுடையோர் உலகம் நடுங்கும்படி ஒருவரக்கொருவர் மாறுபாடு கொண்டு சிலைகுளிந்து சண்டையிடும் பூமியல்லவோ இதுவென்றும் கூறி ஆழ்வாரை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் தேற்றுவதே உள்ளுறைப் பொருள்.

53. கட்டுவீச்சி கூறல்— கலைகளைப் பிரிந்ததால் எந்த நோவுக்குப் பரிழாரம் ஏதோவென்று வினவின் செலினித்தாப முதலான வர்க்குக் கட்டுவீச்சி நோய் நாடிப் பரிழாரனு சொன்ன பாரமென்று அப்பகிய மனவள ஜியர் வெளிப்படைப்பொருளோக் கூறுகிறார்.

ஆழ்வாரது ஆற்றுத் துயரைக் கண்ட ஞானிகள் இதற்குப் பரிழாரம் ஏதோவென்று கலங்கினபொழுது காரண காரிய உண்மையை யுள்ளத் திருக்கா, எம்பெருமானிடத்தில் வைத்த பக்தியால் வந்த இதற்குரிய அதன் ஸம்பந்தமான பரிழாரம் செய்வதே தகுமென்று கூறுதல் இதற்கு உள்ளுறைப்பொருள்.

54. வண்டு விடு தாது:— ஆழ்வார தமது ஆற்றுமையை ஆசாரியன் வழியாப் எம்பெருமானுக்குத் தெரிவித்துத், தமது துயரம் தனியக்கருதி அவர்களைத் தனக்குச் சிபாசு செய்யும்படி வேண்டுதல் இதற்கு உள்ளுறைப்பொருள்.

55. தோழி தலைமகனுடைய நீணமையத் தலைவிக்குக் கூறுதல். அவன் பெரியனேயாகிலும் நமக்கு எளியனுய வருவான பாரென்று

அவனைப் புகழ்வது. எம்பெருமானைச் சேர்வதற்கு விரைவின்ற ஆழ்வாரின் துயரத்தை நோக்கின நண்பாகள் உபய விழுதி நாதனுன ஸ்வேசவரன் அடியார்க்கெளியனுய்க் கண்ணஞை வந்து அவதரித்த விதம் சொல்லு வதும் சாத்தியமோவென்று அவனுடைய ஸௌலப்பத்தைச் சொல்லி, அவரது துக்கத்தை ஆற்றுதலே இதற்குள்ளுறைப் பொருள்.

65. இளைய மான்பேடை மருண்டு நோக்கும் நோக்கத்திலும் இவ ஞடைய நோக்கம் அழகிய தென்பதைக் காட்டும் தலைவியின் நோக்கத்தின் மேன்மையைக் கண்டு தலைவன் குறிப்பறிந்து உரைத்தலே இதற்கு வெளிப் படைப்பொருள். ஆழ்வாருடைய ஞானத்திலே பாகவதர் ஈடுபட்டு உரைக்கும் வார்த்தையென்பதே இதற்கு உள்ளுறைப் பொருள்.

84. தலைவி தலைவனைக் காண விரைந்து செல்லுதல்.—தலைமகனுடைய பிரிவாற்றுத் தலைமகள் அவனை என ஆசை தீரத் தனியே கண்டு கட்டிக்கூடிக் குலானி அனுபவிககக் கிடைக்காணிட்டாலும் எல்லோரும் கூடி யிருக்கும் கூட்டத்தில் எங்கேயாவது காணக்கிடைத்தாலும் அதனால் ஆறு தலைடவெனன்று சினைக்கிறார்கள். அதேஞாபகததால் தலைவனை எதிரில் சிற்கிறதுபோலெண்ணிக் கூறுகிறார்கள்.

நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணால் எம்பெருமானைத் தரிசித்த ஆழ்வா அவனை மறுபடியும் எங்கேயாது காண ஆசைப்பட்டு அவனை நோக்கித் தனக்குள்ளே உரைத்த வாததை இதற்கு உள்ளுறைப்பொருளா.

91. தோழிக்குத் தலைவி தன் கறுபு உணாத்தி ஸன்மார்க்கத்தில் நிற்பது:—தலைமகன பிறரறியாமல் திருமாலாகிய தலைமகனைக் கூட்டி நிற்க, அதையறியாத பெற்றோ அவனைப் பிறாக்கு மணஞ்செயவிக்கப்பேசின பொழுது, அவள் தன் நிலைமையைத் தோழி முகயாய் தன் செனிவித்தாய்க் கும், அவளால் தாய்க்கும் அவளால் தந்தைக்கும் மற்றும் பெரியோர்க்கும் தெரிவித்துத் தன்னை அவனுக்கே மணஞ்செய்விக்கும்படி தன கருத்தைத் தோழியிடத்தில் வெளிப்படுத்துகிறார். இப்படித் தன் களவை வெளிப் படுத்துதலே நல்வழியில் சிற்பது.

அடியார்களிடத்தில் அன்புடையவனும் ஆபத்தை நீக்குகிறவனும் யானவையும் அறிந்தவனுமான எம்பெருமானையாழிய வேறொரு பொருளை, என்னெஞ்சம் அறியாதென்று ஆழ்வா அன்பார்க்கு எடுத்துச் சொல்வதே இதன் உட்கருத்து.

92. 'தேள் கண்டார் தோலேகண்டா' ரென்றபடி உள் அழகிய திருவடிவில் ஓர் அம்சத்தைக்கண்குளிரக் கண்டு அனுபவிப்பதும், பரமானங்களத்தைக் கொடுக்கும். ஆனால் தேவர்கள் அதனை ஆசைப்பட்டு வேண்டாமல்

உன் காலில் ஸ்மூநது எட்டாமூதம் தம் பகைவரை அந்தத்தகவேவான்டு மென்று வேண்டுவது என்ன ஆரசரீயமென்று தலைவி அவர்களைப் பழித்து இரங்குகிறார்.

இதின் உட்கருதது யாதெனில், “உன் இனிய வடிவை அனுபவிக்க ஆகைப்படாமல் தேவாகள் மூழில் வந்து பிறநது, தங்களுடைய பகைவரை அழித்துக் கோறிக்கைகளை சிறைவேற்றித் தருமாறி வேந்தி வேறு பிரயோஜனத்தில் மனதைச் செலுத்துவது மிகவும் இகழத்தக்கது. எம்பெரு மாரை அனுபவித்தலையே விரும்புவேண்டுமென்பது.

93. தலைமகள் எம்பெருமாரைப் பிரிந்து அதைப் பொறுக்க முடியாமல் தவிக்கையில் ஈ-அளியன் அஸ்தமித்து இருள்ளும்நது ஆகை மிகுந்து, அவசிருள் அவனுடைய கரிய திருமேனியை ஞாபக்காடுத்திற்க. தலைவியின் துயரம் அதிகரித்துத் தன் நோய்க்கு அவனுடைய நாமோக்காரணமே பரிஹாரமென்று கருதி, அதை ஆராய்ந்து நடத்தாத தோழி யையும் செல்லித்தாயையும் வெறுத்துச் சூறுகிறார். இதன் உட்கருதது யாதெனில் “உலகத்தில் பலர் காலையும் மாறி மாறி வருதலால் காலங்கழிகிற வழியைக் கண்டும், தமது பாலயம், தேவற நதின் சிலையானம், கடவுளிடத்தில் ஈடுபடாமல் யிணில் காலம்போக்குதல் முதனியவற்றைக் கொள்வதை ஆழவார வெறுத்துத் துக்கிப்பதே.” ஸ்வனகளைச் சீர்த்திருத் திக் கடைச் சீத்துறும்பாருட்டு இவர் அவதித்ததாலும் இயற்கையாய்க் கருணைக்கியாகையாலும், பிறருடைய கேட்டைக் கண்டு ஆரை துயரம் கொள்ளுகிறென்பது.

97. திருமாலைக் கண்டு கூடிப் பிரிந்து அந்த சிலையில் அலலும் பகலும் தூக்கம் பிடிக்காமல் வருந்துகிற தலைவி, தானைத் தேற்ற முயறும் தோழியைப் பாதது, ஈ-அளியன் உதிப்பதையும் அங்கம் பகையும் பெபடி நிகழ்ந்து எத்தனையோ காலங்கள் கழிவதும் பார்த்துப் பாதது வருந்து வடேபல்லாமல், தேவர்களுடைய கூட்டம் வணங்குவதையும் பரிவாரமாய்க் குழந்துகொள்வதையும் செய்யப் பெற்ற திருமாலை கண்கள் திருப்பியடையப் பாதது, அவனிடத்தில் மிகுந்த ஆரையை வைத்ததற்கும் கண் ஆறுரக்கங் கொள்ளுதலுண்டோ வென்கிறார்.

எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தை முழுவதும் கான விரும்பித் தொட்டங்கினவற்கு, காலம் முடிவதேயொழிய அஸ்வனுபவம் முடியாது. கண்கள் அதைக் கண்டனுபவித்து அலுக்காதன்று ஆழ்வர் அன்பர்க்கு அருளிச்செப்பதே இதற்கு உட்கருதது.

98. தலைவனுடைய தலைமையையே பிராட்டி, அப்படிப்பட்டவன் எனியளான என்னை விரைந்து கொண்டருளுவனேவன்று மிகுந்த கவலைப் பட்ட தலையை நோக்கித தோழி, அப்படிப் பெரியவனுவனுக்கு உகப் பார்க்கு எனியனுகும் தனக்கையும் ஒன்று இபற்கையாகவே உள்ளது. அவன் உன்னை உரிமையாக்கிக்கொள்ளாமலிருக்கமாட்டானென்று கூறி ஆறுதல் செய்தாள்.

எம்பெருமானுடைய மேனக்கையிலும் நீர்மையிலும் உண்டான இனிமை எவர்க்கும் அளவிட்டு சிலைராபதற்கு முடியாதனறு ஆழ்வா அருளிச் செப்பவதே இதற்கு உடக்குத்து.

99. தலைவனிடத்தில் தனக்குளள அனபைத் தலையி தோழிக்குக் கூறுகிறார்கள்.

“ஏனச்சொல்லாயினும் ஆக, வெறி திரை வையமுற்று
மேனத் துருவாயிடந்த பிரானிருங் கற்பகஞ்சோ
வானத்தவாக்கு மல்லாதவர்க்கும் மற்றெல்லாயவர்க்கு
ஞானப் பிரானை யல்லாவிலலை நான் கண்ட நல்லதுவே.”

அ - து. ஊராரும் செவினித் தாயும் வெறுத்தும் பழித்தும் கூறும் இழிசொல் பரவட்டும். பிரளயத்திலாழுநத் பூமியை வராஹ மூர்த்தியாய்த் தூக்கியெடுத்த என தலைவனும் தேவாகனுக்கும் மனிதர்களுக்கும் எல்லோர்க்கும் அழிவைக் கொடுக்கிற தலைவனுமானிய எம்பெருமானை யல்லால் நான் அறிந்த நறபொருள் யேறில்லையென்றே இதற்கு உள்ளுறைப் பொருள். பிறவிப் பெருங் கடவினின்று என்னை காடேற்றுவதற்குத் தஞசமாக நான் எம்பெருமானையே நினைத்திருப்பேனென்று தம் சிததாநத்ததை ஆழ்வார் அன்பர்க்கு அருளிச் செய்தது.

100. நாற்பயன். நறகுண நறசெய்கையை உடையவர்கள் புகழ் ந்து கூறப்படும் திருக்குருக்களில் அவதரித்து திருமாலின திருநாமக்களைப் பயினாற தொண்டர்களின் திருவடிகளான பூமாலையைத் தன் முடியில் சூட்டின கம்மாழ்வார், ஸ்ரீவைசுவரனுடைய ஸங்கிதியிலே விண்ணப்பஞ் செய்த இந்தச் சொல்மாலையான நாற்பாடல்களையும் கற்று வல்லவர்கள் பிறப்பிறப் பிற்குக் காரணமான ஊழியினை யென்று சேற்றால் நிறைந்த இப்பொய்யுலகில் அழுந்தமாட்டார்.

இதிலுள்ள பாசரங்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஆதாரமான திருங்வாய் மொழியின் பாடல்கள் அங்கங்கே எடுத்து காட்டப்படுவதை நாலாயிர தில்யப் பிரபஞ்சத்தின பதிப்பில் கண்டுகொள்ளலாம்,

திருவாப்பிமாழி.

இதுவரையில் ஆழ்வார்களின் வைபவத்தையும் அவர்களால் பாடப்பட்ட பாசுரங்களின் மறிமையையும் என புதகிக் கெட்டினவரையிலும் இந்தச் சிறு நூல் இடங்கொடுக்கும்வரையிலும் எழுதிவிடவேண. ஆனால் மற்ற ஆழ்வார்கள் அவயவங்களும் இவ்வாட்வர் பிரதான மூர்மாய் இருப்பது போல், இவரால் இயற்றப்பட்ட திருவாப்பிமாழி “எவ் பிரதானமான நான்கு வேதங்களில் நான் ஸாமவேத” மென்று கண்ணலைக் கிடையில் உடைசிக்கப்பட்டபடி பகவத ஸ்வர்ணாமான ஸாமவேதத்தின் ஸாரமாகும். மற்றவராகளின் பாசுரங்கள் இதற்கு அங்காரகும். இந்தத் திருவாப்பிமாழி யில் அடங்கியிருக்கும் அருமையான விஷயங்களையும் பரம ரஹஸ்யங்களையும் நூன் பகுதி வைராக்கியமென்ற படிகளில் சேதனாகளின் மனதை எடுப்பதையும் திறமையையும் இதுவரையில் எவ்வளவே மகாங்கள் எடுத்துச் சொல்ல முயன்றும் மனதாலும் வாக்காலும் எட்ட முடியாமல் கை சோந்தார்கள். இப்படி பிருக்க, நான் இந்தச் சிறு நூலில் அதைப் பற்றிச் சொல்ல முயல்வதே தகாதது ஆகையால் இந்தப் பாசுரங்களை வேத சாஸ்திரங்களைப் போல் அத்யயனம் செய்து அதுவாதானம் செய்து உய்யுமாறு ஆசை உண்டாவதற்காக இது ஒரு விஷயக் குப்பாகுமேயல்லது வேறென்றையும் இதைப் படிப்பவாள ஏதிபார்க்க நியாயமில்லை.

சேதனரால் கதியென்று அடையாடுமொவனை எம்பீருமாலுடைய ஸ்வர்ணாம, அடையாடுக்கிற ஜிவஸ்ரூபம், அடைதலென்ற உலத்தின் ஸ்வரூபம், அதற்கு உடாயமான பகுதி ஸ்வர்ணம் அதற்கு நேரும் விரோதிகளின் ஸ்வர்ணம் என்ற இந்த அர்த்த உஞ்சகத்தையும் அடக்கிக்கொண்டிருப்பது ஸகல வேத சாஸ்திரங்களுடைய ஸ்வரூபமாகும். அவைகளின் ஸங்கிரஹமே மநதிர ரதனமென்ற தவயம். அது இரண்டு கண்டமாய பத்து வாக்கியங்களாகும். அதின் விவரணைமே இந்தத் திருவாப்பிமாழி. முதற் பத்தில் “மலர் மகள் விரும்பும் நம அரும் பெற திருவாப்பிமாழி.” முதல் பத்தில் “மலர்மலர்மா தனிக் கேள்வன” “திருவாப்பிமாஸ்தனி,” “மலராஸ்தனி,” “திருமா மகளாரா தனிக் கேள்வன” “திருவாப்பிமாஸ்தனி,” “மலராஸ்தனி,” “மலராஸ்தனி” முதலிய பாசுரங்களால் முர்வ கண்டத்தின் முதல் வாக்கியமான ஸ்ரீமண் என்ற சாதத்திற்குரிய ஸ்ரீயப்பதி யென்றது உபதேசிக்கப்படுகிறது இரண்டாம் பத்தில், “எம்பெருகலான் மனவான்,” “மலராஸ்தனி” முதலிய பாசுரங்களால் இரண்டாவது வாக்கியமான நாராயண வென்ற சப்தத்தின் பொருகளால் இரண்டாவது வாக்கியமான நாராயண வென்ற சப்தத்தின் பொருகளான் பகவான் வர்ணிக்கப்படுகிறான். முன்றாவது பத்தில், “அங்கிருதான் பகவான் வர்ணிக்கப்படுகிறான்” என்ற பாசுரங்களால் முன்யன், “மூவுலகுந் தொழுதேத்தும் சிரதியன்” என்ற பாசுரங்களால் முன்யன், “மூவுலகுந் தொழுதேத்தும் சிரதியன்” என்ற சப்தத்தின் அர்த்தமான அவற்று வாக்கியமான சரணை வென்ற சப்தத்தின் அர்த்தமான அவற்று வாக்கியமான சரணை வென்ற சப்தத்தின் அர்த்தமான அவற்று

கடய திருவடிகள் சொல்லப்படுகின்றன. நான்காம் பத்தில், “வல்லின தீர்க்கும் கண்ணன்,” “வெய்ய நோய்கள் முழுதும் வியன் ஞாலக்து விய,” “பிறங்கும் செத்து ஸின் விடரும் பேதமை தீர்ந்தொழிந்தேன்” “வேட்கை யெல்லாம் விடுவித்து” முதலிய பாசரங்களால் நான்காம் வாக்கியமான சரணம் என்றபதத்தின் பொருளான இஷ்டப் பிராப்தி அனிஷ்ட சிவிருத் திக்குக் காரணமாய் நின்ற அவைனையடைதல் சொல்லப்படுகிறது. ஐந்தாம் பத்தில் “தமியேனுக்கருளாய்,” “உன்னால்லாவி யாவராலும் ஒன்றும் குறை வேண்டேன்,” “நாமங்களாயிரமுடைய நம்பிபருமானாடி மேல் சேமங் கொள் தென்குருகூச்சு சடகோபன்,” “நாக்கை மிகசு நமபிரான், சரணமக், கென்று நாடோருமேக சின்தையனும்” முதலிய பாசரங்களால் ஐந்தாம் வாக்கியமான பிரபத்யே யென்ற சப்தார்த்தமான பிரார்த்தனை சொல்லப்படுகிறது. ஆரூவது பத்தில் “அடிமை செய்வா திருமாலுக்கே,” “என்றிரு மார்பார்,” “கோலத்திருமாமக ஜோடுன்னை,” “ஒசிந்த வொண் மழுராள் கொழுநன்” முதலிய பாசரங்களால் உத்தர கண்டத்தின் முதல் வாக்கியமான பூர்விமதே யென்ற சிதயல்மயந்தம் விளக்கப்படுகிறது, முன் வாக்கியத் தில் பிரார்த்தனை அடங்கி யிருந்தது போல் இங்கே கைங்கரியமூம் பிரார்த்திக்கப்படுகிறது. ஏழாவது பத்தில் “கண்ணலேயமுதே,” “ஏழுலகை இன்பம் பயக்க” முதலிய பாசரங்களால் இரண்டாம் வாக்கியமான நார வென்ற சப்தத்தின் உட்பொருளான கைங்கரியத்தை அடைவதற்குக் காரமான ஈசுவர ஒவ்வொடைய ஈடற்ற யோக்கியதையை வெளியிடுகிறது. எட்டாவது பத்தில் “அடியேன் பெரியவம்மான்,” “அமர்ந்தநாதனை” “மூவுலகாளி” யென்ற பாசரங்களால் மூன்றாம் வாக்கியமான அயன சபதத்திற்கேற ஸர் வேசுவர னென்ற தன்மை உபதேசிக்கப்படுகிறது. ஒன்பதாம் பத்தில் “நின்றீததவுடிக் குற்றேவல்” “தொடாநது குற்றேவல் செய்து” “கொடுமா வினையேனும் பிடிக்க,” நானும் மீளாவடிமைப் பணி செய்யபட புகுந்தேன்” முதலிய பாசரங்களால் நான்காம் வாக்கியமான ஆய என்ற சப்தத்தின் கருத்தாகிய சிதய கைங்கரியம் சொல்லப்படுகிறது. பத்தாம் பத்தில் “துயர்கெடும்” “இப்பிறப்பறுக்கும்” “பிறவித்துயா கடிந்தோம்” “பிறவிகெடுத்தேன்,” “அவர்வறறு விடு பெற்ற” யென்ற பாசரங்களால் ஐந்தாம் வாக்கியமான நம: வென்ற சப்தத்தின் அரததமாகிய கைங்கரிய பிராப்திக்கு நேரும் இடையூறுகளை வேருடன் அழிப்பதும் உபதேசிக்கப்படு

இப்படி மிக்க வேதியர், வேதத்தி ஆட்பொருளென்று சுருதில் மிருதி இதிஹாஸ புராணங்களில் ஆழங்கு கிடந்த பரம ரத்தின்யங்களீவட மொழியிலிருந்து எடுத்து ஸ்திரீ புருஷ பாமர பண்டித குபேரதரித்ர பால விருத்தர்களென்ற பேதமின்றி எல்லோரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி

ஆழவாகள் சாந்திரம்

செய்த ஸ்திரோபனுடைய தில்ய ஸ்மாக்திகளின் மஹிமையைச் சொல்லப் புகுவதே ஸாஸ்திரமாகும்.

இதற்கு நாதமுனிகளும் ஈசவர முனிகளும் சொட்டை எம்பிகளும் அனந்தாழ்வானும் பட்டரும் தனியண்களை அருளிச் செய்திருக்கிறார்கள்.

I. 1. பரம புருஷத்தையும் கருணைமூர்க்கியாயுமிருக்கும் எம்பெரு மானுடைய திருவுடிகளிலே நித்ப கைங்கரியத்தைப் பண்ணிக் கணைத் தேறக் கடவாயென்று தன் மனதை எச்சரிக்கிறார்.

2. மோக்ஷ சாந்திரம் ததவத்தைக்காயும் உடாலைனையையும் சொல்லும், ததவம் முன்பு சொல்லப்பட்டது. இங்கே உடாலைனை சொல்லப்படுகிறது. மற்றவைகளில் ஸவராக்கியத்தைச் செய்து பகவரிடத்தில் பக்தியைப் பண்ணி ஆசிரயிக்கக் கடவிரென்று பிரோபதேசஞ்செய்கிறார்.

அவன் அடியாகளுக்கு எனியவனுடையால் அவரீங் ஆசிரயிப்பது ஸாலபமென்கிறார்.

6. ஆதமாக்கள் அவனை அஸ்யாமல் மோசம் போகிறாகளேயென்று “நீங்கள் அவனை ஆராதிப்பது பரம ஸாலப” மென்கிறார்.

7. அந்த ஆராதனம் ஸாகநாபமா யிருக்குமென்கிறார்.

8. தன்னை ஒருநாளும் அணுகமாட்டாத சேதனரிடத்தில் அவனே வந்தடைவானென்கிறார்.

9. இப்பாடி அவன் தன்னை வந்தடைந்த அனுாவாகதை வர்ணிக்கா.

10. அதற்குத் தம்மிடத்தில் யாசோரு காரணமுமில்லாததால் அவன் செய்த பேருடாரத்தைக் கொண்டாடுகிறார்.

II. 2. அவனுடைய பாத்வம் முதலிய குணங்கள் அவதாரத்திலுமுண்டென்கிறார்.

3. அவனை அனுபவிப்பதற்கு ஸம்ஹாரிகள் உதவி செய்யார். இதற்கு உதவி செய்யும் நிதயஸ்திரிகளுடன் ஃப்பொழுது கூடுவேணன்று பிரார்த்திக்கிறார்.

4. ஆழவார் நம்மை விட்டுப் பிரிவாரோ வென்று பயந்த எம்பெருமானை “உன்னை ஒருங்களும் விடத்தக்கதில்லை” யென்றுதேற்றுகிறார்.

7. தன்னைப்போல் தன்னைச் சேர்ந்தவரிடத்திலும் அவனுக்குண்

தான் பிரீதியைக் கண்டு ஆழ்வா தன் ஏழு தலைமுறையோரும் கடைத் தேறினார்களென்று அவனுடைய துவாதச நாமங்களைப் போற்றுகிறார்.

8. ஸம்ஹாரிகளையும் இப்படியே செய்யவேண்டுமென்று அவர்களுக்கு மோக்ஷ உபாயத்தை உபதேசிக்கிறார்.

9. என்னிடத்தில் நீர் வைத்த பிரீதிக்காக இவர்களுக்கு மோக்ஷம் அருளவேண்டாம் உன் பிரீதியினுலேயே அபபடிச் செய்யவேண்டுமென்று கைங்கரியத்தை ஓவண்டுகிறார்.

III. 3. எம்பெருமானுக்கு ஸகலவித கைங்கரியங்களைச் செய்யவேண்டுகிறார்.

4. அதற்காக ஈசுவரன் தன்னை அனுப்பினிக்கச் செய்யத் தான், அதற்குகந்தபடி பணியிடை செய்ய முடியாததைப் பற்றி வருந்தினார் “நீ இப்படி விரும்பினதே போது” மென்று அவன் சொல்லக் கேவலம் வாக்கினால் கைங்கரியம் பண்ணுகிறார்.

5. அடியாரைக் கொண்டாடி அல்லாதவரை நின்திக்கிறார்.

6. பர வியூக விபவ அநதரியாமிகளைக் காட்டி ஒம் ஆசசாவதாரமே கைங்கரியத்திற்கு ஸாலபமெனகிறார்.

7. அடியாரா எனக்கு ஸ்வாமிகளென்று பாகவத சேஷ்டத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

8. ஆனால் இது பரஸ்பர போதனத்திற்கு உபயோகமாகாததால் அவனுடைய குணங்களை ஸ்மரிப்பதில் ஒவவொரு இந்திரியமும் பஞ்சேந் திரியங்களின் செயல்களைச் செய்ய விரும்பினவெனகிறார்.

“9. உலகத்தாரே! இதர தெய்வங்களைத் துதித்தால் பயனென்ன. ஶ்ரீயப்பதியை என்னுடன் போற்றுகிறீர்கள். ஸகல அபிஷ்டங்களும் கிடைக்கு” மென்றார்.

10. மற்றவாகளைப் புகழும் கவிகளை எம்பெருமானித் துதிக்கும்படி வேண்ட, அவர்கள் இயங்காததால் தான் அப்படிச் செய்து பாம லாபங்களை அடைந்ததைச் சொல்லுகிறார்.

IV. 1. இம்மையில் கிடைக்கும் யாவும் அநித்யம். கைவல்யமும் அல்பம். எம்பெருமானை அனுபவிப்பதே நித்யமாயும் ஸிரபாயமாயுமிருக்கும் பரம புருஷார்த்தமென்று பரோபதேசங்கு செய்கிறார்.